Foto: Gert Rosing.

Forfatteren springer her ud i luftrummet over Bornholm i 4000 meters højde.
Under dragten har han proppet 'Bamse Bum Bum' ind. Det føles mere betryggende. Men ikke for bamsen, som foretrak at lande i sin egen lille faldskærm……

Det er også en dejlig følelse at springe ud som forfatter.
Det har været en fantastisk proces at få givet sit bud på, hvordan vi kan forholde os til terror-truslerne. Jeg håber andre mennesker kan få ligeså meget ro over sig ved at læse bogen, som jeg selv har fået ved at skrive den.

ISBN 87-92070-00-0

Karsten Mathiasen

Den *Karsten Mathiasen* krig mod terror

Karsten Mathiasen

Den *såkaldte* krig mod terror

Findes der en mulighed for forsoning - eller vil vi finde os i en permanent krigstilstand ?

Med tekstbidrag af bl.a. Jane Pihlmann Jensen, Annisette Koppel, Thomas Koppel, Jesper Petersen, Patrick Mac Manus, Frank Grevil, Caleb Carr og Else Lidegaard.

En interaktiv bog om vor tids væsentligste problem.
Bogen - og alle links i den - findes på www.tilgivelse.dk/bog.
Her finder du også en weblog, hvor du kan deltage i dialogen om hvilke handlemuligheder vi har.

Fredsforlaget

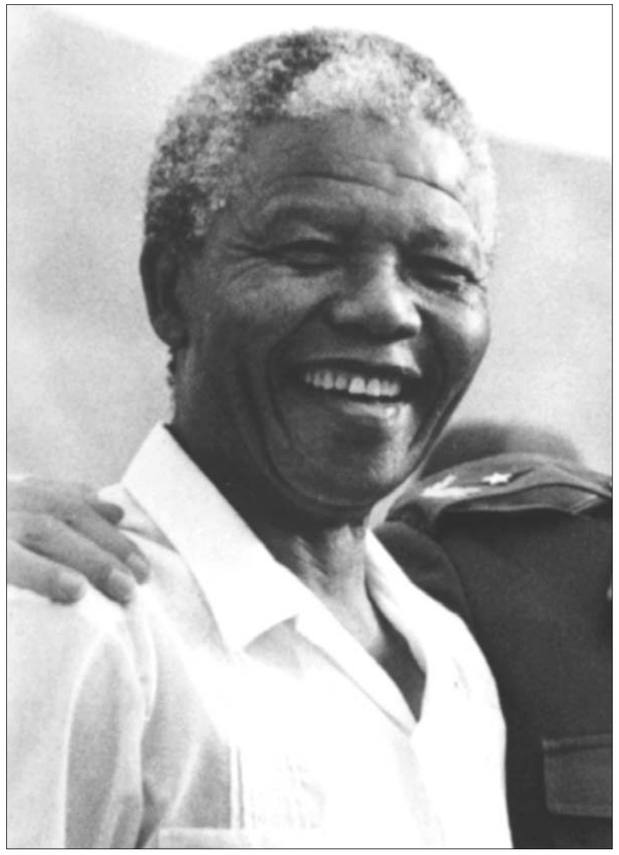

Den enes terrorist er den andens frihedskæmper.

Nelson Mandela – vi kender ham som frihedskæmper. Sammen med Desmond Tuto personificerer han forsoningen efter apartheid. Den sydafrikanske Sandheds- og forsoningskommission er en kilde til en uendelig strøm af beretninger om genoprettelse af menneskelig værdighed.

Hvis ANC's kamp mod apartheid var foregået i dag, havde de været på USA's og EU's terrorlister.

Og os, der havde støttet dem, var blevet slæbt i retten for at støtte en terrororganisation.

Forsiden:
I 1988 drog Lars Løkke Rasmussen til Afghanistan for at overrække Mujahedin en gave på 600.000 kr. Han lod sig fotografere med kalasnikov i hånd. Billedet udtrykker i et splitsekund de store paradokser i "Den såkaldte krig mod terror".

De politiske kræfter, som i dag anklager Patrick Mac Manus og med ham flere hundrede andre efter antiterrorlovgivningen, har selv været med til at starte de uhyggeligste terrorister op. Lars Løkke Rasmussen skal ikke klandres for en ungdoms-fejltagelse. Han kunne ikke ane hvilken uhyggelig udvikling, han var med til at fremme. Det han og regeringen kan klandres for er, at de til stadighed fører sig frem som om de ikke selv aner hvad de laver.

Copyright: Jørn Stjerneklar.

Forsiden kan uden copyright-afgift kun affotograferes til brug i anmeldelser.

Jeg er født i 1952.
Jeg har i mit brogede liv bl.a. studeret på RUC, været stilladsarbejder, og er nu cirkusmand, teltudlejer, historiefortæller og forfatter.
Se eventuelt mere om mit liv og levned på gavtyvehistorier.dk
Jeg har i forvejen en del erfaring med at lave dokumentar-arbejde:

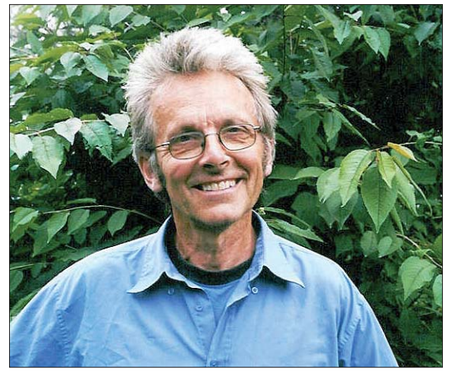

Foto: Ann Mari Urwald

RUC-rapport om Arbejderbevægelsens start i Roskilde 1870-76. Sammen med Anders Vind: "Klassekampen i Roskildes historie, Bind 1". 1978.

RUC-projekt, 1979, sammen med Therkel Stræde: De danske Tysklandsarbejdere 1940-45. Den første ordentlige æresoprejsning for de titusinder af danske arbejdere, som blev tvunget til 'frivilligt' at tage arbejde i Nazi-Tyskland – Bagefter blev de af f.eks. Jens Otto Kragh kaldt 'arbejderklassens landssvigere'….

Research, sammen med Therkel Stræde, til Erna Krauls store radiodokumentar om samme emne: "Århundredets Kulhandel", 1983. (Arbejderne og offentligheden blev bildt ind, at de danske arbejdere skulle til Tyskland for at redde Danmarks forsyning med kul i de kolde krigsvintre, men det var løgn…)

'Drama-dokumentarisk' film om samme tema, igen sammen med Therkel Stræde og Elisabeth Rygård "Ta' til Tyskland kammerat", 1985. (Produceret for Statens Filmcentral og DR).

Sammen med Stilladsarbejdernes Brancheklub af 1920 har jeg siden 1979 lavet festskrifter, radioudsendelser og en række CD-er, som dokumenterer stilladsarbejdernes historie og indsats i dansk fagbevægelse. Jeg er stilladsarbejdernes historiefortæller.

Jeg har gjort et omfattende arbejde med at dokumentere gøglernes historie. Jeg har indsamlet meget materiale til Det Kgl. Biblioteks cirkussamling. Hovedvægten ligger på det sidste århundredes gøglere og artister, som jeg 'tilfældigt' har været i berøring med. Jeg har for Båndværkstedet/DR lavet fem radioudsendelser med gøglerhistorier.

På min hjemegn i Fakse laver jeg et lille folkeminde indsamlings-projekt om 'Jordbær-Jørgens Kristian' (1890-1961). Han var en meget original personlighed, som levede sit liv på et lille husmandssted i tiden 'før verden gik af lave'. Historierne videregives gennem min mundtlige fortælling. Det har været en sand lise for sjælen at samle og genfortælle sagaen om 'Jordbær-Jørgens Kristian' samtidig med, at jeg har været nødt til at læse så mange forfærdelige tekster om terror.

Hvad jeg ellers går op i, kan du se på mine hjemmesider:

www.gavtyvehistorier.dk
www.cirkusbelladonna.dk
www.tilgivelse.dk
www.fixfaxe.dk

Hvor startede terrorspiralen?

Et bidrag til forståelse af den såkaldte krig mod terror

En interaktiv roman fra det virkelige liv……
En gyserhistorie, hvor læseren selv har indflydelse
på fortsættelsen og en ny begyndelse

Af Karsten Mathiasen

Hvor kommer terroren fra?
Og hvem har magten til at definere hvad der er terror ?

"Krigen mod Terror" ER terror!

Dette er tænkt som et bidrag til
"Sandheds- og forsoningskommissionen om den såkaldte krig mod terror" – når den engang bliver nedsat.

ISBN 87-92070-00-0

Forord

Er du bange? Er du bange for terror og terroristerne? Har du tænkt på, hvem der har interesse i, at du er bange?

I den såkaldte krig mod terror er vi vidne til en nærmest verdensomspændende krig mellem to parter, som begge er dybt frastødende i deres dyrkelse af volden som middel til at fremme deres interesser.
Det største problem er, at den ene part i krigen, USA's nuværende administration, bruger ufatteligt store ressourcer på at føre krigen på en måde, så den anden part, de islamiske fundamentalister, hurtigere og hurtigere får hvervet flere og flere tilhængere.
Det aller største problem er, at den såkaldte "krig mod terror" udarter sig til et klart forræderi mod demokratiet og mod kristendommen.

Jeg må indrømme, at jeg er flintrende vred. Og jeg ønsker at udtrykke min vrede med denne bog. Jeg opfordrer til refleksion og handling. Mange af de fakta jeg drager frem, er dybt forstemmende og har også gjort mig selv dybt bedrøvet.
Jeg har i starten af mit arbejde med manuskriptet ved årsskiftet 2005/2006 været tynget af en Voldemort-agtig uhygge-stemning. (Lord Voldemort er den personificerede ondskab i Harry Potter bøgerne)

Dagbog 30.11.05

> *Vågner kl. 5 ca. med en uhyggelig forestilling om en Voldemortagtig forbandelse over Verden.*
> *Irak-krigen har udløst denne Voldemortagtige forbandelse.*
> *Vi troede nazismen var død og overvundet. Nu står vi midt i en krig, hvor mange af vores drenge risikerer at dø. I en "krig mod terror", hvor det påståede forsvar for demokratiet antager uhyrlige samfundsundergravende former, som fuldt ud var nazismen værdigt: Medmennesker bliver til navnløse fanger indsat i hemmelige fængsler, hvor de udsættes for tortur. Forebyggende internering af mistænkte uden forsvarsadvokater.*
> *De sorte og gule kan dø i millionvis af aids og sult, men hvis nogle relativt få (ariske ?) hvide rammes af bombeanslag, medfører det repressalier, hvor titusinder uskyldige mænd, kvinder og børn dræbes.*
> *Jeg blev så uhyggelig til mode, at jeg var nødt til at gå ind til min lille dreng og putte mig under hans dyne en stund. Mens jeg lå og holdt forsigtigt om ham, tænkte jeg:* ***"Min dreng skal aldrig, aldrig blive soldat!"***
> *Så stod jeg op og fandt det følgende citat i min bunke af referencer:*
> *Jan Myrdal holdt en tale i Paris 22. september 2004 ved et møde om forsvar for*

international lov. Her citerede han forhørsprotokollen fra Nürnbergprocessen:
- Dommer Jackson: ***"Varetægtsfængsel betyder, at De tilbageholdt personer, der ikke havde begået nogen forbrydelse, men som – mente De – muligvis ville begå en sådan?"***
- Hermann Göring: ***"Ja. Mennesker, der endnu ikke havde begået en forbrydelse, men som man kunne forvente ville gøre det, hvis de forblev på fri fod, arresteredes og anbragtes i varetægtsfængsel - " …"Det var disse personer, der overførtes til KZ-lejrene."***

Jeg har kæmpet med dæmonerne, men jeg nægter at være bange. Jeg nægter at hade. Jeg har gennem meditation lært, og valgt at tage bad i medfølelsens ocean.

Jeg har konkret reageret mod terror-uhyggen ved at sætte mere fart i arbejdet med min Tænketank for Tilgivelse, ***www.tilgivelse.dk***. For det er i forsoningen og tilgivelsen, at der ligger ubegrænsede ressourcer gemt.

Som sagt, er jeg som udgangspunkt vred, og dybt foruroliget, men undervejs i skriveprocessen er jeg blevet mere rummelig. Og jeg har fundet, at det bedste spørgsmål jeg kan stille er: Findes der en forsoning efter den såkaldte krig mod terror? Hvor ender vi med den stadige optrapning? Hvis vi vil sigte mod en forsoning, er der mange overbevisninger, der skal arbejdes med, og måske også nogle politikere, der skal skiftes ud.

Det er ikke den partipolitiske kamp, der interesserer mig. Jeg har fundet en dejlig ro i det grundlag, at jeg vil arbejde for udbredelse af empati og næstekærlighed mellem os mennesker. Så kommer det med politikerne i anden række. Vi må i vores konkrete dagligdag virkeliggøre vores idealer for et samfund, vi kan være bekendt.

Inden du læser videre, vil jeg bede dig gå ind på Center for Konfliktløsnings hjemmeside ***www.konfliktloesning.dk*** og læse tre artikler af Else Hammerich:

1. Alternativer til krig mod Irak (2003),
2. Det bløde og det hårde – 6 råd fra en bjergbæk (2002) og
3. Konfliktarbejde i zone 1. Eksempel: "Krigen mod terrorisme". (2001)

Else Hammerich har sådan en menneskevenlig – og klar - måde at sige tingene på. Ved at læse de tre artikler får du en basal konflikt-teoretisk forståelse, som er god at have ved hånden. Jeg har været på grundkursus i konfliktløsning med Else Hammerich og Nete Plenge. Herfra har jeg sær-

lig taget én øvelse til mig, som har været med mig i min måde at nærme mig dette svære emne på. Det er ho`oponopono, en traditionel konfliktløsnings-metode fra Hawaii:

Forsoningsmødet foregår under forsæde af en viis kvinde. Hun sørger for at deltagerne komme til orde hver især. Alle parter omkring en konflikt samles og fortæller om deres oplevelse af konflikten og i næste runde om deres andel i konflikten. Også dem, som har den andel, at de ikke gjorde noget for at hindre eller stoppe konfliktens eskalering….
I de følgende runder lader hun deltagerne udtrykke deres sorg over det skete og sige undskyld for deres egen andel, samt hvad hver enkelt vil gøre for at hele konflikten. Til sidst laves en ceremoni for at hele og styrke fællesskabet. [1]

Se, det var en hawaiiansk sandheds- og forsonings kommission. Jeg gi'r mig selv lov til at drømme om, at der opstår hundredvis af sandheds- og forsoningskommissioner til heling af de konflikter, hvis eftervirkninger vi stadig lider under. Og først og fremmest kunne jeg tænke mig en sandheds- og forsoningskommission om den såkaldte krig mod terror. I første omgang kunne man lave det som et teaterstykke.

Et andet eksempel på "primitiv" konfliktløsning er en afrikansk stamme, hvor man har den tradition, at hvis en beboer i landsbyen har forbrudt sig, så samles hele landsbyen om "forbryderen" og efter tur fortæller alle om en god egenskab hos vedkommende, eller om en god gerning, de mindes vedkommende har gjort. Man bliver ved til alle har udtalt sig, og på den måde bliver ugerningen helet. Personligt kunne jeg godt lære noget af det i forhold til de mennesker, jeg skriver fordømmende om i denne bog. Jeg vil hermed tage dem under ét og slå fast at også alle dem, der hidser op til vold og krig som løsningsmodel, givetvis også har gjort gode ting, og har ét eller andet sted gode menneskelige egenskaber. Og det er jo heldigt, for det er jo der, vi skal nå dem, og samtale med dem om fredelige løsninger.

Hvorfor er jeg vred?

Jeg er vred, fordi jeg har et uopfyldt behov for fred i verden, og især har jeg et uopfyldt behov for, at den danske regering fører en politik, der fremmer freden.
Jeg er vred, fordi jeg har et uopfyldt behov for at få sandheden at vide om baggrunden for, hvorfor man startede den såkaldte krig mod terror. Jeg bliver ked af at blive beløjet (Kære Anders!)
Jeg er vred, fordi jeg har et uopfyldt behov for tryghed for mine børn. Jeg

vil ikke finde mig i, at de skal vokse op med eskalerende terrortrusler.
Jeg er vred, fordi jeg ser demokratiet og kristendommen blive forrådt gennem indskrænkninger i menneskerettighederne, gennem torturmetoder og vold.

Mit behov er, at demokratiet styrkes og at kristendommens idealer bliver respekteret, f.eks. den der har to kjortler gir én til den, der ingen har….
Desmond Tuto sagde, da han skar kagen ud til sin 75 års fødselsdag d. 16. oktober 2006, om bord på Galatea ekspeditionens skib "Vædderen":

> *"Vi kan godt skyde en hvid pind efter at vinde krigen mod terror så længe så mange mennesker rundt om i verden lever i nød og desperation."*

Jeg er også glad!

Jeg er meget mere glad end jeg er vred! Jeg er simpelthen så glad, fordi jeg har sådan nogle søde børn, en dejlig familie og mange trofaste venner.
Og jeg er glad, fordi der findes så utroligt mange fantastiske og engagerede mennesker. Hvis du en gang imellem får en knugende følelse af at læse i min bog, vil jeg bede dig bladre om i det sidste kapitel og se nogle af de muligheder der er, for at gøre noget ved det! Er det ikke utroligt glædeligt at se så mange dejlige mennesker, der er aktive alle vide vegne, fordi de ved, at de kan gøre en forskel. Og fordi de har det rart i det fællesskab, de er gået ind i.
Det er derfor, jeg kalder bogen for en "interaktiv roman". Vi er alle hovedansvarlige for at gøre noget ved vores egen situation, og ved verdenssituationen. Enhver har det i sin magt at være manuskriptforfatter i sin egen livshistorie. Selv at være koreograf og skuespiller på den forunderlige scene, som livet i den fagre nye globaliserede verden er.

Alle vide vegne blomstrer det op med nye fællesskaber, som opstår for at virke positivt som f.eks. ***www.folkeempati.dk*** - Foreningen Dansk Folkeempati, som hjælper flygtningebørn.

Jeg deler det optimistiske livssyn, at overalt hvor der er store problemer, er mulighederne for at løse dem større. Lad os da gribe mulighederne.
Stor tak til alle, der har bidraget med tekster, inspiration, teknik og kærlighed.

(1) *Nærmere beskrivelse af denne øvelse i artikel af Bjarne Vestergaard, Center for Konfliktløsning.* ***Se www.tilgivelse.dk*** - øvelser i tilgivelse.

1. Indledning

Jeg begyndte at skrive denne bog som en "kronik" umiddelbart før Røde Kors-indsamlingen den 2. oktober, men som tidligere Røde Kors-ambassadør (medlem af "Klub 10" 2001) ville jeg ikke lave brok før indsamlingen. Spørgsmålet der trængte sig på var, om ikke det er vigtigere at gøre noget ved de forhold, der udvikler de menneskeskabte katastrofer. På den anden side er der jo akut brug for nødhjælp. Jeg gik da også ud og samlede ind, som jeg før har gjort. Undervejs hørte jeg i bilradioen nyheden om, at en dansk soldat var blevet dræbt af en vejsidebombe. "Var det ikke bedre, om amerikanerne lærte at spare på olien, i stedet for at liv skal spildes, for at de kan få fat i Iraks olie?" tænkte jeg. Senere fik jeg den chokerende nyhed, at én af dem, der blev såret, er en af mine gode bekendte. En glad dreng. Forrige vinter gik vi og lavede tipi-stænger til SSP i Fakse. Han havde kort før bomben sprang byttet plads i bilen med den dræbte Bjarke Kirkmand….
Jeg vil gerne påtale nogle absurditeter i vores prioriteringer og nogle katastrofale konsekvenser af de menneskeskabte katastrofer.
Jeg vil også indledningsvis stille spørgsmålet, om der er nogen der tror, at de mål, man vil opnå, bliver bedre end de midler, man bruger for at nå dem?
Den 16. september 2005 fik jeg følgende ind i dialogboksen på min hjemmeside ***www.tilgivelse.dk*** :

Hvad er vigtigt?

> *Kære alle.*
> *Mon ikke dette er værd at tage med i prioriteringen af livsværdier og menneskesyn?*
> *Dødsfald i verden siden 11. september 2001*
> *Vesterlændinge døde af terror: 3.700*
> *Døde af AIDS: 12.621.670 (1 hvert 10. sekund) (UNAIDS)*
> *Børn døde af kurerbare sygdomme: 42.072.232 (1 hvert 3. sekund) (WHO,UNICEF, UNDP)*
> *Hvad er de alvorligste problemer?*
> *Hvem skal tilgives?*

Kærlig hilsen Jette Pernille Johansen ***(http://www.jettejohansen.com/)***

Vi hører hver dag i medierne om den såkaldte "krig mod terror". Hvorfor føres der ikke "krig mod aids og sult"? Eller krig mod analfabetisme? Prøv lige at sammenligne omfanget af de ressourcer, der bruges på de forskellige "krige".

2. Definition af terror

Noam Chomsky definerer terrorisme som

> *"en overlagt brug af vold eller trussel om vold for at skabe frygt, med den hensigt at tvinge eller skræmme regeringer eller samfund til at forfølge mål, som almindeligvis er politiske, religiøse eller ideologiske"*

Om USA´s invasion i Afghanistan skriver han:

> *"Formålsløse drab på uskyldige civile er terrorisme, ikke kamp mod terrorisme"*
> og
> *"Det er en meget alvorlig analytisk fejl at sige, som det almindeligvis gøres, at terrorisme er de svages våben. Som andre voldsmetoder er det først og fremmest de stærkes våben. I virkeligheden i overvældende grad. Det omtales som de svages våben, fordi de stærke også kontrollerer de doktrinære systemer, og deres terror gælder ikke som terror. Det er meget nær ved at være universelt"*

Søg selv på google under Noam Chomsky definition terror. Klik på nedenstående links og se nærmere.

> *Chomsky anvender en definition på terrorisme, der stammer fra en manual fra den amerikanske hær, som beskriver den som "den kalkulerede brug af vold, eller truslen om vold for at indprente frygt; med den hensigt at tvinge eller skræmme regeringer eller samfund i forfølgelsen af mål, der almindeligvis er politiske, religiøse eller ideologiske."*
> *Derfor hævder han, at terrorisme er en objektiv beskrivelse af en bestemt type aktioner, hvad enten udøveren repræsenterer staten eller ej. I relation til USA's militære invasion af Afghanistan siger han:*
> ***Uansvarlige drab på uskyldige civile er terrorisme, ikke krig mod terror."***
>
> *Om terrorens effektivitet:*
> *"Det er en vigtig kendsgerning at terror virker. Den fejler ikke. Vold virker almindeligvis. Dét er elementær verdenshistorie.*
> *Dernæst er det en alvorlig analytisk fejl at sige – som det ofte sker – at terrorisme er de svages våben. Ligesom andre former for vold er det nemlig primært et våben, der anvendes af de stærke; ganske overvældende endda. Terror anses for at være de svages våben, fordi de stærke også har magten til at bestemme, at deres terror ikke tæller som terror.*
> *Det er tæt på at være et universelt princip. Jeg kan ikke komme i tanke om en historisk undtagelse; selv de værste massemordere så verden på denne måde. Tag nazisterne. De udførte ikke terror i det besatte Europa. De beskyttede derimod de lokale befolkningsgrupper mod terrorister og partisaner. Og ligesom andre modstandsbevægelser var disse terrorister. Nazisterne udførte antiterror."* ***wikipedia.org, Politics of Noam Chomsky***

Caleb Carr står for et andet synspunkt I Terrorens Væsen, Klim 2003. Undertitlen er ***"En historisk skildring af krigsførelse mod civile: En taktik, der altid har ført til nederlag"*** Han har en kort definition af terrorisme:

> *"Terrorisme er med andre ord simpelthen nutidens betegnelse for og den moderne version af overlagt krigsførelse mod civile med henblik på at knække deres vilje til at støtte enten den politik eller de ledere, som udøverne af den slags vold er imod"* (s. 15)

I det følgende vil jeg henholde mig til den definition af terrorisme, som er formidlet af Else Hammerich gennem Center for Konfliktløsning:

> ***"Terrorisme er en fremgangsmåde, hvor vold mod sagesløse mennesker bruges forsætligt til at skabe frygt og kaos for at opnå politiske mål."***

3. Hvordan startede terrorspiralen

Det er mit ærinde at prøve at skitsere terrorspiralen. Ud fra en anelse om, at vi alle har en andel i at den drejer rundt og rundt i en mere og mere ukontrollabel storm, som truer med at ødelægge de værdier, vi foregiver at forsvare!
Det er svært at afgrænse hvor tidligere tiders terror starter med at have betydning for vores handle muligheder i dag og hvilken terror, der ligger så langt tilbage i tiden, at den må afskrives som ikke havende betydning som ophav til vore dages terror og voldscivilisation.

Kolonialismen

Det er en god idé at kigge i ***"Kolonialismens sorte bog"*** og i ***"Kommunismens sorte bog"***. Det sorteste kapitel i menneskehedens historie er kolonialismen. Per Stig Møller skriver i kronikken i Kristeligt Dagblad om de ulykker, der fulgte Columbus`s landgang i Amerika 12. oktober 1492.

> *"Kolonialismen er et sort kapitel i menneskehedens historie. Den havde fra starten flere ædle begrundelser: Man skulle kristne de indfødte, så deres sjæle blev frelst. Man skulle civilisere dem ved at lære dem de europæiske sprog og den europæiske kultur og samtidig fjerne dem fra deres egne vildfarelser, myter og trosforestillinger.*
> *Samtidig skulle de statskasser, der havde finansieret ekspeditionerne, have deres penge tilbage, hvorfor det var magtpåliggende at få rigdomme med hjem. Guldjagten var gået ind og blev en besættelse. Alt af værdi blev frag-*

tet hjem: Guld, sølv, krydderier, kaffe og kartofler, og efterhånden som det viste sig at øernes indianske befolkninger ikke kunne klare slaveriet, anerkendte kirken, at de var mennesker og ikke slaver, hvorefter man fragtede afrikanske slaver over. Slavehandelen var hermed begyndt og føjede racismen til kolonialismens sorte bog."

Per Stig Møllers kritik af kolonialismen er så mild, at han må kategoriseres som "holocaust-benægter". Man kunne dog håbe, at Per Stig Møllers indsigt ville få ham til at afstå fra at deltage i den fortsatte udplyndringspolitik overfor den 3. verden, men det forbliver et håb. Måske vil han en dag indse at kolonialiseringen af Iraks olie er lige så sort et kapitel som det, der blev startet for 500 år siden.

De mest konsekvente kritikere af kolonitiden, jeg har læst, er Sven Lindqvist: "Udryd de sataner" og Adam Hochscild: "Kong Leopolds Arv". I 1888 blev cykeldækket patenteret og det medførte en mangedobling af efterspørgslen af gummi. Det blev til stor ulykke for de indfødte i de skovområder, hvor man hentede kautsjuk, gummi, fra træerne. Jeg ved ikke om jeg bliver helt færdig med de bøger for jeg får kvalme.

Congo var totalt underlagt Kong Leopolds rovgriskhed. Store velordnede samfund blev på få år udslettet og beboerne gjort til slaver og dræbt i et uhyrligt omfang som langt overgår jødernes holocaust og Pol Pots folkedrab – tilsammen…. Enkelte missionær protesterede over overgrebene, bl.a. svenskeren Sjöblom.

"Arbejdet som missionær gør at Sjöblom har en tæt kontakt med de indfødte. Hver dag noterer han nye tilfælde af vilkårlige mord.
Den 1. februar 1895 bliver hans prædiken afbrudt af en soldat, der griber en gammel mand, som han anklager for ikke at have samlet nok kautsjuk. Sjöblom beder soldaten vente til efter gudstjenesten. Men soldaten slæber uden videre den gamle mand nogle skridt til siden, sætter geværpiben mod hans tinding og trykker af

(...) Soldaterne gav en lille dreng på omkring ni år ordre til at hugge højre hånd af, idet den sammen med andre afhuggede hænder den følgende dag skulle overbringes kommissæren som et symbol på civilisationens sejr.

(…) Oh, hvis bare den civiliserede verden vidste hvordan hundrede - , ja, tusindvis myrdes, landsbyer lægges øde og de indfødte som stadig er i live henslæber deres tilværelse i det værste slaveri…." Lindqvist side 34

Det var ikke, fordi belgierne var særlig onde….. Europæerne delte Afrika imellem sig og englænderne, tyskerne og italienerne havde ikke noget at lade hinanden høre. Franskmændene lader til at have udvist mindre bestialitet… ja bortset fra i Algier….Englænderne fik lejlighed til at prøve den overlegne europæiske krigsmaskine ved slaget i Omdurman i Sudan i 1898… automatvåben, repetergeværer, kanonbåde, dum-dum kugler…. En begejstret krigskorrespondent, Winston Churchill, har foreviget slaget, hvor 15.000 indfødte klædt i hvidt og med hvide flag, med primitive geværer angriber briterne:

> *"Aldrig mere skal verden skue noget lig slaget ved Omdurman". Skriver Churchill. "Det var sidste led i en lang kæde af flotte træfninger hvis vitalitet og majestætiske pragt har ydet så meget til at forlene krigen glans."*
> *(…) Sindet var som fortryllet af de forestående rædsler. Jeg så det komme. Om nogle sekunder ville tilintetgørelse ramme disse tapre mænd. De passerede bakkekammen og befandt sig nu foran vores hær. Deres hvide faner gjorde dem særlig iøjnefaldende…*
> *Omkring tyve granater ramte dem inden for det første minut……borede sig ned i jorden, eksploderede og slyngede sand, sprængstykker og kugler ind i geledderne. De hvide faner pegede i alle retninger, men de rejste sig hurtigt igen når nye mænd trængte frem for at dø for Mahdiens hellige sag og for at forsvare efterfølgeren til Den Eneste Guds Sande Profet.*
> *Det var et frygteligt syn, for de havde endnu ikke tilføjet os nogen skade, og det forekom at være så ubarmhjertigt at skyde dem ned når de ikke kunne besvare ilden…" Infanteristerne skød støt og roligt, uden hastværk eller ophidselse, for fjenden var langt borte. Riflerne blev varme – så de måtte udskiftes med reserve-kompagniets geværer. ..Maskingeværerne kapper løb tør for vand…*
> *(…) Og imens, derude på sletten, skar kuglerne sig ind i kød, knuste og splintrede knogler; blodet sprøjtede fra forfærdelige sår; tapre mænd kæmpede sig fremad i et inferno af hylende metal, eksploderende granater og hvirvlende støv – lidende, opgivende, døende."*
> *(…) Således endte slaget ved Omdurman – den mest overbevisende sejr videnskabens våben nogensinde har vundet over barbarer. Uden større besvær, forholdsvis risikofrit og med ubetydelige tab for sejrherrerne, var den stærkeste og bedst bevæbnede hær af vilde der nogensinde havde mødt en europæisk stormagt slået og drevet på vild flugt i løbet af fem timer."*
> Lindqvist side 71 – 74.

Gud var med englænderne!

> *"Overalt hvor englænderne slår sig ned rydder en Guddommelig Hånd vejen for dem ved at fjerne eller bortrive indianerne, enten med krige stammerne imellem eller med en voldsom, dødelig sygdom", skrev Daniel Denton*

i 1670. i 1800-tallet blev de religiøse forklaringer afløst af biologiske. De udryddede folk var farvede, udrydderne hvide. Det forekom indlysende at en racemæssig naturlov var på spil og at udryddelsen af ikke-europæere var et led i verdens naturlige udvikling…Da Darwin skrev, at visse menneskeracer er dømt til udslettelse, byggede han sin forudsigelse på alment kendte historiske begivenheder. Han havde selv været vidne til det."

Det Darwin var vidne til, var general Rosas effektuering af den argentinske regerings beslutning i 1832 om at udrydde de indianere, der endnu dengang beherskede Pampas.

"Indianerne er nu så skrækslagne at de ikke yder nogen samlet modstand, men flygter enkeltvis og endog lader kvinder og børn tilbage; men når de pågribes slås de til det sidste som vilde dyr, mod en hvilken som helst overmagt En døende indianer satte tænderne i sin fjendes tommelfinger og slap ikke engang da han fik sit ene øje klemt ud… Et dystert billede; men endnu mere chokerende er den ubestridelige kendsgerning, at alle kvinder der ser ud til at være mere end 20 år koldblodigt myrdes. Da jeg udbrød at dette virkede noget inhumant, svarede han: - Hvorfor, hvad skal man gøre? De yngler så voldsomt!"

Da Darwin i 1871 udgav **Menneskets afstamning** jagede man stadig indianere på livet løs i Argentina. Jagten blev finansieret med obligationslån. Når jorden var fri for indianere blev den fordelt mellem långiverne. Hver obligation gav ret til 2.500 hektar jord. Lindqvist side 133.

Bakteriologisk krig mod indianerne

Det er velkendt at indianerne i stort tal bukkede under for europæernes sygdomme. Det var en velkommen 'hjælp' i bekæmpelsen af disse 'primitive vilde', som optog god landbrugsjord eller værdifulde potentielle mineområder. Men sygdomsfremkaldelse blev også foretaget bevidst, når den 'Den Guddommelige Hånd' virkede for langsomt:

I 1763 foreslog Sir Jeffrey Amherst, kommandør over de Britiske tropper i Nordamerika, en bevidst anvendelse af kopper for at reducere antallet af indianere. Et udbrud af kopper i Fort Pitt, dannede baggrunden for udførelsen af Amherst's plan. Den 24 juni 1763, uddelte kaptajn Ecuyer, en af Amherst's underofficerer, tæpper og et lommetørklæde fra koppe-hospitalet til indianere, og noterede i sin journal: "Jeg håber dette vil have den ønskede effekt". Virkningen var ikke at disse indianere skulle have det behageligt i løbet af vinteren. Snarere var det at bruge koppevirus som biologisk våben overfor et stammefolk, der praktisk talt ikke har noget

immunforsvar forberedt på dette. Planen virkede tilsyneladende, over 100.000 mennesker i Ohio River Valley, Delaware, Mingo og andre steder døde som følge af en koppe-epidemi de efterfølgende år.
Kilde: Gert Bolander Jensen, kemiingeniør, Ph.D., Arbejdsmiljø-instituttet i BioZoom nr. 2, 2001 Antrax i biologisk krigsførelse.

Det som vi mest har hørt om gennem romaner, film og tegneserier er de blodtørstige vildes angreb på tapre nybyggere og barmhjertige missionærer som Albert Schweitzer, der i selvopofrelse drog ud og frelste de indfødte. Kun i få tilfælde berettes om de "blodtørstige vildes" angreb som berettiget modstand. Der er mange paralleller til Mellemøsten.

Mellemøsten

Terror kan opstå som den underlegnes desperate modstand mod utålelige forhold. Men terror er først og fremmest den overlegne magtudøvers hensynsløse undertrykkelse. I Mellemøsten har vi siden 2. verdenskrig været vidner til begge dele. Zionisterne "fik lov" til med de mest bestialske terrormetoder – hensynsløse bombninger og massakrer - at fordrive palæstinenserne til "reservater" i Gaza og på Vestbredden, og de har nu hegnet dem inde med "Apartheidmuren". Lige som nazisterne har zionisterne været dygtige til at fremstille deres terror som retfærdig modterror. Det gælder dog ikke massakrerne i de palæstinensiske flygtningelejre Sabra og Shatilla 16. september 1982, hvor over 700 palæstinensiske mænd, kvinder og børn blev brutalt slagtet af kristne falangister, mens israelske soldater holdt vagt udenfor. Israels daværende forsvarsminister Ariel Sharon var ansvarlig for massakrerne og måtte gå af…. Han har senere udtalt at han fortrød Sabra og Shatilla. Direkte adspurgt om han ville sige undskyld for det svarede han "Undskyld for hvad?" Jeg fatter ikke at hæderlige journalister kunne citere Sharons udtalelser om "terror" og "terrorisme" uden lige at minde om denne massakre.

Et belejligt bombeattentat

Ariel Sharon var tæt på at blive anklaget for krigsforbrydelser ved en belgisk domstol. Den tidligere leder af den kristne milits, Elie Hobeika var indkaldt som vidne imod Sharon i retssagen. Men 14 dage før retssagen blev han den 24. januar 2002 meget belejligt sprunget i luften af en enorm bilbombe Eksplosionen, der dræbte Hobeika, var så kraftig, at den forhenværende kristne militsleder blev kastet 50 meter væk fra sin totalsmadrede bil. Hans livvagter blev spredt over et større område. Een blev slynget

op på anden sal af en bygning.

> Metro Expres skrev 25. januar 2002: *"Libanons præsident, Emile Lahoud, antydede i går, at Israel stod bag bilbombeatte-attentatet for at forhindre Hobeika i at vidne i den retssag i Belgien, der muligvis vil føre til, at Sharon bliver anklaget for krigsforbrydelser begået i Libanon i 1982."* Dette blev dog af Sharon afvist som *"Latterligt."*

Zionisterne har kørt en bevidst politik med at "dehumanisere" deres palæstinensiske modstandere. Nu hører vi mest om, at de dræber yderliggående palæstinensiske ledere, men tidligere har de målrettet dræbt moderate palæstinensere. Zionisterne har på mange forskellige måder opildnet til splittelse mellem palæstinenserne og fremkomsten af Hamas. Min kilde er bl.a. Tom Gillesberg fra LaRouche bevægelsen. Han hævder også at den amerikanske "anti" terror politik kører på en **bevidst** dehumanisering, "umenneskeliggørelse" af deres modstandere.

Se mere om La Rouche på ***www.scillerinstitut.dk***

Når nogen kritiserer den zionistiske politik, bliver de ofte af zionisterne nærmest dæmoniseret som "antisemitter". Jeg kan ikke kraftigt nok slå fast, at jeg personligt anser antisemitismen for den mest afskyelige form for racisme.

Forskellen på dæmonisering og dehumanisering

Først kommer dæmoniseringen. F.eks. i optakten til 1. verdenskrig gjaldt det om at få fjenden dæmoniseret. Der kørte heftige kampagner i Tyskland og England. Målet var at få idioterne til at melde sig frivilligt til krigens eventyr. Da de så lå i skyttegravene var begge parter blevet lige dehumaniserede. Et stort lyspunkt i formørkelsen var det spontane stop i den gensidige terror med soldaternes spontane julefred i 1914. De overvandt dæmonisering og dehumanisering. De kravlede op af de mudrede rottebefængte skyttegrave og mødtes i ingenmandsland. De byttede gaver. De spillede fodbold. De kom i dialog! Nogle steder tog det op til tre uger før officererne fik dem til at genoptage myrderierne… (Den lille fred i Den Store Krig, Michael Jürgs 2004)

Jøderne har måttet lide under dæmoniseringen fra de kristne siden de første korstog i 1100 tallet. Det ligger desværre dybt i den europæiske kultur.

> *En af det første korstogs navnkundige ledere, Gotfred af Boullion skal ifølge en senere jødisk kilde have erklæret, at han ville hævne Jesu blod på jøderne og ikke lade en eneste af dem beholde livet. Under det andet korstog (1147-*

1149) skal Clunys abbed, Peter den Ærværdige have rådet Ludvig VII af Frankrig til at forfølge de franske jøder: »Jeg forlanger ikke, at I skal dræbe disse forbandede væsner … Gud ønsker ikke at udslette dem, men som brodermorderen Kain må de lide frygtelige pinsler …«

At læse om, hvordan kristne korsfarere og indfødte kristne i fællesskab systematisk, og med en utrolig blodtørst myrdede tusinder og atter tusinder af jøder århundrede efter århundrede på baggrund af de mest ondskabsfulde rygtedannelser, er en sand rædsel, som ikke lader det nazistiske holocaust noget efter.

Det allersorteste kapitel i jødisk historie i middelalderen tegner dog den Sorte Død sig for. Et rygte over hele Europa lod vide, at nogle jøder skulle være vandret ud fra den spanske by Toledo med giftæsker for at forgifte alle Europas brønde, og betød, at jøderne i mange europæiske hovedstæder blev udryddet til sidste mand eller begik kollektivt selvmord. Over 1.500.000 jøder måtte efter al sandsynlighed lade livet.

Den samme pest dræbte også muslimer, mongoler og jøder andre steder i verden, men ingen tænkte her på at anklage jøderne. Faktisk er det overordentlig tankevækkende, at jødiske mindretal levede sikkert i muslimske lande som Saloniki, Lilleasien, Syrien, Palæstina, Arabien, Egypten, Nordafrika og det mauriske Spanien. Derimod blev de udvist af England i 1290, af Frankrig i 1306, af Flandern i 1370 og i 1491 fra Spanien. I 1311 forbød Vienna-koncilet ethvert samkvem jøder og kristne imellem; Zamora-koncilet i 1313 bestemte, at jøderne skulle holdes i streng trældom. På Basel-koncilet 1431-33 berøvedes jøderne alle basale rettigheder - samfundsmæssige som religiøse.

Ifølge Martin Luther måtte staten om nødvendigt regere med sværdet for at bekæmpe menneskenes ondskab. Som katolikkerne troede han heller ikke på det gode i mennesket.

Denne ondskab fandt han i særdeleshed hos jøderne, »dette forvorpne, forstokkede, vantro, onde, afskyelige folk,« og han opfordrede til, at man afbrændte deres hjem, skoler og synagoger: »Og lad hvem, der kan, hælde pimpsten og beg over dem, om man kunne slynge helvedes ild efter dem, var det så meget des bedre … og det må gøres for vor Herres og kristenhedens ære, så at Gud kan se, at vi virkelig er kristne. Man skal ligeledes bryde deres huse og ødelægge dem … Man skal tage alle bønnebøger og Talmud-eksemplarer, hvori sådant afguderi … doceres. Man skal under dødsstraf forbyde deres rabbinere fortsat at undervise … Man skal frarøve dem frit lejde og ret til at færdes på gaden … man skal forbyde dem åger og tage alle kostbarhe-

der i guld og sølv fra dem, alt, hvad de ejer. Og hvis dette ikke er nok, lad dem da blive drevet af lande som gale hunde.«!

Er dette den danske folkekirkes fader og forbillede?
Selv om der i vore dage er en tendens til at fremstille protestantismen som det lys, der afløste den mørke middelalder og bragte megen tiltrængt fornyelse og bedre tider med sig, er der imidlertid også et andet, knap så velkendt billede.

Det var ikke de ovenstående Luther-udtalelser han direkte refererede til.) Citat fra artikel udskrevet fra ***www.ateist.org*** :Af Jens-André Pedersen Herbener (Faklen nr. 2, Vinter 1996)

Herfra går der en lige linie til Hitlers jødeudryddelser, som igen blev kimen til spændingerne i Mellemøsten. Nogle af de begivenheder, der fik betydning for den mellemøstlige terrorspiral blev sat i gang af korsfarerne, drejet videre af Martin Luther og accelereret af Hitler. **Jeg siger det ikke så meget for at pålægge skyld som for at se et årsagsforløb**.

Der er aldrig gennemført en forsoning efter Holocaust. De kristne kirkesamfund har aldrig indrømmet deres passive medskyldighed. Det siger Paul Aron Sandfort til Kristeligt Dagblads Lene Østergård 7. april 2006: (Artiklen kan 'googles' under emnet 'tilgivelse')

Den kristne kirke lukkede øjnene for jødeforfølgelser. Det var kun nogle ganske få, der satte sig mod det (…) Jøderne er stadig forfulgte og udsat for antisemitisme. Men følelsen af skyld og fortrydelse er ikke tilstede i Europa. (…) - Jeg har konstateret, at kirkerne i Europa ikke ville være skyldige, og de kristne har svært ved at leve med tanken om, at de ikke er gode. De kristne mener, at de er næstekærlige. Men der er langt fra, hvad de siger, til hvad de erkender. For hvis de erkendte det, måtte de angre, at de ikke gjorde noget aktivt imod jødeforfølgelserne.
De kristne har været utro mod deres egen tro, mener Paul Aron Sandfort. De prøver at komme overens med tanken ved at sige, at jøderne ikke ville blive forfulgte, hvis ikke der var noget om det, at det med andre ord er jødernes egen skyld. Det er også et paradoks, at man samler ind til de fattige, men samtidigt udsmykker kirkerne i pomp og pragt.

Billedet er lidt mere sammensat end Sandfort giver udtryk for. Den katolske kirke under pave Johannes bevægede sig langt i retning af at bede om tilgivelse for hvad kirken og katolikker havde gjort imod jøderne under Holocaust. Nogle evangeliske kirkesamfund i Tyskland har gjort meget for forsoning, andre ikke.
Jeg ser det således: I stedet for forsoning og æresoprejsning til jøderne i

Europa gav europæernes dårlige samvittighed sig udslag i politisk opbakning til at zionisterne fik frit løb i Palæstina. Som et resultat af kristenhedens dårlige samvittighed over 1700 års afskyelig racisme overfor et fredeligt folk kom det til at gå ud over palæstinenserne.

Jeg tror at ligesom et voldsoffer kan blive voldelig af den påførte vold, så kan også et helt folk gennem århundreders dæmonisering, forfølgelse og vold blive forført til at følge en dehumaniserende politik. Det meste af det Martin Luther i sin tid anbefalede, at man gjorde mod jøderne – det gjorde zionisterne mod palæstinenserne. Når Israel så samtidig har en blancochek fra USA med økonomisk rygdækning og accept af en hvilken som helst metode til at underkue palæstinenserne ligesom amerikanerne underkuede indianerne, så kan det kun blive rigtig slemt. I 1958 sagde Golda Meir, daværende premierminister i Israel, "Hvis denne konflikt varer for længe bliver vores unge mennesker ligesom vores bødler" (Niels Krag i P1 9. jan.06)

I juni 2004 havde jeg inviteret en skoleinspektør, Ahmed Abdullah, fra Jabalia Preparatory School i Gaza til at komme til Faxe Fortællefestival og fortælle sin livshistorie, hvor pointen er, at han advokerer for tilgivelse og forsoning imellem kristne, muslimer og jøder. Han gav os alle en stor og dybt rørende oplevelse. Kort efter han kom hjem blev hans skole plyndret og hærget af israelske soldater. Israelerne hævdede, at en FN –ambulance ved skolen fik lastet en kazam-raket og krævede den danske FN chef Jørgen Hansen fyret. Ahmed blev heller ikke dehumaniseret af denne begivenhed, men fastholder at "Forgiveness is the spirit of Islam". Han samler stadig sine 1500 drenge en gang om ugen og taler til dem om tilgivelse. (Se historien på ***www.tilgivelse.dk***)

Det er ikke mere vold, stridens parter har brug for - det er forsoning.

Lad os lige få rekapituleret historiens om terror-spiralens udvikling i Mellemøsten endnu engang. Den bedste opsummering har jeg fundet hos Caleb Carr i 'Terrorens Væsen' – Forlaget Klim 2003. Jeg citerer her, med venlig tilladelse fra forlaget, side 176-181:

Mellemøstens terror-spiral, rekapituleret

Af Caleb Carr.
(Illustrationsidé: Karsten Mathiesen)

Både Storbritannien og Frankrig havde i 1. Verdenskrig givet de muslimske stammer i Arabien, Palæstina og Syrien konkrete løfter om, at de

kunne få egne uafhængige stater mod til gengæld at bistå i kampen mod Osmannerriget. Disse forskellige ældgamle stammer var for længst blevet trætte af det osmanniske styre og betragtede tyrkerne som korrupte, frafaldne muslimer, der endog tillod sig sådanne forbudte nydelser som alkohol. (Det må ikke glemmes, at det var i den muslimske fundamentalistiske wahhabi-sekt, at den muslimske fundamentalisme altid havde floreret.) Blandt araberne var streng overholdelse af religionen og loyalitet over for klanen til stadighed gået forud for loyalitet mod Konstantinopel og havde fået mange af dem til at gribe til våben og hjælpe briterne med at fordrive tyrkerne fra deres region.

Endnu før krigen var forbi, erfarede araberne imidlertid, at europæerne havde løjet: I 1916 var der indgået en aftale mellem Frankrig og Storbritannien om, hvordan området skulle deles mellem dem (Syrien og det sydøstlige Tyrkiet skulle overdrages til Frankrig, Jordan og Irak til Storbritannien) med henblik på at danne 'mandater' – en uklar betegnelse for indflydelseszoner, hvor hver af de to stormagter ville få nogen indflydelse på administrationen og betydelig magt over økonomien. Araberne havde dårligt nok nået at sunde sig oven på den opdagelse, før de gjorde endnu én: briterne havde tænkt sig at støtte ideen om at skabe et zionistisk hjemland i Palæstina, der ifølge den fransk-engelske aftale skulle være en international zone. Begge disse aftaler var udformet så løst, at de britiske og franske repræsentanter, der forhandlede med de ophidsede arabiske stammer, var i stand til at smigre og bluffe sig gennem fredsslutningen og videre ind i 1920erne. På grund af dette diplomatiske lovtrækkeri opnåede Palæstina aldrig status som internationalt territorium: briterne beholdt magten, som de også gjorde i Jordan mod øst. Men i 1928 var Jordan blevet bevilget selvstyre, mens Irak faktisk var blevet gjort til en uafhængig stat (hvor briterne ganske vist havde sikret sig favorable handelsvilkår). Derimod sad Palæstina fortsat fast i mandatsystemet, først og fremmest, mente indbyggerne med rette, fordi systemet gav briterne magt til at lave fiksfakserier med ejendomsretten til jorden til fordel for de europæiske zionister, som de under stærkt pres fra britiske og andre europæiske jødiske lobbyer hjalp med at bosætte sig i området.

Frem til 1933, hvor Hitler kom til magten i Tyskland, emigrerede årligt et sted mellem femten og tyve tusinde jøder til Palæstina under britisk beskyttelse. I 1936 indledte palæstinenserne en generalstrejke og krævede fuldstændigt stop for indvandring af jøder og desuden selvstyre. Briterne svarede ved at nedsætte en kongelig kommission, der i sidste ende afviste kravet om selvstyre og anbefalede, at Palæstina blev delt i en arabisk og jødisk del. Tres procent af den dyrkbare jord i Palæstina skulle tilfalde den jødiske sektor, som rummede 30 procent af Palæstinas befolkning. Der

udbrød blodige voldshandlinger, og som modtræk nedsatte briterne en ny kongelig kommission, som nu anbefalede, at briterne skulle beholde et større område under deres egen administration og give mindre jord til både jøder og arabere.

I slutningen af 1930erne tog de jødiske samfund i Palæstina – opskræmte af forstærkede arabiske krav om standsning af den jødiske indvandring og ledsagende palæstinensiske trusler mod alle arabiske borgere eller statsledere, der ikke støttede deres sag – den skæbnesvangre beslutning at udvide medlemskabet af to militante grupper, der allerede forsvarede de jødiske bosættere: Irgun og dens aflægger, Sterngruppen. Den arabiske vrede havde ført til vold og drab i Palæstina, men det var jøderne, der indførte organiseret, paramilitær terror i regionen. Målet for Irgun og Sterngruppen var en rent jødisk stat, Israel, der skulle strække sig fra Libanons bjerge til Suezkanalen, og østpå inkludere Jordan. Deres ideer om, hvordan det kunne – ja faktisk skulle – opnås, kunne aflæses af deres logo: en hævet næve, der holdt en riffel, med ordene 'Kun således' nedenunder. Deres grupper var en syntese og forbedring af cellestrukturen hos forskellige revolutionære grupper, som var udtænkt af bolsjevikkerne med henblik på deres overtagelse af Rusland og den efterfølgende udbredelse af kommunismen over hele kloden. Irguns operationer blev planlagt af individuelle enheder, der ofte ikke kendte noget til hinandens aktiviteter. Og disse aktiviteter var ikke begrænset til at beskytte bosættere, som allerede var fastboende borgere. Irgun og Sterngruppen sørgede for beskyttelse til den ulovlige indvandring af titusinder af nye jødiske borgere alene i perioden 1938-1939, og deres taktik omfattede alt fra prygl over bombeattentater til drab. At de udførte deres arbejde særdeles effektivt kan aflæses af de usædvanlig skæve tabstal under de lange måneder med udbredt vold. Ifølge én uafhængig opgørelse mistede 77 briter og 250 jøder livet. Araberne havde derimod et tab på hen ved 3500 dræbte.

Den lethed, hvormed de jødiske terrorister greb til mord og kaos, var måske forståelig på baggrund af det, der skete i Europa, og de beretninger, immigranterne bragte med sig til Palæstina. Irgun og Sterngruppen forsøgte ved hjælp af volden at øge verdens begrænsede medfølelse for både Europas og Palæstinas jøder ved at skabe, ikke et billede af bevæbnede bøller, der stjal andres jord (hvad mange af dem var), men af et folk, der energisk forsvarede dets hjemland. Med andre ord mente de jødiske terrorister ligesom IRA og Sinn Fein, at de kunne udbrede ideen om en folkelig krig ved at anvende en uindskrænket taktik, og ligesom deres irske modparter tog de fejl.

Briterne kunnen godt se, at situationen for araberne og voldsanvendelsen

Etnisk udrensning af indianere

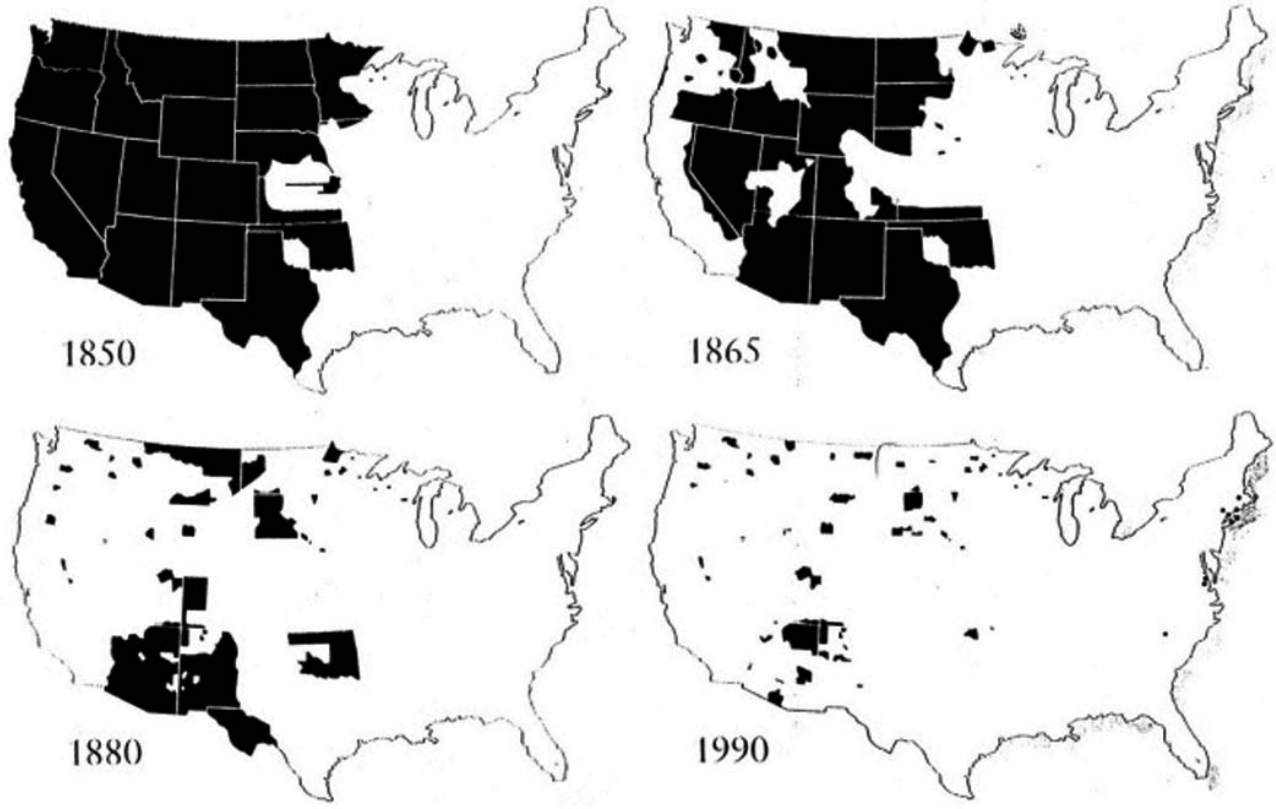

i Palæstina var ved at blive uacceptabelt ekstrem. Desuden nærede de ingen ønsker om at lægge sig ud med herskerne i de olierige lande mod øst og syd. (Ikke fordi de behøvede at have nogen bekymring i den retning: de fleste ledere af muslimske lande nærede dengang som nu nærmest kun symbolsk interesse for de palæstinensiske arabere.) Regeringen i London foretog derfor i 1939 en udsædvanlig kovending, udtrykt i form af en hvidbog, hvor den indrømmede at dens hidtidige politik havde været urimelig i forholde til araberne, at tempoet for den jødiske immigration og bosættelse måtte sættes ned, og at briterne inden for en tiårig periode selv burde forlade området og lade araberne og jøderne i fællesskab administrere Palæstina på en måde, der sikrede begge samfunds interesser.

På flere vigtige områder var det et enestående øjeblik: det endnu stolte Britiske Imperium indrømmede sin fejltagelser, opgav sin stilling og forsøgte at gøre det godt igen over for en indfødt befolkning, der var blevet uretfærdigt behandlet, samtidig med at man holdt en dør åben for et folkeslag, der på uhyrlig vis blev forfulgt i Europa. Og som alle fornuftige kompromis'er i det palæstinensisk-jødiske forholds lange historie førte det ikke til noget som helst. Araberne afviste fornærmede den britiske plan, mens jøderne intensiverede deres paramilitære aktiviteter og træning og

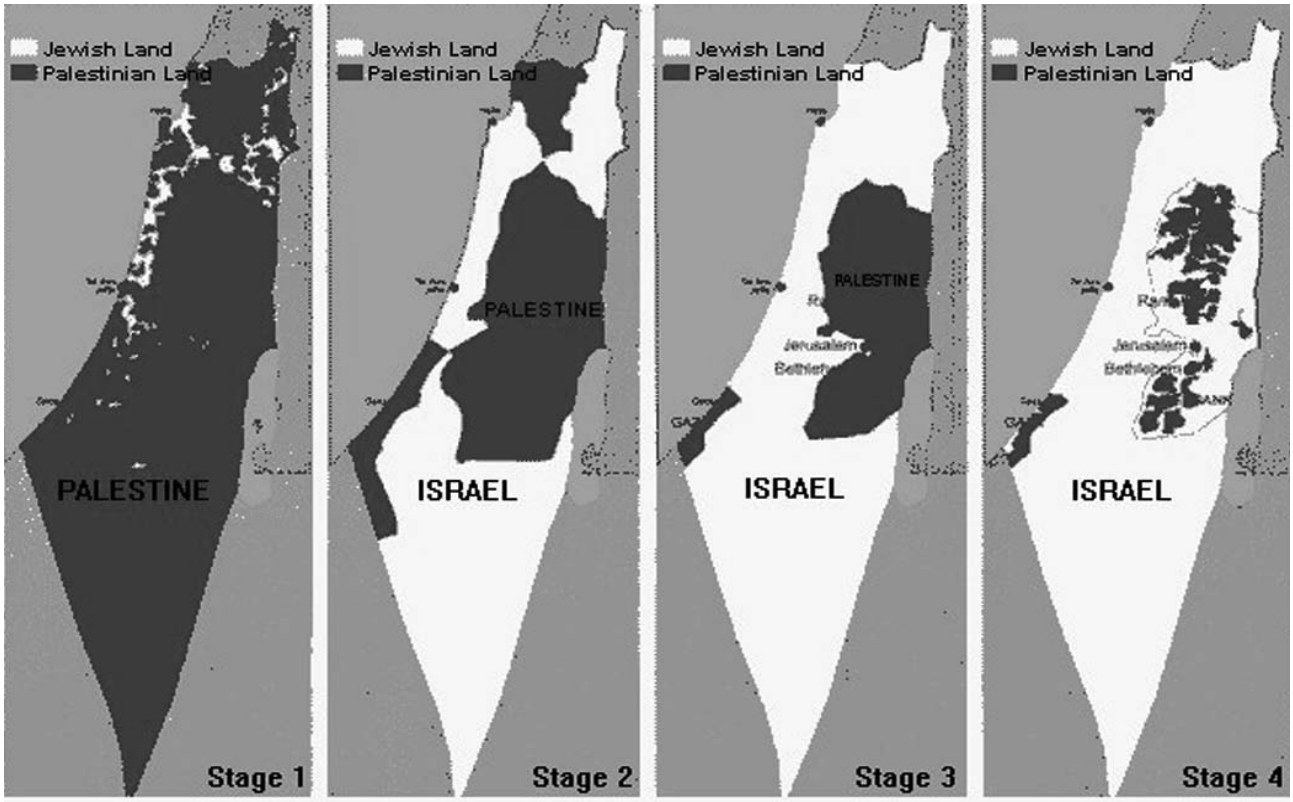

1945 *1947* *1967* *2000*

fortsatte deres snigmord på fremtrædende britiske embedsmænd, arabiske ledere og tilmed moderate jøder, alt imens 2. Verdenskrig rasede. Efter krigen nåede den jødiske terrorbølge sit højdepunkt den 22. juli 1946, hvor Irgun – under kommando af den fremtidige israelske premierminister Menachem Begin – i Jerusalem sprængte en hel fløj af det for sin skønhed berømmede King David Hotel i luften. Halvfems personer blev dræbt, og endnu en gang var ofrene både arabere, briter og jøder. På baggrund af en sådan adfærd, og i og med at de allerede havde besluttet sig for at trække sig ud, meddelte briterne det nydannede FN, at de agtede at lade administrationen af Palæstina komme under international kontrol i 1947, og FN – der i lighed med store dele af verden ikke kunne skelne mellem det, der var overgået jøderne i Europa, og det, jøderne længe havde foretaget sig i Palæstina – udarbejdede efterfølgende en delingsplan, der gav endnu mere af den frugtbare jord til jødiske bosættere.

I månederne efter britternes afrejse udkæmpede jøderne en krig for oprettelsen af staten Israel, hvorunder der blev udført mange heroiske bedrifter af et bredt udsnit af befolkningen. Irgun og Sterngruppen fortsatte imidlertid med den morderiske adfærd, som havde fået briterne – engang jødernes stærkeste beskyttere i regionen – til at vende sig mod dem. Menachem Begin mente stadigvæk, at det at myrde civile og kaste bomber

i vrimlen af arabere på indkøb på en eller anden facon ville knække arabernes kampvilje og skabe sympati for jøderne i verdenssamfundet. Begin fortsatte med sin fejlgreb, og omverdenens reaktion blev overordentlig skrap, da han beordrede sine tilhængere til endnu en gang at fokusere på mål i Jerusalem i håb om at skabe tilstrækkeligt med terror i den tredobbelt hellige by til, at det ville tvinge FN til at opgive planerne om at lade den komme under international kontrol. Så negativ var den presseomtale, Irgun skabte, at endog David Ben-Gurion, den ledende forkæmper for den israelske sag, privat fordømte organisationens drab på civile. Men Begin ignorerede kritikken, og senere, efter at der var erklæret våbenhvile, undsagde han aftalen og fortsatte kampen. Men denne gang tilskyndede han til væbnet opgør jøderne imellem og truede dermed den nye israelske regering. Regeringen gik af med sejren, men den tilbøjelighed til blodig terrorisme, som Irgun havde indpodet i den israelske nationalkarakter, kunne aldrig helt fjernes. Og værst af alt inspirerede den de palæstinensiske arabere til at plagiere den i deres hævnaktioner.

Da palæstinenserne dannede de grupper , hvis navne efterhånden skulle blive så velkendte – Folkefronten til Palæstinas Befrielse, al-Fatah (eller Den Palæstinensiske Frihedsbevægelse) og dens nære, men knap så åbent militante fælle, PLO – valgte de Irgun som en af deres organisatoriske og operative modeller. Palæstinenserne modtog også træning i Sovjetunionen, hvorfra Irgun havde lånt så mange af sine teknikker. Hvis ikke palæstinenserne i årenes løb havde været vidne til Irguns morderiske effektivitet, kunne de måske have været fristet til at vælge en anden retning, men vrede, desperation og utålmodighed førte dem ud ad den samme vej, og resultatet af deres valg blev også uundgåeligt næsten det samme.

4. Mujahedins danske forbindelse

Terrorspiralen drejer og drejer, og nu har vi en næsten verdensomspændende spiral.

Den sovjetiske invasion i Afghanistan blev et stort søm til det kommunistiske imperiums ligkiste. De første hellige islamiske krigere blev uddannet og udrustet af amerikanerne for at bekæmpe Sovjet i Afghanistan, og siden har de spredt sig helt ukontrollabelt. Det er lidt pinligt, men vores egen indenrigsminister i Fogh-regeringen var selv med til at opflaske Osama bin Laden.

Af Kim Kristensen, Ritzaus Bureau, 20. september 2001.

Mens den danske højrefløj i dag kritiserer islamiske fundamentalister - og terrorgrupper - hjemhørende i Afghanistan, så var der engang, da den selv samme fløj var med til at støtte de islamiske bevægelser i Afghanistan.

Frihedskæmpere

I 1980'erne demonstrerede flere danske støtteforeninger, blandt andet Venskabsforeningen Danmark-Afghanistan, hvert år 3. juledag foran Sovjetunionens ambassade i København for at markere årsdagen for den sovjetiske invasion af landet.

Den Konservative udenrigsordfører, Per Stig Møller, kaldte mujahedinerne - eller de hellige krigere - for "frihedskæmpere". Og Lars Løkke Rasmussen fra Venstre, der senere skulle blive sit partis næstformand og amtsborgmester i Frederiksborg Amt, tog på hesteryg ind i Afghanistan for at aflevere 600.000 kroner til mujahedinbevægelsen.

- Man kan sige, at Vesten gennem sin støtte til mujahedin samtidig har været med til at støtte nogle tendenser i bevægelsen, der har ført til dagens udvikling i Afghanistan, siger antropolog Inger Boesen.…

Videre hedder det i Ritzaus telegram:

…Danske læsere af blandt andet Se og Hør kunne derfor i 1988 se billeder af Lars Løkke Rasmussen i Afghanistan med landets traditionelle hovedbeklædning pakul, kaftan og Kalasnikov. "Han afprøver en af partisanernes Kalasnikov-maskinpistoler", lød en af billedteksterne….

Lars Løkke Rasmussen afleverer 600.000 kr. til Mujahedin og poserer med kalasnikov gevær. Copyright: Jørn Stjerneklar.

Efter Sovjetunionens sammenbrud stod USA som vinder af "den kolde krig" og amerikanerne havde brug for en ny fjende for at begrunde en fortsat verdensdominans og stigende militærudgifter.
Tilgivelsesapostlen Gerald Jampolsky fik denne bemærkning fra en russisk embedsmand: "Nu, da der er fred mellem vore to lande, tror jeg, at USA må ud og finde en ny fjende" (Tilgivelsens Væsen s. 124)

Militærhistorikeren Caleb Carr viser i "Terrorens Væsen" (Klim 2003) at "i stedet for at fremtvinge underkastelse gør terroristen sin fjende stærkere." Han har ikke fuldt ud gennemskuet det faktiske interessesammenfald mellem bin Laden og Bush, men han har en meget god beskrivelse af grundlæggelsen af bin Ladens organisation:
"Som det vil være de fleste bekendt, er bin Laden et produkt af det helt igennem tåbelige CIA-projekt: uddannelsen, bevæbningen og finansieringen af de afghanske mujahediner forud for og under den sovjetiske besættelse af Afghanistan i 1980erne. CIA havde længe demonstreret villighed til at omgås og aktiv støtte grupper af enhver autoritær og reaktionær afskygning, når bare de var antikommunistiske. Men mujahedinerne repræsenterede den ny bundrekord. Som en samling fanatiske muslimske fundamentalister, der med en aldrig før set nidkærhed håndhævede de strenge koranlove, inkorporerede mujahedinerne traditionelle afghanske stammeskikke i deres militærstrategi og 'indenrigspolitik', der spændte fra forfærdende tortur- og henrettelsesmetoder til at spille polo med deres fangers hoveder og kroppe. Men de var hårdføre krigere og tilbød først Carter – og dernæst Reagan-administrationen muligheden for det, der temmelig barnligt og dumt blev opfattet som 'hævn' over Sovjetunionen for det, der var sket i Vietnam." (s. 199.)

Så kom 11. sept. – Det nye "Pearl Harbor", som USA´s højrefløj havde brug for, for at sætte sin agenda om sikring af verdensherredømmet i værk. Se selv dokumentet Defence and National security side 50-51 udgivet af THE PROJECT FOR THE NEW AMERICAN CENTURY (PNAC på google)
Begivenheden fik lignende betydning for Bush´s administration som **Rigsdagsbranden i Berlin 27. februar 1933** fik for Hitler. Bush´s "Patriot Act" minder i uhyggelig grad om Hitlers "Rigsdagbrandsforordning" Blandt andet var det med henvisning til "Rigsdagsbrandforordningen", at Gestapo senere foretog sine anholdelser og satte folk i koncentrationslejr **uden om det normale retssystem**.

Der gisnes om at "9/11" var "bestilt arbejde", Frank Grevil siger i forordet til Griffins bog "Det nye Pearl Harbor" at det som ligner konspiration lige såvel kan være "et inkompetent og indbyrdes rivaliserende statsapparat i

aktion". Men det er foruroligende at myndighederne absolut skulle væve begivenheden ind i et net af løgne. Der kan gisnes meget, men det er utroligt så belejligt "9/11" kom i forhold til den krigsindsats til sikring af verdensherredømmet og kontrollen med vitale olieinteresser, som man tilsyneladende allerede havde planlagt. Efter 11. september blev de stadigvæk meget fåtallige islamiske ekstremister udråbt til den nye hovedfjende. Afghanistan blev det første hævnmål. Krigen var planlagt før "9/11".

Man har fået et stærkt haltende demokrati på benene, og i 2005 og 2006 satte narkotikaproduktionen nye rekorder.

Det er tankevækkende, at man i Bush-administrationen ved at føre en politik, som fremmer den islamiske fundamentalisme får en fjende, man i virkeligheden er enig med på mange punkter: Synet på fagforeninger og faglige rettigheder, kvinderettigheder, abort og evolutionsteorien m.m. Mens den såkaldte krig mod terror bliver mere og mere infernalsk udraderer islamisterne de socialistiske, sociale og moderate kræfter, der kunne fremme en fornuftig demokratisk udvikling for kvinderettigheder, fagforeningsrettigheder og menneskerettigheder i det hele taget.
Den terror al Queda udfører, er sunni sekterisk, og splitter muslimernes modstand mod USA-herredømmet.
USA's politik kan kun bekæmpes ved at nægte at hade, ved at nægte at nære frygt og ved at få sandheden frem.

Dr. Nasim er en moderat muslim. Han er leder af den største moske i London. Han siger at Hitler gjorde jøderne til monstre, for at kunne fratage dem deres rettigheder. Og samtidig fratog han også andre deres rettigheder.
"Blair gør det samme. Han dæmoniserer muslimer og får vedtaget antiterrorlove, som mistænkeliggør muslimer og fratager dem rettigheder. Det går også ud over andre" (...) *"Blairs vej er Hitlers vej"*.
Hørt i P1 Orientering 14.12.05

5. Uhyggelige konsekvenser for demokratiet

Irak var det næste hævnmål efter 11. september.

Danmark blev løjet med i krigen med henvisning til masseødelæggelsesvåben og forbindelser til terror. Begge dele var klart løgn. **Men den største løgn var, da Anders Fogh Rasmussen uden at blinke så ind i kameraet og udtalte "Dette er ikke nogen oliekrig".** Det skete også uden indsigelse fra de mikrofonholdende journalister. USA´s politik til "beskyttelse" af olien med alle midler, også militære, formaliseret i 1980 af daværende præsident Jimmy Carter, som "Carter Doktrinen" burde være velkendt for DR.

Det har haft uhyggelige konsekvenser for vores eget demokrati. Der er opstået en tendens til ensretning i de fleste medier, ikke mindst DR, med en selektiv nyhedsformidling og en angst for at tage kontroversielle emner op – ikke bare om Irak-krigen men også om alt andet. Selv Koplevs Krydsfelt var blevet fuldstændig tamt før det sluttede – ifølge en af mine gamle venner. Han hørte tidligere altid krydsfeltet. Det var ham en nærmest hellig stund. "Nu er det blevet for vattet. Jeg gider ikke høre det mere", sagde han til mig "Det er ligesom Iversens "Herreværelset" – det fik Dansk Folkeparti nedlagt", fortsatte han bedrøvet.

DR´s nye generaldirektør havde kun siddet i embedet tre dage før han i et interview i sin egen radio på P3, langede kraftigt ud efter P1 og anklagede P1 for ikke at være "pluralistisk". Typisk nok blev han ikke bedt om at give bare ét eksempel på en sag, hvor P1 ikke havde været pluralistisk. **Dengang Erhardt Jacobsen havde gang i sin "Aktiv Lytterkomité" blev det gjort mistænkeligt at være venstreorienteret. Nu er vi kommet så vidt at det er blevet mistænkeligt blot at være velorienteret!**

Der er en generel tendens til tilbageskridt i pressen. Når der skrives kritisk om Irak, er det kun fordi de store amerikanske aviser er begyndt at gøre det, og stadigvæk tegnes der et billede, der er alt for rosenrødt. Det oplyser Johan Kirkmand, hvis søn blev dræbt i Irak først i oktober 05.

Da Frank Grevil blev dømt fire måneders fængsel i landsretten for at lække efterretningsrapporter, lykkedes det Radioavisen at bringe nyheden **uden** at nævne substansen: At Grevil havde afsløret, at Foghs trusselsbillede af Irak var løgn. Det samme gentog sig, da han blev dømt i landsretten og igen da han fik afslag på at få sin sag for højesteret. En statsministerløgn af det omfang, er langt mere pinlig end incest i en familie. Måske derfor "pinlighedens tavshed"…

Løgnen om Irakkrigen bliver passende kombineret med en hetz mod muslimer, hvor regeringsstøtter og fremmedfjendtlige som Louise Frevert får lov at føre sig frem – heldigvis for øjeblikket i lidt modvind. Men med deres muslimske fjendebilleder skaber de en ulidelig situation for unge indvandrere, som kan få dem til at søge mod katastrofal fundamentalisme. De kan gå til Hizb-ut-Tahrir og blive forsynet med en stadig strøm af nye videoer fra Irak med optagelser af besættelsesmagtens overgreb mod civile. Når ignoranter som Frevert fører sig frem med ærekrænkende møgkællingesprog overfor indvandrerne – og Fogh siger hende ikke imod - så fremmer det rekrutteringen til de fuldstændig hensynsløse indvandrerbander, som mange steder har taget magten efter at Hells Angels og Bandidos var blevet svækket af rockerkrigen.

En ny bog, ***Louise Frevert-sagen - Dansk Folkepartis dobbeltspil***, af Rune Engelbrecht Larsen afslører nu, at udtalelser på niveau med Freverts er helt normale i Dansk Folkeparti. Ja, de er ofte endnu mere ekstreme og hadske. Udtalelserne er blevet en almindelig retorik både indenfor Dansk Folkeparti og blandt deres regeringspartnere. Jævnfør i øvrigt dokumentationen af Bertel Haarders fremmedfjendske udtalelser i de radikales valgvideo.

Bogen er en dokumentation af og en protest imod Dansk Folkepartis indvandrerfjendske holdning og den afvikling af retsprincipper, partiet er katalysator for. Samtidig er den en personlig stillingtagen til ytringsfrihed og grænser for denne - en humanists dilemma.

Se mere om bogen på ***www.humanisme.dk***

Fjendebilleder har det med at være selvbekræftende. Ligesom Bush til fulde lever op til bin Ladens fjendebillede af ham og omvendt. Det er banal psykologi: Hvis jeg påstår du er idiot, så kommer du nemt til at opføre dig som en idiot. Men hvis jeg fortæller dig, at du er noget af det kæreste og klogeste, så bliver du mere kær og klog. Forventninger har en selvopfyldende kraft.

Irak-krigen er en klar menneskeskabt katastrofe. Og den katastrofe blev skabt i tiåret før invasionen. Saddam angreb Kuwait i den tro, at amerikanerne billigede det. Han kom til at tro om.
Efter krigen gjorde shiitter og kurdere oprør men blev svigtet af USA. Amerikanerne havde en mere langsigtet strategi.

6. FN – sanktioner brugt som våben mod Iraks civilbefolkning

Den amerikanske regering fik gennemført sanktioner gennem FN, og i sanktionskomitéen nedlagde USA veto mod import af udstyr til vandrensning. Det medførte en stor sygdomsmæssig katastrofe pga. forurenet vand. Det er dokumenteret at en halv million børn under fem år døde som følge af blokaden og bombardementerne. Ifølge åbne FN-kilder menes i alt 2 million irakere omkommet som følge af FN sanktioner 1991-2003.

Den irske læge Coilín ÓhAiseadha har i en artikel opsummeret således:

> ***"Sanktioner brugt som militært våben***
> *Det er dybt paradoksalt, at USA og Storbritannien har malet sig op i et hjørne, hvor de opdager, at de er ude af stand til at klare opgaven med at genoprette roen og genopbygge et Irak, til hvis ødelæggelse de har givet et så fremtrædende bidrag de seneste 13 år.*
> *I disse 13 år er de ødelæggende resultater af sanktionerne og af gentagne bombardementer gået hånd i hånd. Dokumenter fra USA's militære efterretningsvæsen Defense Intelligence Agency viser, at sanktionerne fra starten blev anset for at være en del af USA's militære strategi i Irak.*
> *Det tidligste og mest chokerende i rækken af dokumenter har titlen "Iraq Water Treatment Vulnerabilities" ("Sårbarheder i den irakiske vandrensning"). Rapporten, der er dateret den 18. januar 1991, beskriver risikoen for epidemier, der kan opstå som resultat af sanktioner over for importen af forsyninger til vandrensning: "Medmindre forsyninger til vandrensning undtages fra FN's sanktioner af humanitære grunde, er der ingen ordentlig løsning på Iraks vandrensningsproblem ."*
> *"Hvis vandet ikke renses med klor, kan der opstå epidemier af sådanne sygdomme som kolera, leverbetændelse og tyfus."*
> *Denne bemærkelsesværdige række af dokumenter blev fremdraget af en amerikansk forsker i offentlig sundhed, Thomas J. Nagy, der offentliggjorde et resumé heraf i en artikel i tidsskriftet The Progressive i september 2001.*

Se ***www.fredsakademiet.dk/library/irak.htm*** og ***www.unicef.org***

"We have heard that a half million children have died. I mean that's more children than died in Hiroshima. And, you know, is the price worth it?"
- Lesley Stahl on U.S. sanctions against Iraq

"I think this is a very hard choice, but the price - we think the price is worth it."
- Secretary of State Madeleine Albright

60 Minutes (5/12/96)

Then-Secretary of State Madeleine Albright's quote, calmly asserting that U.S.policy objectives were worth the sacrifice of half a million Arab children, has been much quoted in the Arabic press. It's also been cited in the United States in alternative commentary on the September 11 attacks (e.g., Alexander Cockburn, New York Press, 9/26/01).

Hvordan kunne nogen ved deres fulde fem tro, at amerikanerne efter sådanne uhyrligheder ville blive budt velkommen i Irak?

Det hjalp heller ikke på amerikanernes popularitet, at de gennemførte helt unødvendigt store ødelæggelser med sønderbombning af infrastrukturen i Irak. Det eneste ministerium, der ikke blev smadret, var Olieministeriet. Da vinteren 2005-2006 stundede til, oplevede vi en foruroligende ligegyldighed over for ofrene for jordskælvet i Pakistan. Måske taber USA en "allieret i kampen mod terror". Under alle omstændigheder føler den muslimske verden sig med rette forbigået. Mens FN tryglede om 1,5 milliarder kroner for bare at forsætte en minimal nødhjælp, brugte USA samme beløb i løbet af 36 timers krigsførelse i Irak.

7. Atomforurening i Irak og Afghanistan

Flashback til Hiroshima august 1945….. Europa åndede lettet op. I Tyskland var Doktor Mengele blevet stoppet i sine forsøg med mennesker. Japanerne måtte også se et snarligt militært nederlag i øjnene Det er en udbredt myte, at USA's regering nægtede at tage imod Japanernes tilbud om overgivelse, fordi de ville prøve atombomben i praksis.

Hvordan det faktisk forholdt sig med Japans "tilbud om overgivelse", kan man læse i Aage Trommer: Den store alliance 1941-45. Den 2. Verdenskrig Bd.2 (Gyldendal 1989) s.299ff. Den ny regering, der trådte til i Japan i april 1945, ønskede fred, men ville ikke bøje sig for de allieredes krav om betingelsesløs kapitulation. Den udstrakte følere via Moskva, om de allierede kunne tænkes at file på deres krav, men disse (USA, Storbritannien, Kina) svarede 26. juli, at det var enten betingelsesløs kapitulation (som i Tyskland) eller "hurtig og fuldstændig ødelæggelse". Da det japanske svar var helt utilfredsstillende, besluttedes det den 2. aug. at kaste bomben, som det længe var planlagt. Det skete som bekendt den 6. aug., men forinden havde Sovjetunionen også erklæret Japan krig den 5. aug."

I mindet om Hiroshima glemmer vi ofte de tilsvarende ødelæggelser af civile mål i Japan – blot med konventionelle brandbomber. Thomas Koppel skriver på hjemmesiden for Budskab fra Græsrødderne:

> *Fra marts til 1. august 1945, fem dage før Hiroshima,- havde det amerikanske luftvåben tilintetgjort 66 japanske byer med brandbomber. En tidlig napalm. Millioner af døde, lemlæstede, hjemløse. Alle civile. Alene i Tokyos flammehav omkom hundredetusinder af civile.*
>
> *Hiroshimas og Nagasakis beboere var uskadt. De diskuterede, om det kunne være at de blev skånet, fordi mange fra Hiroshima var udvandret til USA. De vidste ikke, hvad der ventede dem.*
>
> *6. Juni 1945, to måneder før bomben, skrev USAs krigsminister Henry L. Stimson, som legenden har gjort til modstander af terrorbombardementer i Tyskland og Japan, et notat i sin dagbog: "Jeg fortalte ham (præsident Truman), at jeg var lidt urolig for, at luftvåbnet - inden vi var klar - måske nåede at smadre Japan så meget, at det nye våben ikke ville få en fair baggrund at præsentere sin styrke på. Truman lo og sagde, at han forstod."*
>
> *61 dage senere blev "det nye våben" "præsenteret" for verden. Hiroshima og Nagasaki, og deres levende, intetanende beboere, blev forvandlet til et grotesk monument for militærindustriens og dens politikeres stupiditet og ondskab. Endnu mens de to byer brændte, blev amerikanske læger sendt derned. Ikke for at yde nødhjælp, men for "videnskabeligt" at undersøge og sammenligne virkningen på mennesker af de to typer atombomber, uran og plutonium, til brug for militærindustrien.*

Amerikanerne hævdede, at de havde dén militære grund til at bruge atombomben, at man derved sparede sine egne tropper for tab. Men hvis vi henholder os til definitionen, at "Terrorisme er en fremgangsmåde, hvor vold mod sagesløse mennesker bruges forsætligt til at skabe frygt og kaos for at opnå politiske mål", er det svært ikke at kalde brugen af atomvåben for et terroristisk eksperiment. (Jævnfør kapitel 2: Definition af terror)

Magtdemonstrationen/eksperimentet kom til at gå ud over civilbefolkningen i Hiroshima og Nagasaki. 103.000 uskyldige omkom straks. Senere er et meget stort antal omkommet på grund af strålingen. Dengang kendte man ikke i fuldt omfang konsekvenserne.

A-våben for 40.000.000.000.000 kroner

Det har kostet ufattelige pengesummer at USA siden 1945 har været verdens stærkeste atommagt. En rapport udarbejdet i 1998 af analyseinstituttet og tænketanken Brookings opgjorde udgifterne til USA's A-våbeneventyr til at være langt højere end hidtil troet.

De 40 billioner skattekroner den omfattende rapport regnede sig frem til, er mere end USA har brugt på uddannelse, social forsorg, beskæftigelse, miljø og landbrug tilsammen mellem 1940 og 1996.
Analysen, der er udarbejdet af Stephen Schwartz, fastslår at hverken den amerikanske præsident, Kongressen eller forsvarsministeriet Pentagon på noget tidspunkt har haft præcise opgørelser over de samlede udgifter til de amerikanske atomarsenaler.

De 40.000.000.000.000 kr. svarer til ca. 10 procent af den USA's samlede offentlige udgifter mellem 1940 og 1996, citerede Kristeligt Dagblad den 2. juli 1998 den amerikanske avis, International Herald Tribune, for at skrive den 1. juli 1998.

Strålingsfaren er japanerne levende – og døde – beviser for. Man kunne så tro, at et civiliseret land på den baggrund ville afholde sig fra at bruge våben der udsætter civil-befolkningen for en sådan risiko.

Men nej. USA har både under Golf-krigen og krigen i Afghanistan og Irak i helt uhyrligt omfang brugt bomber og granater med kerner af forarmet uran. Konsekvenserne for civilbefolkningen er rystende. Der er sket en enorm forurening. Antallet af babyer født med deformiteter er katastrofalt stigende. Hvis amerikanerne kom som venner, kan man kun sige : "Tænk hvis de kom som fjender!"

Hvis du kan tåle at se billeder af vanskabte børn, så klik ind på google: depleted uranium Iraq, og tag selv stilling til dokumentationen. I sandhed en menneskeskabt katastrofe!

Ifølge radioavisen P1 har man i oktober 2006 opgjort antallet af læger, der på grund af den dårlige sikkerhedssituation er flygtet fra Irak siden invasionen, til 18.000.

8. Torturkrigen

Nu kommer vi til torturen.

En klog skribent skrev forrige år i Kristeligt Dagblad, at vi gør vores amerikanske venner en bjørnetjeneste ved ikke at kritisere torturen på Guantánamo-basen. Siden har vi fået oprullet den ene torturskandale efter den anden i Afghanistan og Irak. Jo, muslimerne skal nok blive glade for os! Den nyeste torturafsløring er en fangelejr ved Falluja. Ifølge Human Rights Watch er torturen iværksat fra højeste sted, med præsidentens ordre om tilsidesættelse af Genève-konventionens bestemmelser om behandling af fanger. Når der er sluppet oplysninger ud om tortur har den amerikanske hærs første bestræbelser gået ud på at af sløre kilden til oplysningerne. Kaptajn Ian Fishback, der åbent vidnede om den omfattende tortur i Falluja, er blevet truet med en krigsret, hvis han ikke udleverer navnene på de to andre – anonyme - vidner. Klik ind på ***www.hrw.org*** og se rapporten. Selv om senator Mac Cain har fået vedtaget en lov i kongressen mod tortur, og selv om den eventuelt blev overholdt, så er der sket uoprettelig skade. **Som Jyllandsposten skrev i en leder, så tabte USA krigen moralsk, da Abu Graib blev afsløret.**

Det var også det, jeg havde i tankerne med mit indledende spørgsmål om mål og midler.

Danmark har tidligere været kendt for at være førende i arbejdet **mod** tortur. Nu er vi **med** dem, der laver tortur! Det danske Rehabiliterings- og Forskningscenter for Torturofre (RCT) blev oprettet i 1979 og siden er der blevet startet omkring 200 lignende centre rundt om i verden. Tue Magnussen fra RCT siger:

> *"Det er et uhyggeligt mønster, at USA både modarbejder den internationale straffedomstol og hindrer kontrolbesøg i fængsler. Derfor er det vigtigt, at Danmark igen tager førertrøjen på, når det gælder bekæmpelse af tortur." (Arbejderen 30. sept. 05)*

Men i stedet for at lette tilværelse for torturofre har regeringen skærpet kursen. Regeringen har sidst i 2005 aftalt med Dansk Folkeparti, at der ikke kan dispenseres for kravene om danskkundskaber for torturofre, ved ansøgning om dansk statsborgerskab. På grund af traumer efter tortur har disse flygtninge sværere ved at lære sprog.

> *"En flygtning der ikke er i stand til at lære godt nok dansk, fordi han er skadet af krigstraumer eller tortur, vil reelt ikke kunne blive dansk statsborger og dermed opnå de samme rettigheder som danskere.*
> *Uden statsborgerskab får de ingen stemmeret til folketingsvalg og ingen ligeværdig beskyttelse af den enkeltes rettigheder." (Arbejderen 13 dec. 05)*

Det er ikke bare USA´s regering der undertrykker oplysninger om tortur. Det irakiske torturoffer fra Abu Graib, Haj Ali, er blevet nægtet indrejse både i Italien og Østrig. Formålet med hans indrejseønsker er at han er blevet bedt om at komme og berette om torturen dels ved en konference i Rom d. 2. oktober, som blev aflyst efter amerikansk pres, og dels i en østrigsk TV-produktion.

Torturen i Irak forsøges bagatelliseret som meniges fejl. Ingen officerer er blevet straffet. Der er imidlertid intet nyt i de amerikanske metoder. Dødspatruljerne i Irak, organiseret i Ulve Brigaden som en del af indenrigsministeriets politistyrke, er skabt i 2004 med hjælp fra specialister, som arbejdede for den daværende amerikanske ambassadør i Irak, John Negroponte. Netop Negroponte var tidligere USA´s særlige udsending til Honduras, hvor han opbyggede et net af dødspatruljer, der myrdede op mod 70.000 civile samt medlemmer af El Salvadors befrielsesbevægelse – samt et tilsvarende terrorkorps i Guatemala. Dette er igen en parallel til CIA´s dødspatruljer i Vietnam. I 2006 blev Negroponte udnævnt til øverste leder af USA´s 24 efterretningstjenester. At han skal lede USA´s kamp mod terrorisme, er ligesom at sætte en ulv til at vogte gæslinger.

Jeg vil i øvrigt gerne erindre om at Colin Powel tjente nogle af sine første militære sporer ved at "hvidvaske" den berygtede My Lai massakre i Sydvietnam.

I det irakiske indenrigsministerium sad også en Steve Castel, som kommer fra en opgave som amerikansk rådgiver for regeringen i Colombia. Netop Colombia er kendt for sine dødspatruljer og drab på en lang række fagligt aktive. Dødspatruljernes virksomhed er legaliseret af den amerikansk støttede regering.
http://www.modkraft.dk/article.php?sid=3277 www.opror.net
Det bliver mere og mere sådan, at selve det at være fattig bliver kriminali-

seret.

> *"I Bibelbæltet er det meget populært at sige: "Sæt dem i spjældet, lås celledøren og smid nøglen væk." Det har medført en voldsom stigning i antallet af fanger bag lås og slå. I midten af 1980´erne var antallet af fanger i Texas på 37.000. men ti år senere var tallet oppe på næsten 145.000, hvilket er en firedobling på ti år."* Egon Clausen: Øje for Øje, s. 136

I USA har man jo også en lang tradition for at skyde fagforeningsrepræsentanter, og talsmænd for de sorte og indianerne, som om de var terrorister. Det der sker på internationalt plan er, at man kriminaliserer kampen mod fattigdommen og bistandshjælpen militariseres mere og mere. Det kan ikke gentages for ofte, at uden den permanente krigstilstand vil USA sandsynligvis kollapse.

9. Terroren i Sydamerika

Jeg kan ikke skrive om terrorspiralen uden at komme ind på den amerikansk inspirerede terror i Sydamerika. Der findes næppe et bøddelagtigt militærdiktatur i Sydamerika, som ikke har været støttet af USA. "School of the Americas" ved Fort Benning har i en lang årrække uddannet latinamerikanske officerer, som er blevet generaler, torturbødler og ledere af dødspatruljer i Chile, Argentina, Uruguay, El Salvador og mange flere andre lande.

USA har også taget mange initiativer til at kuppe og destabilisere det demokratiske styre i Venezuela, og har nægtet at udlevere den eftersøgte terrorist Luis Posada Carriles til Venezuela, under henvisning til, at han der kunne risikere at blive udsat for tortur!!! Posada har indrømmet, at han stod bag bombeattentatet mod et cubansk passagerfly i 1976, hvor 73 mennesker omkom. En god sag for Per Stig Møller at tage op i FN´s antiterrorkomité… Samtidig med at Posda undgår straf, sidder der fem cubanske anti-terrorister fængslet i USA efter en farceagtig retssag.
Se mere om USA´s terror mod Cuba: ***www.antiterroristas.cu*** og ***www.familiesforjustice.cu***

Jeg vil i den forbindelse gerne fremhæve cubanernes indsats i mod den racistiske terror i Sydafrika. Èn af Mandelas første handlinger efter løsladelsen var at besøge Fidel Castro for at sige tak for støtten i kampen mod Apartheid. Cuba havde i en periode stillet flere tusind soldater til rådighed til kampen mod apartheid-kollaboratørerne i Angola.
Fakta om de cubanske soldater i Angola:

Operationen startede i 1975/76 da det nye styre, som havde smidt den portugisiske kolonimagt ud, blev truet af invaderende tropper fra Sydafrika og Zaire. MPLA-regeringen udsendte en appel om hjælp til verdens lande. Cuba svarede positivt og hurtigt.

Over de følgende 13-14 år sendte Cuba totalt over 200.000 soldater til Angola og var med til at knække apartheid i Sydafrika og sikre Namibias selvstændighed, samt at Angola ikke faldt i kløerne på imperialisterne.

Godt 2000 cubanere døde under missionen.

(Oplysninger fra Sven-Erik Simonsen. Læs hele historien i Dansk-Cubansk Forenings bog: Man kan ikke slå idéer ihjel, 2006)

Da Nelson Mandela besøgte Fidel Castro, sagde han blandt andet.

> *"Det cubanske folk har en særlig plads i hjerterne på Afrikas folk på grund af det bidrag, Cuba har ydet til Afrikas uafhængighed, frihed og retfærdighed, og som er uovertruffen på grund af sin principfaste og uselviske karakter."*

Der er meget at kritisere i Cuba. De er fattige under den ulovlige amerikanske blokade, som er blevet fordømt gang på gang af FN's generalforsamling. I november 2006 blev USA's blokade mod Cuba fordømt af FN's generalforsamling for 15. gang. 183 lande stemte for den cubanske resolutionstekst, mens fire lande stemte imod. Det var USA, Israel, Palau og Marshall Øerne.
Cubanerne har lidt meget under de amerikanske terroranslag med bombeangreb, og biologisk krigsførelse. Cubanerne er tilsyneladende ikke helt syge med at få indført "vestligt demokrati" – De har det ellers lige inden for rækkevidde…. Kampen for demokratiet **er** repræsenteret i Cuba. Amerikanerne har stadig en bid af landet: Guantanamo-basen… **Uanset hvor indædt propagandaen mod Cuba føres, så har jeg aldrig hørt påstande om, at cubanerne på noget tidspunkt skulle have brugt tortur. Den eneste tortur, der udøves på Cuba, klares af amerikanerne på Guantanamo-basen.** Det er sandelig en god reklame for "vestligt demokrati".

I 1996 talte Castro under det Sociale topmøde i København for stuvende fulde huse i Falkonercentret. Jeg er stolt over, at det var mine kammerater fra Stilladsarbejdernes Brancheklub sammen med folk fra Vejklubben under Jord og Betonarbejdernes Fagforening, som stod for sikkerheden under arrangementet. Ca. 20 mand skulle der til at passe på Castro og tjekke indgangen. Prøv lige og sammenlign med de sikkerhedsforanstaltnin-

ger, der skulle til for at passe på George W. Bush i København. Hvem af de to er mest farlig? Farlig for hvem?

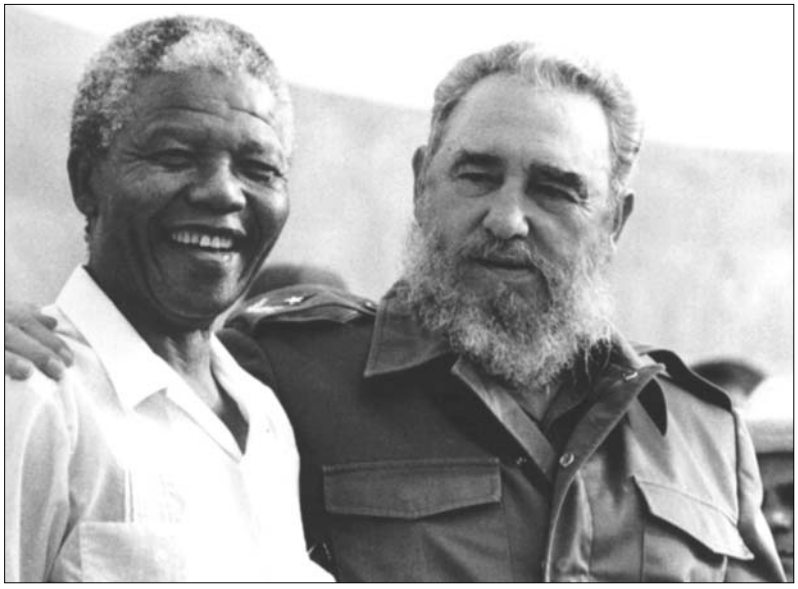

Mandela takker cubanerne for hjælpen til at afskaffe apartheid. Cubansk foto, venligst udlånt af Dagbladet Arbejderen.

Fakta om Cubas sundhedsvæsen:
Når propagandaen mod Cuba kværner, bliver det altid fremhævet, at revolutionen har gjort alle lige fattige. Der er omkommet flere cubanere på grund af amerikansk støttet terror, end der omkom den 11. september 2001 i USA. Og Cuba er da også som sagt hårdt ramt af USA´s blokade og stadige terroraktioner. På den baggrund er det ret fantastisk, at cubanerne har formået at opretholde et så højt niveau i sundhedsvæsnet. Samtidig har man også haft overskud til at sende læger ud i verden. Cuba er det land i Verden, der har flest læger pr 1000 indbyggere, nemlig 5,9. Dernæst følger Italien med 4,4 og længere nede har Danmark 3,6!

Tallene er fra 2002. Kilde: World Bank og WHO.

Cuba har for tiden cirka 28.000 læger, der arbejder i over 60 lande i verden. De fleste steder arbejder lægerne, uden at Cuba får betaling, men i nogle lande er det organiseret inden for en ramme af salg af service og tjenesteydelser. Det gælder blandt andet i forhold til Venezuela, hvor omkring 20.000 af de cubanske læger arbejder. Til gengæld får Cuba olie og andre importvarer. Hvor USA sender marinekorpset, sender de humane kommunister i Cuba lægekorpset.

Cuba har altid siden revolutionens sejr praktiseret en omfattende international solidaritet, hvor man sendte hjælpearbejdere ud i verden og modtog unge fra fattige lande som fik en gratis uddannelse i det cubanske skolevæsen.

Op mod 40.000 af Afrikas akademikere er uddannet i Cuba.

Cubas sundhedsarbejde i verden tog et spring fremad i kølvandet på Orkanen Mitch i 1998. Denne orkan kostede titusinder af mennesker livet, og Cuba sendte sine hjælpearbejdere og læger til Venezuela (det var før Chavez), til alle de mellemamerikanske lande især til Guatemala, hvor katastrofen var enorm og til Haiti, hvor katastrofen var enorm og ressourcerne helt fraværende, samt til flere andre caribiske lande.

Disse sundhedsmæssige hjælpeprojekter kører videre. I mange lande - blandt andet Haiti - blev mange cubanske læger ved med at arbejde blandt de fattigste. Men hjemme i Cuba udviklede man et projekt, som kan være med til at afhjælpe problemet på længere sigt (det er jo ikke langtids-løsningen, at cubanske læger tager sig af verdens syge).
Initiativet blev oprettelse af ELAM (Den Latinamerikanske Lægeskole i Havanna). Den blev oprettet i Martinens tidligere officers-skole, som blev tømt. Den ligger et smukt sted ud til vandet - ikke langt fra Marina Hemingway.
Her startede 1000 lægestuderende fra de lande, som Mitch havde ramt. Over 5-6 år skulle de få en gratis lægeuddannelse. Det eneste de skulle love, var at de efter endt uddannelse ville vende tilbage til den afsides og/eller fattige egne af deres hjemland, som de kom fra og her virke som læge.

I løbet af 1-2 år eksploderede projektet og der er nu omkring 10.000 fra over 40 lande, som har lægestuderende på ELAM... og de første må være lige ved at være færdige.

Om Katharina:
Da Katharina ramte USA's sydkyst i august 2005 mobiliserede Cuba en læge-nødhjælps-brigade på over 1000 personer, som man tilbød USA. De var udstyret med en rygsæk med den vigtigste medicin og redskaber til at redde menneskeliv og lindre smerte i det orkanhærgede New Orleans og omkringliggende områder med og uden oversvømmelse.

Gruppen - som fik navnet Henry Reeve Brigaden - var stand-by i Havanna i flere dage, indtil der kom svar fra Washington. Svaret var nej tak, dem har vi ikke brug for.

På det tidspunkt var dødstallet måske nogle få hundrede, fordi det var de færreste, som døde en voldsom død under selve orkanen. Senere voksede tallet til 1500 i hele området. De døde af årsager, som blandt andet de cubanske hjælpehold kunne have afhjulpet.

En måned efter ramte det store jordskælv Pakistan/Kashmir og Henry Reeve brigaden blev sendt til "Himalayas bjergsider", som en smuk film om indsatsen hedder. Her behandlede de 1200 cubanske læger og sygeplejere cirka 1,3 millioner sårede og traumatiserede ofre for jordskælvet. Det er uden sammenligning den største og vigtigste hjælp Pakistan fik efter katastrofen. (Oplysninger fra Sven-Erik Simonsen. Læs hele historien i Dansk-Cubansk Forenings bog: Man kan ikke slå idéer ihjel, 2006)

Harold Pinter udtaler sig om terror i Sydamerika

Da den britiske dramatiker og forfatter Harold Pinter modtog Nobels litteraturpris, holdt han en tale om USA´s støtte til brutale diktaturer siden 2. verdenskrig. Harold Pinter beskriver hvorledes Nicaraguas folk befriede landet fra Somoza´s 40 årige diktatur. Der var tre præster i den nye regering. Der var en optimisme og tro på det nye demokrati. I sin tid under Nicaraguas frihedskamp, blev jeg personligt meget bevæget over en lille bog af Ernesto Cardinal, en fremstående "befrielsesteolog" i Nicaragua.

Han beskriver livet på en lille ø i en sø inde i landet, hvor de har lavet et befriet område, et lille kontemplativt samfund - et samfund i Guds billede - hvor de alle er søde og rare mod hinanden, og børn og bønder laver fremragende kunst. Gud ved, hvordan det går med det i dag?

Men så sendte USA contraerne. På et tidspunkt hvor kongressen skulle diskutere øgede bevillinger til contraerne, var Harold Pinter med i en delegation på den amerikanske ambassade i London for at støtte nicaraguanernes sag. Delegationens leder, fader Metcalf sagde til den amerikanske regerings repræsentant:

> *"Sir. Jeg leder en menighed i det nordlige Nicaragua. Mine sognebørn har bygget en skole, et sundhedscenter og et kulturcenter. Vi har levet i fred og fordragelighed. For nogle måneder siden angreb en Contra-styrke sognet. De ødelagde alt: skolen, sundhedscentret, kulturcentret. De voldtog sygeplejersker og lærere, slagtede læger på den mest brutale måde. De opførte sig som vilde. Bed venligst den amerikanske regering om at ophøre med sin støtte til denne chokerende terrorvirksomhed."*

Sådanne protester hjalp intet. USA førte økonomisk krig og minerede havnene. Nicaragua måtte makke ret. Det var lykkedes Ronald Reagan gennem et væv af løgne at dæmonisere Sandinisterne. Han beskrev igen og igen Nicaragua som et stort totalitært fangehul. Dette opfattede medierne! Harald Pinter siger videre:

"De totalitære fangehuller fandtes i virkeligheden i nabostaterne El Salvador og Guatemala. USA havde styrtet den demokratisk valgte regering i Guatemala i 1954, og det skønnes, at mere end 200.000 mennesker er blevet ofre for de efterfølgende militær-diktaturer.
Seks af verdens mest fremstående jesuitter blev i 1989 brutalt myrdet ved Central America University i San Salvador af en bataljon fra Alcatl-regimentet, der var uddannet på Ford Benning i USA. Den ekstremt modige ærkebiskop Romero blev myrdet midt under messen. Det formodes, at mere end 75.000 mennesker døde.
Hvorfor blev de dræbt? De blev slået ihjel, fordi de troede, at et bedre liv var muligt og kunne opnås. Denne tro stemplede dem straks som kommunister. De døde, fordi de troede, at et bedre liv var muligt og kunne opnås.
De døde fordi de vovede at sætte spørgsmålstegn ved status quo, den endeløse fattigdom, sygdom, fornedrelse og undertrykkelse, de havde levet under siden deres fødsel." (Politiken 11. dec. 05)

Se i øvrigt interessante fakta om Bush familiens nazi-forbindelser, contra-financiering mv. på ***http://www.bilderberg.org***
Denne venden op og ned på fakta a la Ronald Reagan ser vi også ofte hos Anders Fogh Rasmussen. I hans bog "Minimalstaten" skriver han:

"Slavesindet er karakteriseret ved at ønsket om personlig frihed bliver underordnet trygleriet efter materiel sikkerhed. I slavesamfundet er det herren, som skal levere den materielle betryggelse"

Sikken gang nonsens. I virkeligheden er det altså slaverne, der leverer den materielle betryggelse til deres herrer! I årene 1672-1848 blev 100.000 afrikanere danske slaver. Dobbelt så mange døde under slavejagterne og sejladserne over havet. De rigdomme, som de brændemærkede slaver skabte, præger stadig det danske samfund, for eksempel i kvarteret ved Amalienborg. Men det snakker vi ikke så meget om (Alex Frank Larsen i Fagbladet 18. nov. 05)

Fatal fejltagelse

Den internationale terrorekspert Rohan Gunaratna mener, at Europa kommer til at betale prisen for USA's invasion af Irak. Krigsskuepladsen i Irak er blevet det nye jihad-land, og den største terrorleder i Irak, Abu Musab al-Zarqawi, har nu rettet sit fokus mod Europa. Gunaratna kalder krigen i Irak en fatal fejltagelse.

TERROR

Af PERNILLE AMMITZBØLL

Vort før krigen i Irak hev USA endnu et argument frem. ein gemte ikke ødelæggelses- ktator plejede l al-Qaida. se mellem og aldrig

engæld med om USA i nes til ølge terror- an Gunarat- til at betale

2003 døde tida-in- ske togsta- don været ordsangreb

rede ber 2001, Trade llet vokset Gunarat-

»Det al-Qaida, som Osama bin Laden leder, er blevet meget svækket som følge af angrebene i Afghanistan, men i stedet er der opstået 30–40 forskellige grupper fra Asien, Afrika og Mellemøsten, som alle opfører sig som al-Qaida«.

Ifølge Gunaratna er forklaringen enkel.

»Amerikanerne begik en fatal fejltagelse ved at gå ind i Irak. Aktionen har ikke reduceret terrortruslen. Truslen er i stedet eskaleret, så den i dag er 100 gange større end før krigen. Irak er det nye jihad-land. Ligesom Afghanistan i sin tid producerede den første generation af terrorister, producerer Irak i dag den nye generation af terrorister,« siger han.

Gunaratna kritiserer USA for ikke at forstå verden uden for sine egne grænser.

»80 pct. af amerikanerne har aldrig været uden for staterne. Amerikanske ledere er meget ignorante, når det gælder Asien og Mellemøsten. De europæiske ledere forstår Mellemøsten meget bedre. Derfor var de også modstandere af krigen i Irak. Men i dag er krigen i Irak alles krig«.

Først og fremmest er den aktuelle terrortrussel vendt mod de europæiske lande, der samarbejder med USA.

Jihadister klar til angreb

Gunaratna bekræfter, at der eksisterer operative jihadist-celler i Europa, som er under ledelse af den jordanske al-Qaida-krigsherre i Irak, Abu Musab al-Zarqawi. Og disse celler er klar til at angribe.

»I det indeværende år eller først i det nye år vil Europa igen blive ramt af et voldsomt terrorangreb. Cellerne som Zarqawi har etableret, i første omgang som støttefunktioner, er nu blevet modnet, og de er blevet mere operationelle. De søger en frontlinje. Nok er Irak basen for hans terrorvirksomhed, men Europa er det nye mål. Kampen i Irak kører på skinner. Nu koncentrerer han sig om Europa og Mellemøsten«.

Terroreksperten vurderer, at Zarqawis celler har etableret sig i mindst 10 europæiske lande. Senest den 1 poli for a Ogsi april af Za angr Og jihad Zarqa maro Brøns Zarqa Mans år vær til terr andet pagan for den Rahma mark, li i de dan blev sid Rahman medvirk greb mo 1993.

Said M… er langt fra den eneste i Danmark, der er blevet sat i forbindelse med internationale terroristnetværk. En mand, der kaldes for Abu Rached, med bopæl i Århus, er gennem flere år blevet aflyttet af den spanske efterretningstjeneste, idet han har haft kontakt til en al-Qaida-celle i Spanien. Også den danske Guantanamo-fange Slimane Hadj Abderrahmane blev rekrutteret til jihad i Århus. Andre navne som Abu Suud og den røveridømte og nu udviste Athmane Mehiri, er også dukket år. Ingen af de nævnte dømt i Danmark for te hed.

Tre typer

Gunaratna vil ikke fo de konkrete personsage taler om, at der i Danma typer af jihadister. Den i ideologerne. Dem, der o andre til at udføre den v væbnede jihad. Den and distributøren, der tager i delelserne og propaganda spreder det. Endelig er de operatøren. Ham, der vil jihad-aktioner.

»Alle tre typer er farlige sker, og de må og skal ram typer skal tages meget seri skal kunne sættes i fængse tid har de danske myndigh gjort for at standse disse ty tiden inde til at få ram på d Ellers vil Danmark snart lid et terrorangreb – eller endn værre for Danmark: danske er vil gå ud og udføre aktion andre lande«.

På jihadisternes internet… mesider har Danmark i de se måneder opnået en lidet flat position, som det europæiske der nævnes som det primære for kommende terroraktioner. Senest var sådan en trussel un skrevet af Abu Hafs al-Masri B des. Muligvis dækker navnet over en enkelt jihadist bag en puterskærm. Men uanset hvad hvem Abu Hafs al-Masri Brigad er truslen mod Danmark reel, j peger Gunaratna.

»At tro, at Danmark ikke er t er dumt,« siger han.

Ifølge ham står Danmark helt aktuelt over for tre typer af trusl hvoraf en er de jihad-celler i Eur og især i de skandinaviske lande som Norge Sverige, der har kont med celler i Danmark.

Endelig er der en trussel fra all de eksisterende celler i Asien elle Mellemøsten, som tager til Europ for at udføre aktioner. Men det er minimal trussel, vurderer han.

Til gengæld, udpeger Gunaratn gruppen af jihadister, som er født opvokset i Danmark, som den absolut største trussel mod Danma lige nu.

»Det kan både være folk med udenlandsk baggrund, som er født her. Eller danske kon…

politisk asyl til Talat Fouad Qasim, en topleder i den ægyptiske terrororganisation Al Gamaa al Islamiyya. Han var dømt for medvirken til mordet på Ægyptens præsident Sadat, ligesom han havde personlige forbindelser til bin Laden og dennes højre hånd, al-Zawahiri. Han blev prædikant i en moske på Vesterbrogade, hvor han opfordrede til jihad.

Danmark har en mulighed for at kunne ændre på truslen på lang sigt. Gunaratna understreger, at den militære indsats er …

»80 pct. af amerikanerne har aldrig været uden for staterne. Amerikanske ledere er meget ignorante, når det gælder Asien og Mellemøsten. De europæiske ledere forstår Mellemøsten meget bedre. Derfor var de også modstandere af krigen i Irak. Men i dag er krigen i Irak alles krig«.

Først og fremmest er den aktuelle terrortrussel vendt mod de europæiske lande, der samarbejder med USA.

»Amerikanerne begik en fatal fejltagelse ved at gå ind i Irak. Aktionen har ikke reduceret terrortruslen. Truslen er i stedet eskaleret, så den i dag er 100 gange større end før krigen. Irak er det nye jihad-land. Ligesom Afghanistan i sin tid producerede den første generation af terrorister, producerer Irak i dag den nye generation af terrorister,« siger han.

BLÅ BOG

Rohan Gunaratna

- Dr. Rohan Gunaratna er leder af *International Centre for Political Violence and Terrorism Research* i Singapore.
- Senior fellow ved *Combating Terrorism Centre* på West Point militærakademiet i USA, æresmedlem ved *International Policy Institute for Counter Terrorism Research*, Israel – og bestyrelsesmedlem i NATO's arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse.
- Leder af det specialisthold, der har opbygget FN's database om økonomien, våben og mobiliteten hos al-Qaida, Taliban og deres enheder.
- Han har arbejdet med og undervist amerikansk, europæisk og asiatisk militær, politi og efteretningstjenester og har afhørt adskillige terrorister, herunder medlemmer af al-Qaida og Taliban.
- Forfatter til bogen "Inside al Qaeda: Global Network of Terror", Columbia University Press, New York.
- Master i Internationale Fredsstudier fra Notre Dame-universitet, USA og doktor i internationale relationer fra Sct. Andrews-universitetet, Skotland.

Jyllands-Posten, den 28. august 2005.

10. Sådan frembringes og vedligeholdes terrortruslen

Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik burde varetage Danmarks sikkerhedsinteresser. Det er ikke tilfældet.

Én af verdens førende eksperter i terrorbekæmpelse, Rohan Gunaratna, udtaler i Jylland Posten under overskriften **Fatal fejltagelse**, den 28. august i år, at Europa kommer til at betale prisen for USA's invasion i Irak.

> *"Amerikanerne begik en fatal fejltagelse ved at gå ind i Irak. Aktionen har ikke reduceret terrortruslen. Truslen er i stedet eskaleret, så den i dag er 100 gange større end før krigen. Ligesom Afghanistan i sin tid producerede den første generation af terrorister, producerer Irak i dag den nye generation af terrorister."*

(100 gange – det er en stigning på 9900 %)

Gunaratna kritiserer videre USA for ikke at forstå verden uden for sine egne grænser:

> *"80 pct. af amerikanerne har aldrig været uden for staterne. Amerikanske ledere er meget ignorante, når det gælder Asien og Mellemøsten. De europæiske ledere forstår Mellemøsten meget bedre. Derfor var de også modstandere af krigen i Irak. Men i dag er krigen i Irak alles krig".*

Først og fremmest er den aktuelle terrortrussel vendt mod de europæiske lande, der samarbejder med USA, ifølge Gunaratna, som sandelig blev taget meget alvorlig m.h.t. hans forslag om tiltag til terrorforebyggelse, mens pressen – og politikerne - ellers ignorerede hans blotlæggelse af selve kilden til den forøgede sikkerheds-risiko for Danmark.
24. september 2006 kom New York Times i besiddelse af et fortroligt notat fra USA's samlede efterretningstjenester:

USA´s efterretningstjenester siger, at Irak krigen forværrer terrortruslen

> *September 24, 2006, Sunday*
> *By MARK MAZZETTI (NYT); Foreign Desk*
> *Late Edition - Final, Section 1, Page 1, Column 5, 1317 words*
>
> *DISPLAYING ABSTRACT - A stark assessment of terrorism trends by American intelligence agencies has found that the American invasion and*

occupation of Iraq has helped spawn a new generation of Islamic radicalism and that the overall terrorist threat has grown since the Sept. 11 attacks.

Oversættelsen lyder:
Foreign Desk, søndag d. 24 September 2006.
"En komplet vurdering af terrorismetendenser udarbejdet af amerikanske efterretningsvæsener konkluderer, at den amerikanske invasion og besættelse af Irak har medvirket til spredning af en ny generation af radikal islamisme, og at den samlede terrortrussel er vokset siden 11.september-angrebene"
Af MARK MAZZETTI

Politiken skrev I en leder 26. sept. 06 ud fra dette:

Terrorfejl

Når vi selv skaber flere fjender
USA's efterretningstjenester har vurderet, hvor stærkt terrorismen står her tre år efter invasionen af Irak. I weekenden kunne New York Times – uden at blive modsagt af myndighederne – afsløre den bærende konklusion: USA's militære tilstedeværelse i især Irak har radikaliseret så mange islamister, at truslen fra dem i dag er større end nogensinde. Konklusionen svarer i den store skala til PET's hjemlige konstatering af, at Danmark naturligvis er mere sårbart nu end tidligere, fordi vi har fået en højere profil via Irak, Afghanistan og karikaturer. Når statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) i sidste uge modsagde en så indlysende sammenhæng, er det utvivlsomt for at nedtone konsekvenserne af sin egen politik (……)
De mange vestlige soldater midt i Mellemøsten, for slet ikke at tale om vores overgreb, fejlbombninger, tortur med videre, er en gave til fjenden. Ja, faktisk er sådanne gaver med til at skabe fjenden.
Hvis ikke den erkendelse i stigende grad kommer til at præge terrorbekæmpelsen i vore lande, vil antallet af vrede og voldelige unge mænd vokse, uanset hvor mange af dem vi får uskadeliggjort med vores overlegne klassiske magtmidler.

Det er så et spørgsmål, om der er tale om dumhed, eller om det er med fuldt overlæg, at man skaber denne fjende, som er så belejlig for det amerikanske militær-industrielle kompleks. Jeg mener, at så meget dumhed findes simpelthen ikke i hele Verden!

Min konklusion, er at Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik er styret mere af hensynet til Mærsk McKinney Møllers forretninger med det amerikanske forsvar end af Danmarks sikkerhed. "Hr. Møller, har De ikke snart penge nok"?

Nu skal man jo passe på hvad man siger. I 2005 blev Frank Grevil idømt 4 måneders fængsel for mere end nogen at have afsløret Fogh Rasmussens løgne om trusselsbilledet om Irak. Jeg foreslog straks, at alle hæderlige mennesker insisterede på at gå i fængsel sammen med Grevil.

Da Berlingske Tidende havde bragt en artikelserie om den gamle A.P. Møllers værnemageri og gode samarbejde med nazisterne, blev Mærsk så vred, at han solgte Berlingske Tidende til norske investorer. Jeg er glad for, at han ikke har aktier i Cirkus Bella Donna. Tænk hvis han solgte cirkusgrisen og mig til svenskerne! Mærsk´s støtte til apartheidregimet i Sydafrika burde i øvrigt være velkendt. Det gode danske rederi brød blokaden og forsynede – til overpriser naturligvis – det bestialske styre med en stor del af dets oliebehov.

"Pas på ham, han er en værre krejler !"

Jeg kan heldigvis tale frit, og jeg vil gerne slå fast: Der er kun én person i Danmark, der har glæde af Irakkrigen, og det er Mærsk McKinney Møller (og hans aktionærer). Det ser ud, som om det er, for at hans firma og andre store konsortier kan tjene penge, at der gennemføres en politik, der som konsekvens har forurening med forarmet uran, fødsler af misdannede børn og tortur mod fanger – og at vi i dag har en 100 gange større risiko for terror end vi havde før Irak-krigen!

Koloniseringen af Irak ("Vores olie ligger under jeres sand") er en del af den verdensomspændende kampagne for liberalisering og privatisering og udlicitering. Når nu regeringen lyver om årsagen til, at vi skulle deltage i Irak, hvordan kan vi så tro regeringen på andre politiske felter?

Prøv at lægge mærke til, hvordan udtrykket "krigen mod terror" bliver brugt fuldstændig ukritisk i medierne. Og prøv lige at vurdere, hvem det er, der kan have interesse i, at vi skal blive angste for terroristerne. Hvorfor skal vi acceptere alle mulige stramninger i lovgivningen? Greenpeace var den første organisation, der blev dømt efter terrorparagraffen – efter en

uskyldig happening mod genmanipuleret majs.
Vi skal overhovedet ikke blive angste for noget som helst! For når vi blive angste, kan vi ikke handle fornuftigt.

Efter terrorbomberne mod de tre internationale hoteller i Amman hørte jeg en muslimsk stemme i radioen udtale: "Dette er ikke Islam!" Jeg har det på samme måde, når jeg ser på vores indsats i Irak: "Dette er ikke Kristendom!" Jeg hører for mig Salman Rushdie udtale i tv: "Den muslimske verden er i kløerne på dens værste elementer." Jeg mener, vi kan sige det samme om den vestlige verden.

Jeg vil gerne slå fast, at den dæmonisering af muslimer, som Irakkrigen har accelereret, og alle de handlinger, vi som nation kommer til at tage ansvaret for, er dybt ukristelige. Jeg forstår ikke, at kristne mennesker kan føre en sådan politik. Jesus pålagde dem, der har to kjortler, at dele med dem, der ingen har. Jeg mener også, det gælder vores forhold til folkene i den tredje verden. "Du må ikke slå ihjel," står der i de ti bud – jeg mener, det også omfatter muslimer!

11. Gud Mammon

Dansen om Guldkalven er et ældgammelt tema, og meget aktuelt. Jens Galschiødt har medvirket ved manifestationer verden rundt.

Det siges at vi er blevet verdslige, men vi er ikke fuldstændig gudløse. Vores sande gud er Mammon. Vi lader hånt om kristendommens bud om menneskekærlighed. Vi er så materialistiske, at det ikke er til at holde ud. Det er måske derfor, unge mennesker i Danmark hvert år i hundredvis omvender sig til Islam – fordi de har brug for mere åndelighed og mindre materialisme. Det er virkelig absurd, at mens vi hvert år sender et antal unge mennesker til Afghanistan og Irak for at kæmpe mod muslimer, så omvender et sammenligneligt antal danske unge sig til islam!

25. november 2005 var Jens Galschiødt i aktion i Gent i Belgien med Guldkalven.

Dødens købmand fra Danmark. Med kors og bånd og stjerner på.

Danmarks deltagelse i Irakkrigen kan ikke adskilles fra Mærsk Mckinney-Møllers enorme krigsforretning. En omstændighed, der dog desværre er nærmest fortiet i dansk presse. TV2-nyhederne oplyste dog i juni 2005, at Mærsk alene i 2003 og 2004 tjente 36 milliarder kroner på at sejle våben og andet materiel til Irak for Pentagon.

Kære Mærsk: Vil du ikke godt være sød, at investere bare én procent af dine krigsprofitter, i fredsforskning?

McKinney-Møller er fotograferet af Lene Bille ved Operaens indvielse, april 2006. Venligst udlånt af Dagbladet Arbejderen.

Vores kolossale civilisation står på en støtte af ler. Der er så store skel mellem, hvad vores ledere siger i demokratiets og kristenhedens navn, og hvad de gør for Gud Mammon, at det kun kan ende galt.

Hvorfor overlader vi initiativet i verdenspolitikken til de mest fundamentalistiske muslimer, de mest fundamentalistiske kristne og de mest fundamentalistiske jøder?

USA's tidligere præsident Carters nationale sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski skriver i International Herald Tribune 14. oktober om Præsident Bush's selvmorderiske politik i Irak og Mellemøsten. Brzezinski tager udgangspunkt i Arnold Toynbees analyse af imperiernes fald: Verdens store imperier er ikke faldet pga. ydre fjender men på grund af selvmorderisk statslederskab. (Demagoguery – George W. Bush`s suicidal statescraft)

Jean Ziegler har siden 2001 været specialsekretær i FN´s Menneskerettigheds-kommission på området om retten til mad. Han har skrevet en bog "Skammens Imperium"

"The survival of the fattest".
Foto venligst udlånt af
Jens Galschiødt.

Han siger:

"Antallet af mennesker der lider af sult stiger år for år. Det være sig i Niger, i Mongoliet eller de besatte områder i Palæstina – overalt har jeg oplevet sultens daglige massakre. 100.000 mennesker dør dagligt af sult eller følger af sult…..

***Sult er blevet et masseødelæggelsesvåben**. Om dette siger vor rapport som lægger tallene frem, at verdens landbrug uden problemer kan brødføde 12 milliarder mennesker, det vil sige det dobbelte af Jordens nuværende befolkning.*

Dette er ikke en floskel. ***Et barn der dør af sult bliver i realiteten myrdet..***

Mens industrilandene i 2003 gav statslig udviklingshjælp til de fattige lande for 54 milliarder dollar, kunne de samtidig indkassere 436 milliarder dollar i gældsomkostninger fra de fattige lande. Med andre ord: spørgsmålet er ikke at give den 3. verden mere – men at stjæle mindre fra den."

Jean Ziegler taler om en "refeudalisering", der har bredt sig over hele kloden, hvor de transnationale koncerner udøver deres magt. Ledelsen i disse verdens største koncerner kalder han "kosmoskrater". De har mere magt end nogen kejser nogensinde har haft.

Men kosmoskraterne har ikke deres egne tropper, men de har deres egen hær USA´s statsapparat.

Røveroverfaldet på Irak viste dette tydeligt. Lad os se nærmere på dette apparats personel: Condelezza Rice var, før hun avancerede i Washington, direktør i Chevron-koncernen. Bush selv har skaffet sig en formue i olieindustrien.

Rumsfeld var ansat i Texaco og vicepræsident Cheeney i Haliburton. Irak krigen er en direkte gennemførelse af koncern-strategien for olieselskaberne.

Omkostningerne er indtil videre (ved udgangen af 2006) mere end 2000 døde amerikanske soldater og over 600.000 irakere dræbt i krigen eller som følge af denne, - alt sammen fordi verdens næststørste olieforekomster findes i Irak.

Saddams dødssynd

Ud over selve olieforekomsten omtaler Kristeligt Dagblad 30. januar 2006 en anden meget vigtig grund til invasionen af Irak. Saddams største dødssynd var, at han i 2000 begyndte at forlange Euro for den irakiske olie i stedet for dollar. Det ville rokke ved "petro-dollaren", som er et væsentligt grundlag for USA' s overherredømme. Grunden til USA´s kampagne mod Iran er også i høj grad, at iranerne planlægger en oliebørs, hvor de vil afregne olien i Euro i stedet for Dollar.

Den planlagte børs vil introducere petro-euro i modsætning til petro-dollar og således indføre fundamentalt nye dynamikker på verdens største marked. Effekten vil være, at USA ikke længere ukritisk kan finansiere sin udlandsgæld ved at trykke nye pengesedler, fordi dollarens værdi vil falde, skriver William Clark, amerikansk sikkerhedsanalytiker, i oliemagasinet Energy Bulletin.

Clark, der har modtaget flere priser for sin forskning i konflikten om olievalutaen, udgav i efteråret 2005 bogen "Petrodollar Warfare: Oil, Iraq and the future dollar" (Krigen om benzindollaren: olien, Irak og dollarens fremtid) I bogen argumenterer Clark for, at invasionen af Irak bør ses som den første krig om olievaluta. Han mener, at USA´s forhold til Iran er styret af den samme bekymring.

- Det vi er vidne til, er et slagsmål om dollarens overherredømme. Hvis dollaren mister sin suveræne position, vil det tvinge USA til at ændre politik, når det gælder både skat, udlandsgæld, handel og energi, vurderer William Clark

Jeg konkluderer, at når de arabiske regimer i så stor stil stadigvæk vælger at sælge deres olie for dollar, er det fordi de bliver holdt oppe af selv samme USA, som i den grad har fornedret den arabiske verden. En ændring af status quo kan vitterligt medføre fuldstændig uoverskuelige omvæltninger. Man ved hvad man har…… Man kan også forestille sig et bankerot USA, som i en desperat situation i afmagtens stund tyer til atom-

DOLLARENS OVERHERREDØMME Det er Irans atomforskning, der er til debat, når de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd samt Tyskland mødes i dag. Men i virkeligheden er USA mere bekymret for Irans enegang på oliemarkedet end landets forskning i atomteknologi, lyder det fra flere sider

Irans oliebørs og den amerikanske frygt

Flere analytikere mener, at USA ikke er så bekymret over risikoen for en fremtidig iransk atombombe. Derimod plager udsigten til, at Iran til marts åbner en oliebørs, der afregner i euro, den amerikanske regering. – Foto: Scanpix.

AF ULLA POULSEN

Plottet er oplagt.

På den ene side Iran, en oliestat styret af islamiske præster, som har meget lidt tilovers for USA og dets status som supermagt.

På den anden side USA, verdens største olieforbruger med klare strategiske interesser i et stabilt Mellemøsten og ligeså oliemarked.

Når dertil lægges, at handlen med olie udgør verdens største børsmarked med en daglig omsætning på omkring 5,5 milliarder dollar – og at samme olie stort set kun handles i dollar, hvilket styrker værdien af den amerikanske valuta og er med til at understøtte hele den amerikanske økonomi – er der basis for spekulationer.

Spekulationer i, at det i virkeligheden ikke er risikoen for en fremtidig iransk atombombe, der plager den amerikanske regering, men derimod udsigten til, at Iran til marts åbner en oliebørs, der afregner i euro.

– Det kan vise sig at være et langt alvorligere anslag mod amerikanske interesser end Irans evne til at fabrikere en primitiv atombombe, som vil h[...] dighed, indtil den stabil nok til at ra[...] modet mål, skriver[...] i en analyse for det nyhedsbureau UPI.

– Forholdet melle[...] og dollaren er tæt o[...] det er meget nyttigt [...] fordelagtige status s[...] reservevaluta, vurder[...] Walker.

Walker er blot en af [...] antal økonomer, politi[...] kere og mennesker me[...] for international sikkerh[...] tik, der bærer ved til teo[...] USA's bestræbelser på at [...] ket Iran i virkeligheden h[...] om frygten for, at landet k[...] katalysator for en afskaffelse af dollarens monopol som olieafregningsvaluta.

– I al sin enkelhed er Iran ved at begå en endnu større "synd", end da Saddam Hussein begyndte at forlange euro for den irakiske olie i efteråret 2000. Den planlagte børs vil introducere petro-euro i modsætning til petro-dollar og således indføre fundamentalt nye dynamikker på verdens største marked. Effekten vil være, at USA ikke længere ukritisk kan finansiere sin udlandsgæld ved at trykke nye pengesedler, fordi dollarens værdi vil falde, skriver William Clark, amerikansk sikkerhedsanalytiker, i oliemagasinet Energy Bulletin.

Clark, der har modtaget flere amerikanske priser for sin forskning i konflikten om olievalutaen, udgav i efteråret 2005 bogen "Petrodollar Warfare: Oil, Iraq and the future of the dollar" (Krigen om benzindollaren: olien, Irak og dollarens fremtid). I bogen argumenterer William Clark for, at invasionen af Irak bør ses som den første krig om olievaluta. Han mener, at USA's forhold til Iran er styret af den samme bekymring.

– Det, vi er vidne til, er et slagsmål om dollarens overherredømme. Hvis dollaren mister sin suveræne position, vil det tvinge USA til at ændre politik, når det gælder både skat, udlandsgæld, handel og energi, vurderer William Clark.

Den britiske økonom Emilie Rutledge, der forsker ved Gulf Research Center i Dubai i De Forenede Arabiske Emirater, peger også på, at det først og fremmest vil være USA, der bliver taberen, hvis Iran åbner sin euro-oliebørs.

– En bevægelse væk fra dollaren vil utvivlsomt have en negativ indflydelse på landets økonomi, skriver Emilie Rutledge i et indlæg på den arabiske nyhedsstation al-Jazeeras hjemmeside.

"Det, vi er vidne til, er et slagsmål om dollarens overherredømme. Hvis dollaren mister sin suveræne position, vil det tvinge [...] dre politik, [...] r både [...]gæld, [...]gi."

IRANSK

Han ser de iranske planer om en oliebørs som en logisk forlængelse af Irans strategi om at knytte sig til det Kina, der er ved at være en af verdens økonomiske svær-

vægtere. Børsen er endnu et signal om, at Iran ikke vil acceptere USA's overherredømme.

– Iran og Kina indledte deres forhold, da shahen blev væltet, og USA boykottede Iran. I dag forsyner Iran Kina med olie, og Kina leverer en masse lavteknologi til Iran. Kina ser Iran som et enormt eksportmarked, og Iran har glæde af Kina i Sikkerhedsrådet, hvor det forsøger at dække Iran af politisk, siger Martin Hvidt.

Clark, der har modtaget flere amerikanske priser for sin forskning i konflikten om olievalutaen, udgav i efteråret 2005 bogen "Petrodollar Warfare: Oil, Iraq and the future of the dollar" (Krigen om benzindollaren: olien, Irak og dollarens fremtid). I bogen argumenterer William Clark for, at invasionen af Irak bør ses som den første krig om olievaluta. Han mener, at USA's forhold til Iran er styret af den samme bekymring.

– Det, vi er vidne til, er et slagsmål om dollarens overherredømme. Hvis dollaren mister sin suveræne position, vil det tvinge USA til at ændre politik, når det gælder både skat, udlandsgæld, handel og energi, vurderer William Clark.

Den britiske økonom Emilie Rutledge, der forsker ved Gulf Research Center i Dubai i De Forenede Arabiske Emirater, peger også på, at det først og fremmest vil være USA, der bliver taberen, hvis Iran åbner sin euro-oliebørs.

– En bevægelse væk fra dollaren vil utvivlsomt have en negativ indflydelse på landets økonomi, skriver Emilie Rutledge i et indlæg på den arabiske nyhedsstation al-Jazeeras hjemmeside.

Kristeligt Dagblad, den 30. januar 2006.

våben som en sidste udvej for at forlænge imperiets overlevelse.
I øvrigt har man helt sikkert i Tel Aviv og Washington også set det som en dødssynd, at Sadam Hussein støttede palæstinenserne.

12. Hvordan imødegås frygt, ondskab og dæmonisering?

Jeg har fulgt flere indslag i P 1 og i Weekendavisen m.fl. om begrebet "ondskab".

Eksperter diskuterer hvilke forskellige former for ondskab, der findes. Man diskuterer, om ondskab er medfødt eller noget, man lærer. Man diskuterer "den strukturelle ondskab" – hvordan kunne tilsyneladende normale mennesker indgå i Hitlers administration? Man diskuterer ondskab udsprunget af religiøs og ideologisk fanatisme. Eichmann bliver nævnt. Jack the Ripper bliver nævnt. Og selvfølgelig bliver bin Laden nævnt. Det undrer mig meget, at man har kunnet undgå i den sammenhæng at komme ind på den ondskab, der udspringer fra Det Hvide Hus.

Jeg mener at kunne huske, at ét af Ronald Reagans yndlingsudtryk var at kalde Sovjetunionen for "ondskabens imperium". Denne ondskab var så slem og truende at Reagan følte sig foranlediget til f.eks. at sende Contraerne ind over det nyligt befriede Nicaragua. Landet skulle voldtages, myrdes og ødelægges tilbage i rollen som amerikansk klientstat. Det var et forebyggende angreb. Alle USA's angreb og kup, som i Chile, mod demokratisk udvikling er "forebyggende". Forebyggende mod uafhængighed af USA.

I Bush æraen bliver "ondskaben" brugt mere end nogensinde. For at begrunde "stjernekrigsprojektet" fremføres angst for "ondskabens akse", som skulle bestå af Nordkorea, Libyen, og blev Irak ikke også nævnt i den forbindelse?

Nu er Libyen ligesom ude af billedet efter at Ghadaffi har betalt skadeserstatninger for sine terrorhandlinger. – Hvis de beløb han betalte, skulle danne præcedens for hvor meget Bush skal betale for sine terrorhandlinger, så bliver amerikanerne meget meget fattige! Vi mangler en debat om "stjernekrigsprojektet" efter Irakkrigen. Er der mere nogen tænkende mennesker, som vil benægte, at det drejer sig om et system til sikring af verdensherredømmet?

Det er svært at måle og veje "ondskab". Men hvis vi alligevel prøver – forskerne kunne godt prøve at opstille parametre – så kan vi jo prøve at veje den ondskab, som ligger til grund for manglende indsats mod AIDS, manglende indsats mod sult og udplyndringen af ulandene (Det kan man da virkelig kalde strukturel ondskab eller bevidst ondskab). Til denne masse af ondskab lægger vi så USA's militærdiktaturer i Sydamerika og andre steder. Så har vi den europæisk/amerikanske ondskab. For alsidigheden skyld skal der laves et tilsvarende ondskabs-regnskab for Stalins og Maos regimer. Så opregner vi bin Ladens ondskab. Statistisk er den meget lille.

Jeg vil gerne bringe et udtryk på banen, som kommer til mig i selveste øjeblikket kl. 8.30, 2. nytårsdag 2006: **Ondskabens kollaboratører**. Jeg bladrer lidt og finder faktisk en dækkende beskrivelse af ondskabens kollaboratører i "Tanker for det nye årtusind" af Dalai Lama s. 215:

> *"Hver gang jeg tænker på våbenindustrien og de lidelser, den danner grundlag for, kommer jeg igen til at tænke på mit besøg i den nazistiske dødslejr Auschwitz. Det der slog mig mest, mens jeg stod og betragtede de ovne, hvor tusinder af mennesker som mig selv var blevet brændt … var erkendelsen af at disse indretninger var bygget med dygtige fagfolks omhu. Jeg kunne næsten se ingeniørerne (alle sammen intelligente mennesker) ved deres tegneborde, hvor de omhyggeligt planlagde konstruktionen af ovnene og beregnede størrelsen af skorstenene, deres højde og bredde. Jeg tænkte på de håndværkere, som førte planerne ud i livet. De var utvivlsomt stolte over deres arbejde, som alle gode håndværkere. Derpå faldt det mig ind, at det er nøjagtigt sådan vor tids våbenkonstruktører og – fabrikanter bærer sig ad. Også de udarbejder måder at dræbe tusinder, for ikke at sige millioner af deres medmennesker på. Er det ikke en foruroligende tanke?"*

Til ondskabens kollaboratører vil jeg også regne dem der forkynder alt det der åndsformørkede snak med arvesynden og at mennesket er ondt. Heldigvis er en af mine gode venner i gang med at skrive en bog om det gode i mennesket, godheden som en biologisk drift. Dejligt at kunne gå over på den anden side af hækken og til hver en tid få en lille prædiken om **det gode i mennesket**.

Som ondskabens kollaboratører vil jeg ikke nævne medieverdenen. Personligt kender jeg mange journalister, og de er alle søde og hæderlige. Journalisterne har efterhånden også fået rigelig skældud! Som en strålende og hæderlig journalist vil jeg blot fremhæve Flemming Chr. Nielsen som i P 1 1.1.06 fortalte, hvordan han efter 3000 lederartikler i Jyllandsposten var blevet sat fra bestillingen som lederskribent efter at have for-

svaret en lille indvandrerpige, der var blevet overfaldet.

I den leder, der blev hans sidste, var han kommet til at fornærme Dansk Folkeparti. Han kom også ind på årsagen til den udbredte selvcensur på mange arbejdspladser: Vores rigdom! Vores store huse og gældsforpligtelser gør at vi ikke kan tale frit, for tænkt hvis vi blev fyret…. Tænk på terminen!
I virkeligheden synes jeg vi alle er en slags ondskabens kollaboratører, når vi ikke aktivt sætter os i gang for at handle for afskaffelsen af sult. At nogen dør af sult er bare noget af det ondeste i en verden, hvor der er mad nok.

Jeg synes da også, at jeg selv har været alt for længe om at sige fra. Jeg har haft travlt med at opnå en privilegeret tilværelse, så når jeg har haft fri har mit største luksusproblem været om jeg skulle sejle en tur eller ride en tur….. Jeg var også bange for, at det skulle gå ud over mig selv, at jeg var bagmand for "Stem på mig – jeg lyver ikke" – valgplakaten med Fogh og hans pinnochionæse. Men jeg har lært at kontrollere min angst gennem over tusind cirkusforestillinger med en stadig overvindelse af sceneskrækken. Og gennem et par hundrede faldskærmsudspring har jeg hver gang overvundet angsten for at skidtet ikke virker. Som stilladsarbejder gennem ti år har jeg overvundet højdeskrækken. Men angstovervindelsen er forudsætningen for lykkeoplevelsen. Jeg kan sige, at jeg fuldt ud i mit eget liv har erfaret det livsbekræftende i at overvinde frygten.

Jeg tror ikke på, at det er et behov hos os mennesker, at ondskaben i den grad bliver projiceret op overalt. Jeg tror mere det er et behov hos dem der vil styre os i en bestemt retning, styre vores forbrug og vores tænkemåde…. Dette synspunkt fandt jeg bakket op i Weekendavisen 17-23 feb. 06 i en grundig omtale af Joanna Bourke´s bog Fear – A Cultural History, 500 sider. Bourke når frem til, at alle andre former for frygt, end frygt for døden står i vejen for vores liv og vores fornuft. I hendes gennemgang af frygtens historie de sidste 150 år når hun også frem til terrorfrygten.

Hun mener at terrorfrygten er både vildt overdrevet og forkrøblende. Og som så mange andre former for frygt er den med til at give de forkerte mennesker alt for stor magt. I øvrigt giver hun også "velmenende organisationer" som feminister, FN-organer og miljøfolk et fur for at være "kolportører af frygt". Personligt mener jeg også, at "frygt for døden" står i vejen for livet. Tænk dig om og tænk på hvilke uhyrligheder, der er foregået under det teologiske dogme om, at vi skal brænde i helvedes luer, hvis ikke vi retter ind og makker ret?

Religionshistorien lærer os at "djævle" ofte er tidligere venskabelige guder, der er styrtet fra tronen. Således også er de dæmoniserede fjendebilleder, vi fodres med - ofte vores tidligere gode naboer og andre mennesker, vi lige så godt kunne være gode venner med. Eller nærtstående familie, som de engelsk/tyske konge og kejser huse, som var familiært forbundne, men som - da der skulle agiteres for første verdenskrig - pludselig så sig udråbt som hinandens dæmoniske fjender.

Forfatteren Michael Jürgs udmaler dokumentarisk den sindssyge, der greb europæerne som optakt til Første Verdenskrig. "I England gjorde patrioter det af med deres gravhund, fordi en dachshund var af tysk oprindelse." Begge sider var lige vanvittige i den gensidige optrapning af dæmoniseringen. De fleste tyske 'åndsaristokrater' skrev under på et krigsforherligende manifest. Kun én berømt videnskabsmand skrev ikke under, men satte sin underskrift på et antimanifest. Det var den nyudnævnte professor Albert Einstein. Han udtalte, at han hellere ville dø for freden end for krigen. Han mente, at når blot masserne "ikke forgiftes af propaganda", ville de aldrig blive krigsliderlige af sig selv. (Michael Jürgs: Den lille fred i den store krig, s. 18-22)

I Dansk Institut for Internationale Studier har de en afdeling for folkedrab. På deres lille bibliotek fandt jeg en bog: Faces of the Enemy, reflectations of the hostile imagination – the Psychology of Enmity, af Sam Ken. Masser af rædselsfulde billeder, men heldigvis også gode optimistiske refleksioner bl.a. om "The education of Homo Amicus" (Opdragelsen af det Fredelige Menneske)

Her er en illustration fra bogen. De samme kredse, som brugte sådanne tegninger om jøderne i tiden omkring 1940, kunne glimrende genbruge nedenstående plakat – nu om muslimerne. Jeg har da også sendt den til en god gammel bekendt af mig, Louise Frevert…… bare sådan til eftertanke.

Plakat 1940. Sendt til Louise Frevert, bare sådan til eftertanke.

Det er så moderne at vise, at ondskaben nemt kan fremkaldes i enhver. I januar 06 startede Poul Martinsens nye TV-serie 'Krigerne'. Ud fra Philip Zimbardos eksperimenter fra 1971. Men læg mærke til hvad Zimbardo siger **"Militæret siger, at Abu Graib-skandalen skyldes nogle enkelte rådne æbler i en ellers sund tønde med frugt. Men det er en forkert analyse. Det er ikke rådne æbler. Det er rådne tønder, der korrumperer gode mennesker"** (Berlingske Tidende, 3. januar.06) Her henvises også til ***www.prisonexp.org***

Der er også en autentisk roman om noget lignede som bruges i engelsk i 8. klasse: Morton Rhue "The wave – the classroom out of control", ca 100 sider. En lærer laver som eksperiment en nazilignende organisation på en skole i Californien i 1969

Efterlysning af TV om det gode i mennesket

Der burde være flere serier om, hvordan man frembringer godhed. Det svarer mere til menneskets natur. Jeg så (som led i grundkursus i konfliktløsning) en gammel DR-Horisont udsendelse om et sydafrikansk fængsel, hvor en kvindelig konfliktløser omvendte nogle af de hårdest belastede mordere til at blive gode mennesker. Det der rører os dybest, det er når vi vælger godheden frem for ondskaben. Det sker gennem opfyldelse af vores basale behov. Jeg vil gerne foreslå, at DR-TV2 laver nogle serier, som handler om hvad der sker med folk, der TILGIVER. I det hele taget sætter fokus på, **hvordan får vi det bedste frem i mennesket?**

Det er et dybt eksistentielt spørgsmål: Vil vi opfyldes af gode tanker og gode følelser, og hvordan opnår vi det? Hvilken vej vælger vi at gå? Jeg har kontaktet programredaktionen i DR med konkrete ideer, men de var ikke interesserede. Der er ellers mange gode muligheder for at lave serier, dels hvor man får folk til at fortælle hvordan de blev gode venner efter et heftigt uvenskab, dels hvor man finder nogen der er ravende uvenner og så bringer professionelle konfliktløsere på banen og ser hvad de kan udrette. Det ville være noget reality TV, som jeg kunne udholde at se!

'Tilgivelse' er altid en god historie. Jeg har en hel stak ugeblade liggende, hvor top-historien handler om tilgivelse. Kendte som ukendte bidrager. Emnerne spænder fra utroskab til drab.

I forhold til alle de kanaler, der svælger i ondskab, ville det være befriende, hvis der kom en **"Godhedens Kanal".** Kun med positive nyheder, kun med positiv omtale af folk, høj som lav. Når journalisterne interviewer

politikere, skal de i deres svar omtale de mest positive handlinger og ideer hos deres politiske modstandere. Det kunne faktisk godt blive mega-underholdende!

Bag ethvert fjendebillede er der et menneske, og synliggørelsen af dette menneske er altid interessant. Krigsreportager skal fokusere på, hvordan civilbefolkningens lidelser afhjælpes og hvordan modstanden mod krigen som konfliktløsningsmiddel styrkes. Kun serier om hvordan godheden udvikles. Hvordan lærer børn empati? Lad os få noget mere Rasmus Klump. Han og hans venner er simpelthen bare så søde mod hinanden. (Men efter min smag måtte de nu gerne være mere uartige..) En "normal" TV station kunne jo også lave "Godhedens Kanal" som temadag…

Jeg ville også gerne se en masse film i TV som filmen om Julefreden i 1914, hvor soldaterne over hele fronten fra Nordhavet til den svejtsiske grænse spontant holdt fred. (Jævnfør som før nævnt Michael Jürgs bog)

Forståelse af ondskab.
Hvordan er det hensigtsmæssigt at reagere på ondskab?

> *… Forståelsen af at ondskab er fravær af lys, betyder ikke at vi ikke skal reagere på ondskaben.*
> *Hvordan er det hensigtsmæssigt at reagerer på ondskab?*
> *Midlet mod et fravær er et nærvær. Ondskab er et fravær, og derfor kan den ikke heles gennem fravær. Ved at hade ondskab eller én der er forbundet med ondskab, bidrager du til fraværet af lys, ikke til det nærvær. Had mod ondskaben gør ikke ondskaben mindre, men større.*
> *Fraværet af lys volder personligheden lidelse. Det gør ondt. Når du hader, pådrager du dig selv den samme lidelse. Had mod ondskaben påvirker den der hader. Det gør ham eller hende til en hadefuld person, en person som også har distanceret sig fra lyset.*
> *At forstå ondskab som fravær af lys betyder ikke at vi skal gøre os passive eller ignorere onde handlinger eller ond adfærd. Hvis du fx ser et barn blive misbrugt eller et folk blive undertrykt, er det passende at gøre hvad du kan for at beskytte barnet eller hjælpe folket, men hvis dit hjerte ikke rummer medfølelse over for dem der misbruger og undertrykker – for dem der ikke kender til medfølelse – bliver du da ikke som dem? Medfølelse betyder, at du bevæger dig mod og bevæges af hjertets gerninger og kærlighedens energi. Hvis du slår til mod mørket uden medfølelse, havner du selv i mørket ……*
> *Uddrag fra Gary Zukavs – Hvor sjælen har sæde – 1989 – Borgen (s. 49-50)*
> *Citeret fra* ***www.tilgivelse.dk***

Jeg kan personligt anbefale en øvelse, jeg har fundet på for at forlige mig med magtmennesker. Øvelsen hedder "Empati med Hitler" og går ud på, at jeg forestiller mig alt det der er synd for Hitler, lige fra han får tæv af sin far som lille dreng, over nederlaget i første verdenskrig til den ydmygende død i Førerbunkeren" Når jeg så kan fornemme empatien med Hitler, og næsten helt har lyst til at trøste ham, så bliver det nemmere med alle de andre… Jeg vil til øvelsen anbefale to artikler:

Den ene hedder "Ondskabens fører", den er fra Samvirke april 1989. Kan bestilles direkte hos Samvirke eller på biblioteket.

Den anden hedder "Hitlers barndom" af Tommy Thambour Petersen, fra Berlingske Tidende 19. januar 1986. Den kan bestilles på biblioteket. Ring til dit bibliotek og bestil artiklerne. Det er nemt.

Martin Luther King sagde:

Mørke kan ikke uddrive mørke;
det kan kun lyset.
Had kan ikke uddrive had;
det kan kun kærlighed.
Had mangedobler had,
vold mangedobler vold,
og hårdhed mangedobler hårdhed
i en nedadgående ødelæggelse.
Det ondes kædereaktion
-had avler had,
krig skaber flere krige -
må brydes,
eller vi slynges ned
i tilintetgørelsens afgrund.

At lege ondskaben ud…..

Vi er utroligt fascinerede af ondskaben. Vi svælger i ondskab. I teater film og litteratur. I medierne. Vi har det i os. Jeg tror vi gør godt i at lege ondskaben ud. I rollespil f.eks. Eller vi skal afreagere i voldsom sport. Jeg bliver afbrudt ved computere af min søn. Vi skal ud og lege i sneen. Der er tøsne og vi bygger en snehytte. Den bliver helt pæn. Så ligger vi på ryggen og kigger op i hullet i midten. – Skal vi ikke smadre den, siger drengen så. – Vi har jo lige bygget den… - Jamen det er meget sjovere at ødelægge end at bygge op - Nå ja, når vi leger . Jeg er nu ikke så meget for at få smad-

ret hytten, så legen bliver at jeg forsvarer den, og knægten angriber helt vildt. Han får kylet sne ned af halsen på mig, og vælter den ene væg. Det er Abu Graib! Jeg torturer ham med sne på maven og begraver ham i ruinerne. Vi hyler af grin…. Hvor er vi dejligt onde!

Vi ved godt, fred er det bedste…..
Min ven Kesser fortæller, at i den børne-institution, hvor han er leder, har drengene i lang tid haft vild gang i at lege krig.
Til sidst bliver det for meget for én af pædagogmedhjælperne. Hun går ud og råber til drengene:

- "Er det virkelig nødvendig at lege krig hele tiden?"

Èn af drengene standser op og kigger på hende med en eftertænksom mine:

- "Jamen Lise, vi ved godt at fred er det bedste, men det er så kedeligt at lege"

Der er ingen tvivl om, at rollespil for børn og unge er en virkelig god måde at lære empati på. De lærer at *"gå i andres mokkasiner"*. Den rige Hellerupdreng spiller måske hjemløs tigger for en dag og ser mennesket i tiggeren.

> *"Vores afsky for volden afspejles meget ringe i vores fascination af den, og selvom vi opdrages med forbud mod at slå, er lysten til at være voldsom og aggressiv der stadig i de langt de fleste mennesker. Især hos børn.*
> *Der findes hjerneforskere, der mener, at vi aldrig kan slippe af med vores aggressive reaktioner – vores temperament. Til gengæld kan vi lære at tøjle det, og lære at forkorte den tid, hvor vi er i "følelsernes vold". Rollespil er her et udmærket redskab, da det på den ene side er vild og voldsom leg, men på den anden side foregår på en gemytlig måde og handler om sjov og ballade."*
> (Rollespil for børn og voksne. Claus Raasted og Lars Andersen. Frydenlund 1999)

13. Mod dumhed….

Når dumheden bliver givet magt af intelligente bagmænd, bliver den farlig. Det mindste vi kan gøre er at lade være med at lade os lede af den. For mig står kristenfundamentalismen i USA for den værste dumhed. En bogstavtro læsning af Biblen får amerikanerne til ukritisk at støtte Israel, fordi profetierne siger, at der skal ske en samling af jøderne i Israel, helst et Storisrael. Ellers vil Jesus ikke komme igen og dømme levende og døde. Man gør hvad man kan for at støtte de bibelske profetier så Dommens Dag kan blive fuldbyrdet. Det er svært at hitte rede i volapykket. Man siger hele

tiden til sig selv, det må være løgn! Det burde være løgn, men det er det ikke…. Om ikke andet får amerikanerne nok fremkaldt dommedag for deres eget imperium. Den profeti, er der mange økonomer, der er enige om…

Jeg kan med min bedste positive indstilling kun opfatte den fundamentalistiske kristendom som dumhed organiseret i religiøse gevandter. Jeg ser den samme dumhed i jødisk og islamisk fundamentalisme, men det er kristenfundamentalismen, der er den mest katastrofale, for de bibeltro amerikanere støtter den jødiske zionisme og fundamentalisme. Og hermed opildnes den islamiske fundamentalisme i retfærdig harme over zionisternes fordrivelse og fornedrelse af palæstinenserne.

Set i forhold til problemets omfang, har dansk presse bidraget meget lidt til oplysning om virkelighedens amerikanske fundamentalist-kristendom. Når jeg taler om problemet, er mit fokus den sørgelige kendsgerning, at en selvstændig dansk udenrigspolitik blev tilsidesat og underlagt præsident Bush. Og hans udenrigspolitik er i høj grad styret af fundamentalistisk kristendom. Jeg vil anbefale "Øje for øje" af Egon Clausen, Gyldendal 2003. Alle, som støtter præsident Bush's – og dermed Anders Foghs – udenrigspolitik, burde tvangsindlægges til at læse side 97 til 118. Kapitlet handler om fundamentalisternes problemer med den lydefrie røde okse, og besværlighederne med at få profetierne om Dommens Dag til at gå i opfyldelse.

Jeg kan ikke anklage andre for dumhed uden også at fremhæve min egen dumhed. Jeg har tidligere moralsk, d.v.s. i private diskussioner og diskussioner med mine hårdt prøvede skolelærere støttet Mao`s regime. D.v.s jeg er indirekte medskyldig i at 35 – 70 millioner kinesere er omkommet som følge af Mao´s eksperimenter. Egentlig ulogisk når man samtidig tog stærkt afstand fra Stalin. Mao havde det store fortrin, at han støttede Vietnams frihedskamp.

Vi kan alle begå dømmekraftsvigt. Men når dømmekraften svigter hos statsledere bliver det fatalt. Fogh begik klar dømmekraftsvigt ved at få os med i Irak-krigen. Han begik igen et dømmekraftsvigt i sagen om Muhammed-tegningerne. Jeg er ligeså uforstående som så mange andre, over hvad galt der skulle være i at tegne en profet. Men når det i den grad bekymrer nogle muslimer, så var det dog utrolig dumt af Fogh at nægte dialog med repræsentanter for 650 millioner mennesker. Han kunne jo have taget dialogen og givet hver af de 11 ambassadører et eksemplarer af Svikmøllen og Blæksprutten - og sagt: "Se hvad jeg selv må stå model til!" (Det skrev jeg inden krisen eskalerede)

Da Fogh udtalte "Jeg hverken kan, skal eller vil styre, hvad pressen skriver" – da løj han endnu engang. Han har jo gjort Statsministeriet til et "beskyttet værksted", hvorfra pressen styres og manipuleres efter bedste evne. Jævnfør hans nægtelse af at give interview til Bo Elkjær, Ekstrabladet.

Det var også utrolig dumt, at statsministeren ikke straks gik i rette med sin regeringsstøtte, Louise Frevert, da hendes hadekampagne mod muslimer var til debat. Men det, som Frevert havde lukket ud, var jo heller ikke meget værre end det, vi så dokumenteret i de radikales valgvideo, at Bertel Harder havde udtrykt. Hvis Danmark er kommet til at stå dårligt i opinionsmålingerne i den arabiske verden, har vi fra højeste plan selv bedt om det. På grund af dårlig statsledelse.

Krigene i Afghanistan og Irak er ikke startet på grund af dumhed, for så meget dumhed findes ikke i hele verden! Krigene er startet på grund af militærindustriens og olieindustriens kynisme. En eventuel kortlægning af pengestrømme og profittet, vil give et klart svar på hvem der er krigenes bagmænd.
Disse bagmænd er ikke dumme. De er snu nok til at styre 'verdenspressen' langt hen ad vejen – 'Det verdensomspændende rengøringsfirma', som Anisette siger. De er snu nok til at styre vores angst. De har bragt de fleste politikere, mediefolk og mange almindelige mennesker ud i en hvad jeg vil kalde 'en vanskeligt diagnosticerbar tilstand'.

14. Vi har alle terrorblod på hænderne - mere om dæmonisering.

Det er altid nemt at se splinten i andres øjne, så jeg vil prøve at kigge efter bjælken i mit eget øje og udøve lidt selvransagelse:

Vi lever alle i vores del af verden højt på den udplyndring af den tredje verden, som blev grundlagt i kolonitiden. Denne udplyndring blev ledsaget af storstilet slavehandel og de mest grusomme folkemord. Nu finder udbytningen sted med overførsler af profitter til skattely, unfair handelsordninger, dumping med EU- og USA-subsidierede fødevarer, som ruinerer bondebefolkningen i Afrika og Sydamerika. Og manglende hjælp mod sult og AIDS. I 2003 gav de rige lande 54 milliarder dollars i statslig udviklingshjælp, men samtidig indkasserede de 436 milliarder dollars i gældsomkostninger fra de fattige. 100.000 mennesker dør dagligt af sult

eller følger af sult. Sult er blevet et masseødelæggelsesvåben. Disse sultmassakrer udføres i de lande, der hele tiden har været kontrolleret af markedsøkonomi, af kapitalistiske regimer. Og i de tidligere kommunistiske lande banker sulten igen på hos de fattigste. (Jean Ziegler om sin bog Skammens Imperium, ***www.tilgivelse.dk/probl_disp/2_2_3_sultensfolkedrab.html)***

De fleste af os har enten støttet den terror, der har været nødvendig for USA's overherredømme, eller den terror, der havde udspring i USSR's eller Maos regimer. Støtten har helt overvejende været passivt accepterende. De fleste af dem, der sloges i gaderne mod USA's terror i Vietnam, accepterede samtidig passivt Maos terror. Jeg må åbent tilstå, at det har været svært for mig at vedgå, at jeg tog fejl af formand Mao og kulturrevolutionen. Der var trods alt en del inspirerende tiltag… Der er dog kommet én positiv ting ud af kinesernes hærgen i Tibet: Dalai Lama kom i en situation, hvor han brød isolationen og har efterfølgende beriget os med kundskab om den fredelige buddhistiske filosofi. Dalai Lama er blevet én af dem, der giver verden håb.

Da Falun Gong bevægelsen blev forbudt i 1999, blev der afbrændt hundredtusindvis af Falun Gong instruktionsbøger. Bevægelsens tilhængere blev forfulgt, tortureret og dræbt. Mange henslæber mange år i regimets arbejdslejre, hvor de producerer varer til os, "Made in China" Deres eneste synd var at de ville kultivere krop og sjæl.. Regimet har kun ét formål: At holde sig ved magten.

Det er paradoksalt, at nu, hvor de fleste gamle Mao-tilhængere tager afstand fra hans despoti, så støtter vores storindustri diktaturet med omfattende investeringer. (Nu er man også i Kina opnået at komme "op" på amerikansk niveau, så man kun kan blive behandlet på et hospital, hvis man har råd til at betale regningen.) Paradoksalt er det også, at mens Stalins grusomheder mod tjetjenerne med rette er blevet fordømt, så er Putins terrorkrig mod selv samme folk foregået med stiltiende accept fra vores medier og politikere – det er jo bare igen disse yderliggående muslimer...

Jeg deltager ikke i den nye hetz mod kommunisterne. Cuba og socialismen i Sydamerika er et stort håb. De kommunister, jeg kender i Danmark, er nogen af de godeste og sødeste mennesker, og har hele deres liv stået for livsbekræftende initiativer. Det var også kommunisterne, der bragte de største ofre i kampen mod nazismen. Albert Einstein sagde efter Stalingrad:

”Uden Rusland ville disse blodhunde have opnået deres mål, eller i hvert fald været tæt på det” (Se videre i afsnittet Mordet på retsstaten)
Det var også kommunister fra mange lande, der drog til Spanien for at forsvare demokratiet mod fascismen i 1930´erne. Mange gav deres liv i kampen mod Francos terrorregime, men da de danske frivillige kom hjem blev de retsforfulgt. Under besættelsen blev de indsat i Horserød, og mange endte i tysk koncentrationslejr. Dengang som nu er det borgerlige demokrati ikke konsekvent i bekæmpelsen af terror og fascisme.

Uanset hvad man mener om de tidligere styrer i USSR og Kina, så er det mest forfærdelige, at de har efterladt arbejderne ret forsvarsløse overfor den nye rovdyrkapitalisme og stort set uden fagforeninger til beskyttelse af selv de mest elementære rettigheder. I USA´s korstog for demokrati indgår fagforeninger **ikke** som en partner i opbygning af demokrati. Tværtimod. Jo mere indflydelse USA har i et sydamerikansk land, jo flere fagforeningsfolk bliver der slået ihjel. (Eks: Colombia) og i Irak har man nøje videreført Saddam Husseins love imod oprettelse af fagforeninger. **Det undrer mig, at dansk fagbevægelse ikke har gjort mere larm over forfølgelsen af fagforeninger i Irak**.

Fortrængningen af palæstinenserne fra Palæstina minder om kolonisternes fortrængning af de "vilde" indianere: "Sorry, I bor altså på vores jord." Der er visse ligheder i dæmoniseringen af de folk, man retter våbnene mod. Men der er også den forskel, at der fra den arabiske verden ydes alvorlig modstand.

Den mellemøstlige terrorspiral suger næring gennem rødder tilbage fra mange hundrede års kristen terror mod jøderne kulminerende med kz-lejrene. (Jøderne blev næsten udryddet i Europa, da de blev tillagt skylden for "Den Sorte død", men overlevede uantastede i de muslimske lande.)

Vi er inde i **terrorspiralens malstrøm**. Jo hårdere, vi og vores venner og allierede går til værks i Tjetjenien, Palæstina og Irak, jo vanskeligere gør vi tilværelsen for de mere moderate regimer i den muslimske verden.

Hvad skal vi med fjendebilleder?

Ligesom kollaborationspolitikerne under Anden Verdenskrig langt hen ad vejen udformede deres politik i den bedste mening, – man troede jo længe, at Tyskland ville vinde krigen, uanset hvad man gjorde – så vil jeg ikke udelukke, at Lars Løkke Rasmussens og Foghs støtte til udviklingen af første og anden generation af terrorister er sket i en oprindelig god hensigt.

De troede forhåbentlig selv på, at de gjorde deres bedste, men konsekvenserne er uoverskuelige.
Vores amerikanske venner har trukket os med ned i terrorkrigens sump. Og vi kan kun komme op af sumpen gennem selvransagelse. Vi må gøre op med os selv, om vi har nogle værdier i den kristne kultur, som kan bringe os forsoning med de muslimer, vi uretmæssigt har dæmoniseret – en dæmonisering, som kun er til glæde for olieindustrien og våbenindustrien og deres mange kollaboratører, en dæmonisering, som betænkeligt ligner den dæmonisering af de "vilde" indianere, negre, aboriginals og asiater, dengang det gjaldt om – i civilisationens og kristenhedens navn – at slå dem ned for fode for at bemægtige sig slaver og koloniale rigdomme og territorier.

Næsten uanset hvor man peger på globussen i Nord- og Syd Amerika, Afrika, Mellemøsten og Asien er det uhyggeligt, så mange folkemord og massedrab, der har fundet sted i civilisationens og kristenhedens navn. Når man tager det op i lyset får vi nemt helt dårlig samvittighed over at være hvid…. Det fører ingen steder hen at pådutte os selv en arvesyndsagtig skyld, men det kunne inspirere til at gå ind for de ideer om forsoning med en blodig fortid, som vi arbejder på med Tænketank for Tilgivelse.

Fjendebilleder vedligeholdes ofte ved, at man vurderer "fjenden" ud fra sine egne præmisser. Det kan være en god ide en gang imellem at forestille sig selv i "fjendens" sko.

Fjendebilleder vedligeholdes af magthaverne for at de kan få mere magt. Der er indicier på, at amerikanerne godt kunne have fanget bin Laden hvis de havde villet.
Kilde: D.R. Griffin nævner mange kilder i "Det nye Pearl Harbor" s. 110-115.

Hvor Bush har sin bin Laden, havde Putin sin Basajev

> De overlevende og pårørende til ofre i Beslan siger: *"Vores regering løser sine politiske og økonomiske problemer ved hjælp af terrorhandlinger. Vi anklager med rette den nuværende russiske regering for at være medskyldig i Ruslands og verdens terrorisme"* De hævder endvidere om terroraktionerne i Rusland: *"Ingen af disse terrorhandlinger er blevet ordentligt undersøgt"*. Ligesådan hævder de overlevende fra Beslan, at Putin kunne have uskadeliggjort Basajev, hvis han havde villet. De siger noget meget væsentligt: *"Ja, terrorisme er et verdensomspændende problem. Men hvis verden følger den grænseløse ondskabs vej, vil det så ikke indebære, at terrorismen har sejret? Vi vil blive ligesom dem. Vi vil blive terrorister"* ("Beslans stemme", Politiken 24 december 05)

Vi kan konstatere, at Putin har gjort, hvad han kunne for at dehumanisere de tjetjenske oprørere og at han rent faktisk har brugt Basajevs terror til at få mere magt. Det er en foruroligende tanke, at terroristkommandører bruges som en slags marionet for magthavere. Der er sikkert ingen direkte styring, men der er en enighed om voldens lyksalighed, en 'volds-konsensus'.

Sidst i november 2006 blev den russiske afhopper og tidligere agent i Ruslands hemmelige tjeneste FSB, Aleksandr Litvinenko, dødeligt forgiftet i London. Han havde fra sit eksil arbejdet med at opklare mordet på journalisten Anna Politkovskaja. Da han flygtede til London i 2000 frygtede han for sit liv, fordi han havde anklaget FSB for at stå bag de bombeangreb i boligblokke i 1999 i Moskva, som tjetjenerne fik skylden for. Den tjetjenske skyld blev aldrig bevist, men Putin brugte bombeattentatet som begrundelse for at starte sin "Endlösung" i Tjetjenien.
I en anden boligblok blev FSB afsløret "med bukserne nede" og beboerne slog alarm. Tilkaldte eksperter fastslog, at sprængstoffet var af samme type som det, der var anvendt ved sprængningen af den første boligblok. Terroren hjalp Putin til en valgsejr, og affæren blev fejet ind under gulvtæppet. Putin havde fået gennemført sin egen 'Patriot Act' og kontrollerede nu alle TV-stationer. Men Litvinenko fortsatte efterforskningen. Og nåede at flygte. Et medlem af den russiske Duma, Sergej Jusjenskov, iværksatte sin egen undersøgelse. Han blev myrdet i 2003 og hans dokumenter om sagen beslaglagt.

Er vores "demokrati" egnet til at blive gennemtvunget med napalm og uranforurenende bomber og granater? Måske skulle vi hellere bruge udtrykket **"folkestyre"** i betydningen **"en måde at styre folket på"**. Vi kunne så opstille forskellige indikatorer for, hvilke grupper i samfundet der har indflydelse på styringen af folket, og med hvilke midler det sker. Det ville også gøre det nemmere uhildet og uforudindtaget at sammenligne forskellige "folkestyre-former".

"Vi" har den terror, "vi" fortjener. Der er stort set ingen, der har noget at lade hinanden høre, så lad os starte forfra, fra Ground Zero. Vi har et meget vigtigt fælles projekt foran os.

Vi kunne starte med at standse mordet på retsstaten:

15. Mordet på retsstaten

Jeg er helt enig med Birthe Rønn Hornbech, retspolitisk ordfører for Venstre, når hun i Politikens kronik 12. nov. 2005 om terrorlovene siger:

> *"Jeg tvivler på at sikkerheden forbedres væsentligt med forslagene. Men at retsstaten synger på sit sidste vers, såfremt de fremsatte forslag føres ud i livet, er sikkert. Så har vor egen terrorfrygt og islamofobi destabiliseret demokratiet. Terroristerne har virkelig vundet."*

Også den øverste operative leder af Danmarks kontraterror-indsats gennem en årrække, Hans Jørgen Bonnichsen , er meget bekymret. Han skriver i sin bog "Hånden" (Politken 2006) s. 201:

> *"Når man som jeg har været den øverste operative leder af PET's kontraterrorindsats, får man et sjældent indblik i de mekanismer, som samfundets politikere har sat i gang for at beskytte den danske befolkning. Og jeg må erkende, at terrorbekæmpelsen, som den foregår de fleste steder i den vestlige verden i dag, er fyldt med paradokser.*
> *På den ene side optager terroren os overordentlig meget. Frygten i os alle betyder, at vi over hele verden bruger kolossale ressourcer på at bekæmpe terroren. På den anden side er risikoen for at dø eller komme til skade ved en terrorhandling næsten grotesk lille. Nogle siger, at den er en milliontedel mindre end risikoen for at dø ved et færdselsuheld. Amerikanske undersøgelser er mere pessimistiske og peger på, at det er 400 gange mere sandsynligt at komme til skade eller omkomme ved et færdselsuheld."*

Juraprofessor Eva Smith er også rystet over den underminering, der sker af retssikkerheden de senere år med 'Rockerloven' og Terrorloven'. Et af de største skred i retssamfundet er - ifølge Eva Smith – den fælles europæiske arrestordre.

> *"Der står intet i hverken den europæiske arrestordre eller i terrorlovene om, at den danske statsborger har ret til et minimum af retssikkerhed. De danske dommere, der eksekverer udleveringen får ikke engang mulighed for at se beviserne mod vedkommende, der skal udleveres. De skal bare klappe hælene i …… Der er sket et meget ubehageligt skift i den måde, regeringen ser på almindelige mennesker. Staten ser borgerne som mistænkelige og farlige. Det er nogen staten skal beskytte sig imod, og ikke tage sig af…… I stedet burde regeringen bruge pengene på at forebygge terrorisme. De nye forslag er stort set blottet for forebyggelse. Øget overvågning forhindrer ikke kriminalitet eller terrorisme. En selvmordsbomber er da fuldstændig ligeglad med kameraer. I virkeligheden vil han gerne have, at hans aktion bliver optaget. Det er*

en del af terroristernes strategi. …Lige nu går regeringen terroristernes ærinde ved at afskaffe vores frihed til at ytre os og bevæge os i fred – alene på grund af frygt for terrorisme." (Arbejderen 23. nov.05)

Det er en meget bred kreds af advokater, der er bekymrede over udviklingen. Sammenslutningen af Europæiske Advokatråd (CCBE), der repræsenterer mere end 700.000 europæiske advokater siger i en udtalelse bl.a.:

"De europæiske regeringer og institutioner har pligt til at bevare og fremme de fundamentale rettigheder og friheder, som er grundlaget for demokratiet." Sys Rovsing Kock, Advokatrådets formand siger: *"Det må være et grundlæggende krav, at Politiets Efterretningstjeneste kan overbevise en domstol. Hvis politiet alene skal overbevise sig selv om nødvendigheden af at indhente oplysninger om privatpersoner, forringes retssikkerheden væsentligt."* (Arbejderen 3. jan. 06)

Jan Myrdal har 22. september 05 holdt tale ved et møde i Paris til forsvar for international lov.

Her omtaler han de svenske terrorlove:

"Hvis de nuværende love havde været i kraft for fyrre år siden, ville Olof Palme have risikeret at blive idømt fyrre års fængsel ved en halvhemmelig rettergang for sin kamp mod Sydafrikas racistiske regime og for sin støtte til det vietnamesiske folks kamp mod USA´s besættelsesstyrker"

Jan Myrdal refererer til Nürnberg-processen. Dommer Jackson spørger Herman Göring:

"Varetægtsfængsel betyder, at De tilbageholdt personer, der ikke havde begået nogen forbrydelse, men som man – mente De – muligvis ville kunne begå en sådan?"

Göring:

"Ja. Mennesker, der endnu ikke havde begået en forbrydelse, men som man kunne forvente ville gøre det, hvis de forblev på fri fod, arresteredes og anbragtes i varetægtsfængsel."…. "og det var disse personer, der overførtes til KZ-lejrene" (Arbejderen 29.nov.05)

Jeg har med denne bog prøvet at lave et tværsnit igennem mediernes behandling af den såkaldte krig mod terror, og jeg kan konstatere at det lille kommunistiske dagblad Arbejderen, er det medie, som mest konse-

kvent kæmper for menneskerettighederne og faglige rettigheder.

I starten af 2005 er antikommunismen på dagsordenen i Europarådet. Det drejer sig om en resolution om "behovet for fordømmelse af de totalitære kommunistiske regimers forbrydelser".

I Polen har man allerede forbudt det kommunistisk parti og et lignende forbud er på vej i Tjekkiet.. De lande vil i realiteten via den europæiske arrestordre kunne kræve kommunister udleveret til fængsling. At forbyde kommunistiske partier med henvisning til at kommunismen udartede under Stalin, ville svare til at, man forbød demokratiske partier med henvisning til, at demokratiet udartede under Hitler. At forbyde demokratiske kommunistiske partier er et trin i afskaffelse af demokratiet.

Det drejer sig om, at USA også forsøger at kriminalisere eksisterende socialistiske lande, så 'verdenssamfundet' bliver forberedt på krig mod disse, f.eks. Cuba og Venezuela. Der lægges op til en europæisk McCartyisme og forfølgelse af dem, der forsvarer de svages rettigheder.

Med hensyn til Nordkorea har det ikke noget med socialisme eller kommunisme at gøre. Landet er af USA blevet manøvreret op i et hjørne, hvor det er brugbart som trusselsbillede for at retfærdiggøre 'stjernekrigs-projektet' til sikring af USA's herredømmet i himlen såvel som på jorden…..

I Tyskland *kom* de først efter kommunisterne.

Ved sin tale 16. mart 1998 i anledning for 50 året for menneskerettighedserklæringen citerede FN´s generalsekretær Kofi Annan en stemme fra Sachsenhausen: Lad os huske den tyske teolog, Martin Niemöllers advarsel:

"I Tyskland kom de først efter kommunisterne,
og jeg protesterede ikke, for jeg var ikke kommunist.
Så kom de efter jøderne,
og jeg protesterede ikke, for jeg var ikke jøde.
Så kom de efter fagforeningsmedlemmerne, og jeg protesterede ikke,
for jeg var ikke fagforeningsmedlem.
Så kom de efter katolikkerne, og jeg protesterede ikke,
for jeg var protestant.
Så kom de efter mig,
og på det tidspunkt var der ikke flere, der kunne protestere

Efter min mening er den internationale retstilstand dybt bekymrende. Før jeg skrev denne bog, kunne jeg vågne op med en knugende følelse af, at en Voldemort-agtig forbandelse har bredt sig over verden efter Irak-krigen. Man kan jo snart aldrig åbne sin Weekendavis uden at få kastet den ene uhyrlige historie efter den anden i ansigtet om vores nærmeste store allierede i kampen for Frihed og Demokrati! (Jeg er for sart, jeg må hellere sige abonnementet op!)

Falsk krigsgrundlag fremtvunget under tortur

Weekendavisen refererer 16-21. dec. 05 i en helsides-artikel den grumme historie om "at den terrormistænkte Ibn al-Shaykh al-Libi i 2002 havde fabrikeret påstande om en forbindelse mellem Saddam Hussein og al-Qaeda. Det skete efter at han var sendt til Ægypten til forhør. Senere har han sagt, at han fandt på historien for at undgå tortur. **Al-Libis påstande var den vigtigste dokumentation for den ikke-eksisterende alliance mellem bin Laden og Hussein!"** (Min fremhævning) De fleste amerikanere troede, at det var hoved-årsagen til, at de skulle invadere Irak!

Weekendavisens Pernille Bramming skriver:

> *Ifølge Newsweek var det Libis "tilståelser" til CIA via det egyptiske sikkerhedspoliti, som daværende udenrigsminister Colin Powell citerede i sin berømte tale til Sikkerhedsrådet i 2003, hvor han skulle overbevise om det betimelige i en "forebyggende krig" mod Irak: "En ledende terrorist" har oplyst til amerikanske myndigheder, at Saddam Hussein har tilbudt at træne to medlemmer af al-Queda i brugen af kemiske eller biologiske våben, sagde Powell.*
>
> *Libi har siden, efter at have været anbragt i Guantanamo, taget ordene i sig igen; det var en falsk tilståelse.*
>
> *"Det var latterligt af afhørerne at tro, at Libi vidste noget om Irak," siger FBI agenten Dan Coleman til The New Yorker. "Det kunne jeg godt have fortalt dem (…) Embedsmænd fra administrationen pressede os altid til at påvise forbindelser, men der var ingen. Årsagen til, at de fik fejlagtige oplysninger, var, at de bankede dem ud af ham.*
>
> *Tortur indebærer endnu et problem: er en fange én gang blevet udsat for tortur, vil ingen anklager være i stand til at opbygge et solidt anklageskrift mod vedkommende, eftersom man ikke kan bruge beviser, udledt af forhør under tortur. Derfor sidder der i dag mennesker i amerikansk fangenskab, som kan være nok så meget terrorister, men som ikke kan dømmes for noget som helst.*

Ligesom der sidder mennesker, der kan være nok så uskyldige, men ikke bliver frikendt og løsladt.
Og derfor er adskillige retssager om terror enten gået i stå eller tabt på gulvet.

Der er en alternativ vinkel på al-Libi historien:
En mand, der gemmer sig under pseudonymet Omar Nasiri fortæller, at han var i en al Qaeda træningslejr i Afghanistan, hvor al-Libi var kommandant, Nasiri påstår han var agent for de vestlige efterretningstjenester og skriver om al Qaeda organisationen i sin bog "Inside the Jihad". Nasiri fortæller at al-Libi allerede i Afghanistan klart gav udtryk for at al Qaeda gerne ville lokke USA i krig i Irak.

"Al-Libi bukkede ikke under for torturbødlernes pres. Nej han håndterede sine forhørsledere med samme dygtighed, som han håndterede sin riffel. Han vidste hvad hans forhørsledere gerne ville høre, og han gav dem det med stor glæde. Han ønskede lige så meget som amerikanerne at se Saddam væltet. Et eller andet sted i et hemmeligt torturkammer vandt al-Libi sin kamp" skriver Nasiri.
Minna Skau i Politiken 26 november 2006

Rumsfeld – Saddam håndtryk
Det var måske dengang, de aftalte at USA skulle levere specialbyggede helikoptere til fremførsel af giftgas mod de iranske soldater. I oktober 2006 blev Saddam Hussein dømt til hængning. Nu mangler vi bare at få dømt hans bagmænd…

Også meget berømte filosoffer har barske ord om situationen:

Jacques Derrida og Jürgen Habermas er aktuelle i en ny bog, Filosofi i terrorens tid. Samtaler med Giovanna Borradori.

De to filosoffer er enige om, at ondskaben kommer inde fra os selv:

"Derrida binder hele sin analyse op på begrebet autoimmunisering, som jo er hentet fra lægevidenskaben. Dermed får han så også sagt, at terrorisme og fundamentalisme ikke kommer til os udefra, men er sygdomme, som bryder ud i moderne samfund, når immunsystemet bryder sammen. ***Moderne staters selvbeskyttelsesforanstaltninger går grassat og ødelægger det samfundslegeme, de skulle beskytte. Måden, vi tænker over begivenhederne på, kan således let risikere at være en del af sygdommen, og ikke et led i helbredelsen.***

Habermas er enig med Derrida i, at fundamentalisme er den moderne verdens eget barn, og derfor ikke et sammenstød mellem to civilisationer. Men hvor Derrida diagnosticerer den moderne verden til selv at være på ***selvmordskurs****, og bruge "nine-eleven" til at lyve sig fra det, taler Habermas bare psykologiserende om frustrerede og fornærmede reaktioner på moderniseringen og globaliseringen. Hvor Derrida fremstiller* ***supermagten USA som en tikkende selvmordsbomb****e, nu hvor Den kolde Krig ikke længere holder dens sygdom i skak, nøjes Habermas med moralsk fordømmende at kalde USA en "afstumpet supermagt"."*
(Mine fremhævninger, citat efter Arno Victor Nielsens anmeldelse i Weekendavisen 22.-29 december. 05)

Hvis vi spurgte filosoffen og økonomen Karl Marx, ville han pege på **profitratens tendens til fald som årsagen til sygdommen**. Der var klare tegn på en økonomisk recession i USA i årene op til Irak-krigen. **USA har *indtil nu* kun gode økonomiske erfaringer med at gå i krig**. De har en økonomisk interesse i at holde verden i en permanent krigstilstand.

CIA bortførte uskyldig tysker til torturfængsel i Afghanistan

Den tyske statsborger Khaled Masri bliver forvekslet med en anden og anholdt af makedonisk politi, overgivet til CIA og fløjet til Afghanistan, hvor han blev udsat for tortur. I fem måneder anede familien intet om hans skæbne En meget pinlig sag. TV2 4.12.05.

Det er som om nogen med stor indflydelse har set alt for mange Ronald Reagan B-film, hvor den gode cowboy, der bare skyder sig til retfærdighed…

En domstol i Milano har udstedt en europæisk arrestordre mod 22 formodede CIA-agenter, der sigtes for at have bortført en terrormistænkt ægyptisk iman i Milano for snart tre år siden.

Den ægyptiske statsborger Hassan Mustafa Osama Nasr, bedre kendt som Abu Omar, blev kidnappet på åben gade i Milano 17. februar 2003, mens han var på vej fra sit hjem til en moske.

Han blev i første omgang overført til den italienske militærbase Aviano og derfra fløjet til Ægypten. Her blev han afhørt og udsat for tortur, hævder de italienske myndigheder.

Italiensk politi har udarbejdet en udførlig liste over navne og dæknavne på de involverede agenter og fulgt i hælene på deres kreditkort og hotelbestillinger. Ifølge politiets oplysninger kostede det CIA 120.000 euro at fange ægypteren. Da missionen var vel gennemført, blev sejren fejret på et luksushotel i Venedig. (Politiken 24. dec.05)

Også en dansk-ægypter er forsvundet under mystiske omstændigheder. Amnesty International mener, at Udenrigsministeriet skal genåbne en sag fra 1995 omkring dansk-ægypteren Abu Talals forsvinding. Nye oplysninger peger i retning af, at den amerikanske efterretningstjeneste CIA i 1995 bortførte ham i Kroatien. Familien har intet hørt fra ham siden han i 1995 rejste til Kroatien. Han menes overført til Ægypten, hvor han frygtes dræbt. Her var han dømt til døden for medlemskab af en islamisk gruppe, der stod bag drabet på 60 turister i Luxor. "Vi lever i en retsstat, hvor alle har krav på en fair rettergang" påpeger pressechef i Amnesty International, Stig Nielsen. De nye oplysninger om Abu Talal er en del af den italienske dommerundersøgelse, hvor de ovennævnte 22 CIA-agenter står anklaget for kidnapning. (Arbejderen 16. dec.05)

I Danmark kom de først *efter* Greenpeace…

Den første dom efter "Terrorpakke 1" kom til at gå ud over Greenpeace. Miljøfolkene er bekymrede over GMO-afgrøder. GMO betyder Genetisk Modificeret Organisme. Faren ved GMO-planter er, at de uigenkaldeligt kan forurene den naturlige flora. Desuden kan det være skadeligt at spise produkterne. Forsøg har vist at rotter, der fodres med GMO-foder får deformiteter. Derfor er miljøforkæmperne naturligt nok betænkelige over fodring af svin med GMO majs. Uden at forbrugerne får noget at vide fodres alle de konventionelle danske svin nu med GMO-foder. Dansk landbrug køber store mængder GMO, derfor har landbruget et tilsvarende stort medansvar for at GMO udsættes i naturen.

Greenpeace gik i aktion på Axelborg/Axeltorv den 13. oktober 2003.
Foto: ©Greenpeace/Klavs Bo Christensen.

På Axeltorv var der en lovlig anmeldt demonstration med krav om, at GMO-mærkningsreglerne som minimum også skal omfatte GMO-baseret mælk, kød og æg. Samtidig skaffer miljøaktivisterne sig adgang til taget på Axelborg og ruller et kæmpebanner ned med teksten "Nej til GMO-svin". Typisk Greenpeace. Vi ser fotos i medierne og tænker "Hvor er det godt, der er nogen, der gør noget seriøst for miljøet!"

Foto: ©Greenpeace/Klavs Bo Christensen.

Men retssystemet så strengt på denne uskyldige happening: Efter 'Terrorpakke 1' mente dommerne i såvel byretten som landsretten, at der var tale om en overtrædelse i forhold til terrorlovgivningen. Greenpeace blev idømt en bøde på 50.000 kr. De kunne efter lovens tekst ikke dømme anderledes, mente de. Og sagen var så klar, at der ikke kunne opnås bevilling til afgørelse i Højesteret.

Det er i sig selv slemt nok, men problemet er, at advokaterne mener, at Greenpeace i gentagelsestilfælde vil blive idømt stadig større bøder.
Det er helt i modstrid med terrorlovgivningens intentioner. Men alligevel har vi manglet udspil fra politikerne om at lave loven om.

Farlige terrorister arresteres.
Foto: ©Greenpeace/
Klavs Bo Christensen.

Dan Belusa fra Greenpeace fremhæver, at mange af de rettigheder vi i dag nyder godt af, oprindelig er fremkommet blandt andet ved hjælp af fredelig civil ulydighed.

Kampen mod racediskrimination i USA blev stærkt fremmet af, at Rosa Park begik civil ulydighed og satte sig på de hvides sæder i bussen. Kampen for kvindernes valgret har også mange steder nydt godt af civil ulydighed. Og tænk på Ghandi. Arbejdernes rettigheder er også i udstrakt grad blevet tilkæmpet ved fredelig civil ulydighed.

"Hvis man laver et samfund, hvor man forhindrer civil ulydighed, afskærer man sig fra fremtidige forbedringer", siger Dan Belusa

Heldigvis har Greenpeace ikke tabt modet over bøden!
Men Connie Hedegaard får ikke lov til at dø i synden for at holde hånden over Monsanto, som er den store GMO-producent!!!

På helt uforklarlig vis vælger miljøministeren helt ulovligt at hemmeligholde rapporter om forsøg med rotter, der blev deformeret af GMO-majs. Hun kan ellers godt lide at prædike åbenhed og fremstå som et seriøst indslag i regeringen…

15. juni 2006 finder hun sig selv hængt op i en skylift foran miljøministeriet som Monsantos's marionet.

Der er en lille sjov film på ***www.greenpeace.dk*** og følgende tekst bl.a.:

Hængt op som marionetdukke under bannerteksten, "Monsantoland" underholder Connie Hedegaard i form af en dukke i dag på Højbro Plads. Med sin holdning til åbenhed og andre fantasier, danser hun ophængt i Monsantos tråde til Pinocchiosangen "Der er ingen bånd der binder mig …"

Imens, inden for i ministeriet, fastholder miljøministeriet nu på andet år den lovstridige hemmeligholdelse af fodringsforsøg med GMO-raps fra biotek-giganten Monsanto. En GMO-raps, som blandt andet forårsagede ti procent tab i kropsvægt og 16 procent forøget levervægt hos forsøgsrotter, der i blot 30 dage blev fodret med GMO'en.

I stedet for at sørge for at disse afvigelser blev undersøgt, efterkom miljøministeriet til Greenpeace store undren, Monsantos ønske og har i strid med loven hemmeligholdt de foruroligende rotteforsøgsresultater.

Foto: © Greenpeace/Tannie Nyboe

Mens jeg skriver denne tekst 3. nov. 2006 efter telefoninterwiev med Dan Belusa hører jeg i middagsradioavisen et langt indslag om Greenpeace's arbejde for at beskytte verdenshavene mod overfiskning. Tak til Greenpeace for Jeres arbejde og tak for lån af fotos!

22 organisationers høringssvar om Terrorpakke 2

Retsudvalget
REU alm. del - Bilag 532
Offentligt

Til orientering fremsendes hermed 22 danske organisationers fælles høringssvar til Terrorpakke II.

I forbindelse med regeringens forslag til ny anti-terrorpakke indsendte Mellemfolkelig Samvirke, Danmarks Naturfredningsforening, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Greenpeace sammen med 18 andre danske organisationer i fredags, et fælles høringssvar med en klar opfordring til regeringen og folketinget om at sikre, at terrorlovgivningen ikke vil kunne bruges til at stække civilsamfundet - herunder brugen af fredelig og ansvarlig civil ulydighed.
Den direkte anledning til dette er jo at paragraffer vedtaget med terrorpakke I fra 2002 allerede har fundet anvendelse mod civilsamfundet i forbindelse med Greenpeace-sagen fra februar hvor Greenpeace som organisation i Østre Landsret blev idømt en bøde på 50.000 kr for en aktion på Axelborg mod GMO i dyrefoder udført af Greenpeace aktivister.
Det er naturligvis nærliggende at frygte at den nye anti-terrorpakke også vil kunne finde anvendelse langt bredere end det der er hensigten i dag, såfremt folketinget ikke sikre en klar afgrænsning af loven.
En sådan afgrænsning mener organisationerne bag appellen er helt nødvendigt, særligt i lyset af at EUs ministerråd allerede i Juni 2002 - i en fælleserklæring - gjorde klart at nye anti-terrortiltag ikke måtte finde anvendelse mod politisk aktivisme/aktiviteter heller ikke selv om disse måtte bryde landets øvrige love. (se nederst råds erklæring).

Mvh
Mads Flarup Christensen
Kampagnechef Greenpeace

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Vedrørende udkast til "Forslag til Lov om ændring af retsplejeloven, lov om forbud mod tv-overvågning m.v. og lov om luftfart (Styrkelse af ind-

satsen for at bekæmpe terrorisme mv.)" af 1. marts 2006.
Terrorpakke I og II skal rettes mod terrorisme, ikke civilsamfundet
/Nedenstående organisationer ønsker med dette høringssvar at appellere til, at det i nuværende og kommende lovgivning, hvis formål er at bekæmpe terrorisme, indskærpes, således at denne ikke kan finde anvendelse til at stække civilsamfundet./

Brugen af terror og vold som politisk middel i et demokrati som det danske er helt og aldeles uacceptabelt. Samtidig er det essentielt at en styrkelse af terrorbekæmpelsen ikke undergraver vores frihedsrettigheder og det åbne demokrati.

I den anledning påpeges det, at terrorpakke I allerede har medført utilsigtede negativer konsekvenser for den type af politisk aktivisme, som kan kaldes 'fredelig og ansvarlig civil ulydighed'.

Fredelig og ansvarlig civil ulydighed har historisk været medvirkende til at opnå en lang række af de friheder og rettigheder, der i dag er selvskrevne i det danske samfund; Rimelige forhold på arbejdsmarkedet og på uddannelsessteder, fremskridt på natur- og miljøområdet samt ligeberettigelse mellem kønnene er til dels opnået gennem civil ulydighed.

I titlerne til begge terrorpakker er indføjet et upræcist "mv.", hvorved der åbnes op for, at stramninger kan ramme langt bredere end den terrorisme, det er lovgivningens hensigt at bekæmpe. Således blev der med terrorpakke I gennemført en skærpelse af straffelovens § 306 for at muliggøre retsforfølgelse af organisationer, der finansierer terrorisme. Den skærpede § 306 er imidlertid blandt andet blevet anvendt mod Greenpeace for aktiviteter, som intet har at gøre med terrorisme.

Terrorpakke I blev fremsat på baggrund af konkrete beslutninger i FN og EU om at styrke terrorbekæmpelsen. I både den europæiske og danske debat blev det betonet, at man måtte sikre sig, at den øgede terrorbekæmpelse ikke gik ud over retssikkerheden eller knægtede demokratiske borgerrettigheder. Under førstebehandlingen fremførte justitsminister Lene Espersen, at alle lovforslagene i pakken er rettet mod terrorisme.

EU's regeringer vedtog i 2002 enstemmigt en erklæring, som understregede, at EUlandenes anti-terror stramninger "ikke [må] bruges til at anklage personer, der udøver deres legitime ret til at udtrykke deres meninger, for terrorisme, selv om de under udøvelsen af en sådan ret begår lovovertrædelser." (Rådserklæring 109/02)

Det er denne ånd, som terrorpakkerne oprigtigt bør følge. Det vil være en uhyggelig ironi, hvis de lovændringer der gennemføres for at bekæmpe terrorisme, og for netop at beskytte de civile rettigheder vi i dag tager for givet, anvendes til at stække civilsamfundet og dermed afskrive os fra fremtidige fremskridt, der kunne opnås ved ikke-voldelig civil ulydighed/aktivisme.

Belært af de dårlige erfaringer med terrorpakke I, opfordres det til:
* Terrorlovgivning må ikke ramme fredelig politisk aktivisme, men udelukkende målrettes terrorbekæmpelse.
* Terrorpakke I må ændres, så den ikke længere kan bruges til at stække civilsamfundet.
* Det bør desuden overvejes, at tidsbegrænse anti-terrorlovgivningen.

På vegne af:
Arbejderbevægelsens Internationale Forum
ATTAC-Danmark
Danmarks Aktive Forbrugere
Danske Gymnasieelevers Sammenslutning
Danmarks Naturfredningsforening
Frie bønder – Levende land
Greenpeace
Ibis
Internationale Socialisters Ungdom
Kvindegrupper for et Andet Europa
Kvindeligt Selskab
Kvindernes U-landsudvalg
Mellemfolkeligt Samvirke
Natur & Ungdom
NOAH – Friends of the Earth Denmark
RAV – Kvinder mod Unionen
Sex & Samfund
Sydafrika Kontakt
Det Økologiske Råd
Økologisk Landsforening
Øko-net / Netværket for økologisk folkeoplysning og praksis
Århus mod Krig og Terror

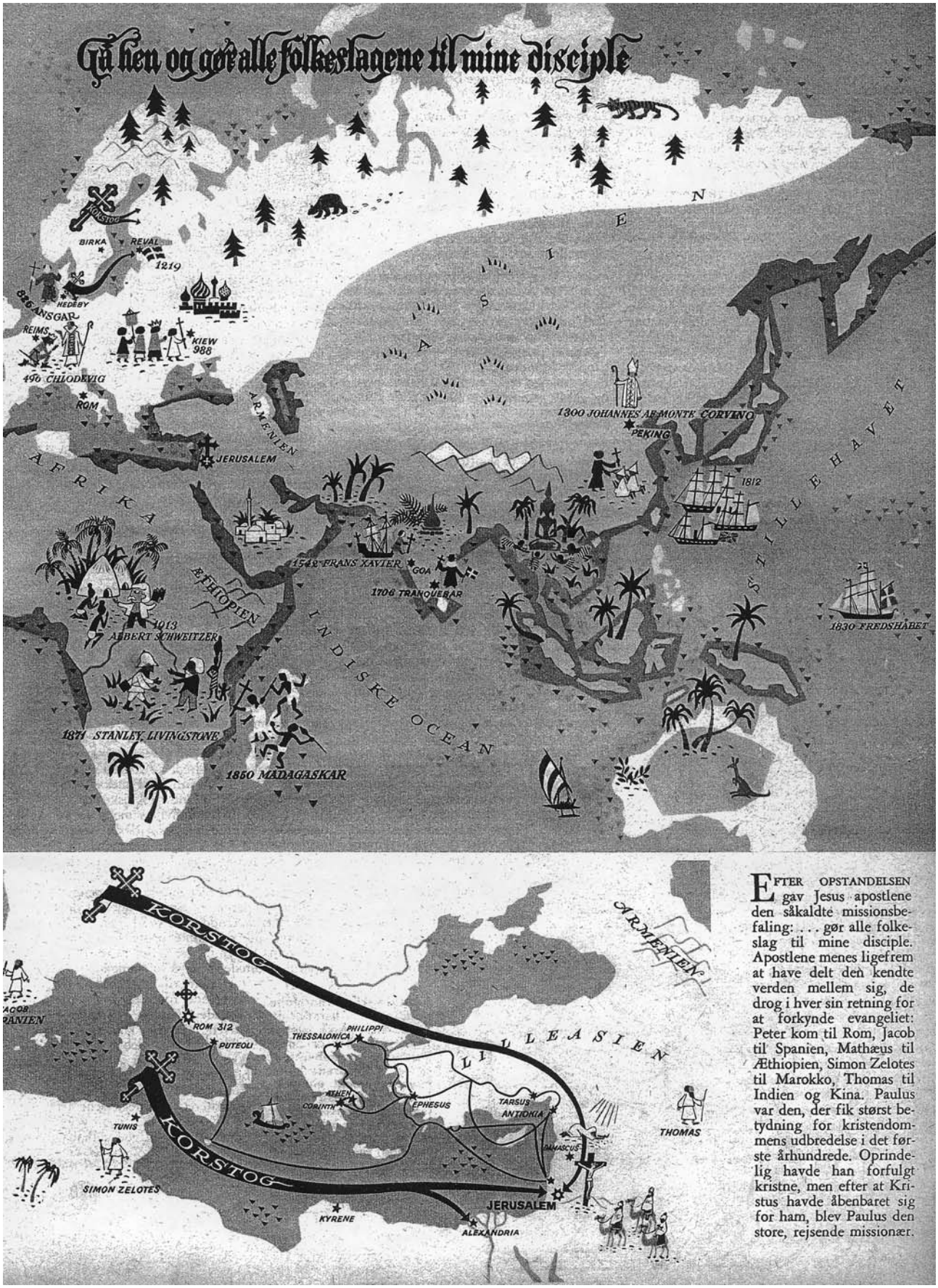

EFTER OPSTANDELSEN gav Jesus apostlene den såkaldte missionsbefaling: . . . gør alle folkeslag til mine disciple. Apostlene menes ligefrem at have delt den kendte verden mellem sig, de drog i hver sin retning for at forkynde evangeliet: Peter kom til Rom, Jacob til Spanien, Mathæus til Æthiopien, Simon Zelotes til Marokko, Thomas til Indien og Kina. Paulus var den, der fik størst betydning for kristendommens udbredelse i det første århundrede. Oprindelig havde han forfulgt kristne, men efter at Kristus havde åbenbaret sig for ham, blev Paulus den store, rejsende missionær.

Folkedrabenes Verdenskort efterlyses.
Hvis Jesus havde anet hvilke omfattende folkedrab, missionsbefalingen ville medføre, havde han nok pointeret, at dåben for Guds skyld, skulle være frivillig.

16. Forskning i Folkedrabenes Verdenskort efterlyses

"The survival of the fattest" og "Hunger Boys" på stortorvet i Lund.
Foto vemligst udlånt af Jens Galschiødt.

Nedenstående forskningsprojekt er sendt til videnskabsbutikken på RUC. Projektet fik stor moralsk opbakning på Fredsakademiet generalforsamling i foråret 2006. Det er også sendt til DIIS/Afdelingen for Holocaust- og folkedrabsstudier.

Det ville være rart med klarhed i debatten om folkedrab. Vi hører mest om muslimernes folkedrab i medierne. Det armenske folkedrab er meget omstridt. Ja, visse forskere er lige ved at have slået hinanden ihjel, i al fald med ord, for at komme frem til sandheden.

Dafur, hvor muslimer dræber muslimer, er meget fremhævet som et aktuelt folkemord. Dog uden at der skrides effektivt ind. De muslimske folkedrab fremhæves tendentiøst, som for at vedligeholde dæmoniseringen af de onde terrorist-muslimer.

Når vi hører om "kommunismens folkedrab", regnes sult-katastrofer med, for så er det jo med vilje, at man har ladet folk sulte ihjel. Men når"sultens folkedrab" slår til i den liberalistiske markeds-økonomiske frie verden, så kunne man få det indtryk, at der er tale om hændelige uheld, eller at disse mennesker simpelthen er for dumme, "og der må jo være for mange af dem"…. **Eller hvad der nu siges for at stive ligegyldigheden af med fordomme.**

På www.tilgivelse.dk ***skriver jeg følgende under punkt 2.2.1. Forsoning efte***r kolonitidens folkedrab efterlyses:

Vi er så heldige, at der i Danmark under Dansk Institut for Internationale Studier findes **Afdeling for Holocaust- og folkedrabsstudier**, som beskæftiger sig med forskning, formidling og uddannelse om folkedrab- og folkedrabslignende begivenheder. Afdelingen er Danmarks eneste forsknings-, formidlings- og undervisningscenter vedrørende folkedrab, massevold, retsforfølgelse af disse forbrydelser mod menneskeheden samt forsoning efter ugerningerne. DIIS´s adresse er Strandgade 56, Christianshavn, København. Denne hjemmeside drager stor fordel af at linke til afdelingens hjemmeside, ***www.folkedrab.dk.*** Jeg er også taknemmelig for afdelingens informationsmedarbejders gode råd om en bedre disponering af vores hjemmeside, samt hjælp til at finde rundt i afdelingens bibliotek.

Der er én ting, der undrer mig: I afdelingens formidling fokuserer man på 7 folkedrab: Armenien, Bosnien, Cambodja, Holocaust, Irak, Rwanda og Stalinismens folkedrab. Det vil sige, at man undlader - indtil videre - at formidle oplysningsmateriale om "de historiske folkedrab" , som er langt mere omfattende. Jeg mener også, Vietnam bør nævnes sammen med Cambodja, for så vidt jeg ved, fik amerikanerne aflivet mindst lige så mange vietnameserne som Kmer Rouge fik aflivet cambodianere.

Jeg vil også gerne spørge, om der er nogen større grundlæggende årsagssammenhæng mellem de to massedrab? Vestlig dominanspolitik? Det vækker til megen eftertanke, hvor mange parter, der satte kikkerten for det blinde øje… Man taler om "bjælken i eget øje" - det er vel naturligt nok det øje der bliver blindt! Der hvor jeg selv satte kikkerten for "bjælkens øje" var med kulturrevolutionen i Kina. Jeg indrømmer hermed igen min passive medansvarlighed…

Rekvirent:
Tænketank for Tilgivelse

Emne:
Folkedrabenes Verdenskort

Tænketank for Tilgivelse er et græsrodsnetværk, som arbejder for en mere forsonlig verden. En forudsætning for forsoning er at vi rent faktisk har et overblik over de største overgreb, der har fundet sted. Det er en bagtanke med projektet at opfordre til lidt tænksomhed i debatten om terrortrusler.

Derfor ønsker vi udarbejdet et verdenskort, som viser omfanget af folkedrab i perioden fra Columbus opdagede Amerika til i dag. Der findes mange verdenskort, som viser kristendommens udbredelse, men der savnes totalt tilsvarende verdenskort, som viser omfanget af de massakrer og folkedrab, der mange steder banede vejen for kristendommen og "civilisationen" .

Det er vores ønske, at det statistiske materiale deles op i dræbte ved "rene" folkedrab, militære slag og udryddelse p.g.a. kolonisternes sygdomme.

Det er endvidere vores ønske at der laves statistik over størrelsen af folkedrab set i forhold til "udøverlandets" befolkningstal indenfor en given tidsperiode. Vi foreslår begrebet "folkedrabshyppighed". F.eks. størrelsesforholdet mellem Belgiens indbyggertal og hvor mange afrikanere belgierne slog ihjel i Kong Leopolds Congo.

Projektet kan munde ud i en interessant teoretisering om de forskellige nationers "folkedrabshyppighed" set i forhold til deres ageren politisk og humanitært i dagens politiske virkelighed. Findes der er en skjult traumatisering blandt efterkommerne i "gerningsnationen"? En national skam?
Set i forhold til vor tids trusselsbillede vil det også være interessant at sammenligne omfanget af folkedrab udført af islamiske og kommunistiske regimer sammenlignet med kristne ditto.

For at give yderligere perspektiv ønsker vi udarbejdet et verdenskort over "sultens folkedrab".

Dels historisk, dels aktuelt. Vi ønsker foretaget en sammenligning af sultkatastrofernes omfang henholdsvis i markedsøkonomiske regimer og andre regimer.

Tænketank for Tilgivelse
v. Karsten Mathiasen

17. Dødspatrulje ekspert som øverste sikkerheds-chef i USA

Gloria Esperanza Reyes var heldig. Hun overlevede den CIA-trænede dødspatrulje, men glemmer aldrig den elektriske tortur.

Af Dick Emanuelsson.

Den nye leder af USA`s 24 efterretningstjenester, John Negroponte, var i begyndelsen af 1980`erne edderkoppen i det mellemamerikanske spindelvæv, med ansvar for mord, forsvindinger og tortur i Honduras; chef for Kontraernes krig mod Sandinist-regeringen i Nicaragua og for USA`s krig mod FMLN-guerrillaen i El Salvador.

Bush udnævnte for nylig Negroponte til ansvarlig for koordineringen af alle USA`s efterretningstjenester.

Gloria Esperanza Reyes var heldig. Hun overlevede den CIA-trænede dødspatrulje, men glemmer aldrig den elektriske tortur med ledningerne anbragt på bryster og i vagina.

'Det første stød var så stærkt, at jeg bare håbede, jeg ville dø.'

José Barrera, én af bødlerne fra 'Batallion 316', bekræfter den nu 52-årige Glorias udsagn:
'De bønfaldt os om at blive slået ihjel. Torturen var værre end døden!'
Barrera, som nu bliver anklaget af menneskerettigheds-organisationer, politikere og pårørende til de tusindvis af dræbte eller forsvundne i Honduras, udpeger USA`s tidligere ambassadør i landet, John Dimitro Negroponte, som den øverste ansvarlige for terroren, der hærgede Honduras i begyndelsen af 1980`erne.

Latinamerikanere føler i dag bekymring over, at USA nu er vendt tilbage til Reagan-tidens dybt reaktionære udenrigspolitik, hvor 'nationale sikkerhedsinteresser' prioriteres højere end spørgsmålet om menneskerettighederne.

Contra-Irangate-skandalen

Bush har knyttet personer til sin regering som for eksempel Elliot Abrams, tidligere vicesekretær i udenrigsministeriet. Abrams var én af nøglefigurerne i den såkaldte 'Contra-Irangate-skandale'.

De nicaraguanske kontrarevolutionæres beskidte krig mod den progressive Sandinist-regering finansieredes ved hjælp af narko-handel i USA og våbensmugling til Iran.

Bush udnævnte Abrams til leder af 'Det nationale Sikkerhedsråd vedrørende menneskerettigheder og internationale aktiviteter'. Han var CIA-mand i Honduras og i resten af Mellemamerika i 1980`erne, hvor USA førte en ikke-erklæret krig mod befolkningerne. På trods af at manden er afsløret i at have løjet overfor USA`s kongres om sin indblanding i Irangate-affæren, har han fået syndsforladelse af George Bush senior.

Missionærer fra USA myrdet

John Negroponte udnævntes for en kort periode til ambassadør ved FN i 2004.

”Den internationale opinion ser denne udnævnelse som kritisabel, netop på et tidspunkt, hvor det internationale samfund har mistet tilliden til USA”, skrev den spanske menneskerettighedsorganisation 'Nizkor' i en pressemeddelelse.

”John Negroponte forfalskede rapporter til udenrigsministeriet. Adskillige nordamerikanske missionærer myrdedes af den honduranske Batallion 316, der blev uddannet af CIA. Negroponte enten ignorerede eller var i visse tilfælde personligt til stede ved disse forbrydelser. Udnævnelsen af Negroponte er en fornærmelse!”

Batallion 316 blev oprettet på opfordring fra CIA. Det var en autonom, paramilitær gruppe, der gik til værks med ildhu og blindt had rettet mod alt, der blot mindede om oprør eller folkelige bevægelser. Den hentede inspiration i og blev oplært af lærere dels fra CIA, dels fra Argentina, hvor 'effektiviteten' var total. Hundredvis af honduranere forsvandt, torteredes eller blev henrettede.

De to honduranske generaler Gustavo Alvarez og José Bueso Rosa bekræfter, at ”USA opfordrede os til at skabe denne specialenhed”'.

Kontakt til lejesoldater og hæren

Et stort opsat artikel i den nordamerikanske avis 'Baltimore Sun', bekræfter både CIA-agenter, lejesoldater, samt tidligere officerer og torturbødler

fra den honduranske hær Negropontes ledende rolle i den interne konflikt i Honduras.

Thomas Posey og Dana Parker var lejesoldater, der tilbød at forsyne Honduras` hær med våben, i tilfælde af at USA`s kongres skulle sætte en kæp i hjulet for våbenleverancerne.

Dokumenter påviser, at Negroponte var kontaktperson mellem lejesoldaterne og den honduranske hær. Andre dokumenter afslører et komplot, hvor Negroponte og George Bush senior, som på det tidspunkt var vicepræsident under Reagan, kanaliserede den økonomiske bistand til de nicaraguanske kontra`er.

Mørklagde mord på nonner

Ifølge 'Nizkor' og 'Baltimore Sun' bidrog Negroponte overfor USA` kongres til at dække over drab, forsvindinger og tortur, begået af CIA-opfindelsen Batallion 316.

Rick Chidester, Negropontes højre hånd ved USA`s ambassade i Honduras, fortalte til 'Baltimore Sun', at man blev tvunget til 'udelade detaljer' fra en omfattende rapport om overtrædelser af menneskerettighederne i årsrapporten fra 1982 til udenrigsministeriet, herunder drabene på 32 salvadoranske nonner. De var flygtet efter ærkebiskop Oscar Romero var blevet myrdet i San Salvadora af en dødspatrulje.

'Negroponte afviste at have kendskab til dette, men i 1996 oplyste Jack Binns - Negropontes forgænger på ambassadørposten, at kvinderne var blevet taget til fange, tortureret og siden kastet i døden fra helikoptere', hedder det i Baltimore Sun.

Vidne fik visum til USA inddraget

Ifølge Los Angeles Times inddrog USA et visum, udstedt til den honduranske general Luis Alonso Discua Elvir, efter Negroponte var blevet foreslået som ny ambassadør ved FN.

Generalen var ikke en 'hr.hvem-som-helst' - der er tale om den øverstbefalende for den frygtede 'Batallion 316', der fungerede under Negropontes tid som ambassadør i Honduras. På dét tidspunkt, hvor USA inddrog visaet, var generalen Honduras` FN-ambassadør.

Han har åbent fortalt, at han besidder informationer, der forbinder Negroponte med Batallion 316`s aktiviteter.

'Hans vidneudsagn er af uvurderlig værdi i forsøget på at klarlægge Negropontes konspiration mod honduranere over for Capitol Hill, USA`s kongres' hævder 'Nizkor'.

Den 27.august afsluttede direktøren for CIA, Frederick P. Hitz en hemmelig rapport på 211 sider med overskriften: 'Udvalgte detaljer om CIA`s aktiviteter i Honduras i 1980`erne.'

Efter pres fra den honduranske menneskerettighedskomite, blev visse dele af den hemmeligholdte rapport offentliggjort den 22. oktober 1998 .

Det var kun de senatorer, der skulle godkende Negropontes udnævnelse til FN-ambassadør, som fik adgang til hele rapporten.

I dag regerer Negroponte ikke blot over CIA, men også over USA`s andre sikkerheds- og efterretningstjenester og dermed over alle deres arkiver.

18. Det militærindustrielle kompleks

Fredens farligste fjende - fjenden indefra

Af Jesper Petersen, journalist.

Artiklen er bragt lidt forkortet i Kristeligt Dagblad 30. juni 2006

Verdens sidste supermagt er mere end nogensinde truet af dén indre fjende som præsident Eisenhower indsigtsfuldt advarede imod i 1961: En konflikt imellem dét, der gavner det militærindustrielle kompleks og dét, der gavner det amerikanske samfund

Hollywood skildrer til tider virkeligheden bedre end pressen. Eksempelvis R. Donaldsons film ”White Sands" fra 1992.

Da alt og alle træder i karakter i filmens slutning, lyder det tankevækkende replikskiftet mellem CIA-agent, Lennox (Mickey Rourke) og vores helt, New Mexico-politibetjenten Bobby (Willam Dafoe).

Lennox: *”Vi er makkere, Bobby. Jeg er action, du er penge. Sammen kan vi blive legender. det her handler ikke om at være på den rigtige side. det handler om for-*

virring. Om at skabe fjender, hvor der ikke er nogen. Verden er i opløsning: fred hersker, frihed hersker, demokrati styrer. Hvordan skal vi dog holde dampen oppe i hele vort enorme militærindustrielle kompleks, uden at den værst tænkelige ondskab ånder os i nakken; truer vores grænser. Mit job er at sikre at den anden siden bliver ved med at kæmpe, hvad så end for en side vi officielt ***ikke*** *er på i år."*

Bobby: *"Skrid ad helvede til, du er sindssyg. Jeg skal ingen steder sammen med dig!"*

Dialogen illustrerer interessekonflikten i USA imellem på den ene side militærindustri, økonomi og arbejdspladser; og på den anden side det demokratiske samfunds etiske grundværdier.

Aktualiseret af at USA's militærindustri og forsvarsbudget i de aller seneste år har sat nye foruroligende rekorder.

USA's forsvar bruger i dag flere penge end samtlige andre 18 NATO-lande incl. Kina og Rusland.

I flere år har forsvarsbudget været på over 400 mia. dollars, men dertil skal lægges yderligere flere milliarder som de amerikanske skatteborgere betaler for den forøgede militarisering af landet. For eksempel ekstra 82 milliarder dollars som Repræsentanternes Hus og Senatet foråret 2005 bevilgede til krigene i Afghanistan og Irak. Derved nåede USA på daværende tidspunkt op en samlet regning på over 300 mia. dollars alene til disse to krige.

Siden 11. september 2001 kastede USA ud i et nyt våben- og krigskapløb har den brede presse og offentlighed uopmærksomt bortretuscheret dét alarmerende paradoks, at det er *fred*, der er hovedfjenden for det militærindustrielle kompleks - og de millioner, af arbejdspladser som er afhængig af "at den værst tænkelige ondskab ånder os ned ad nakken".

Den moderne verden er med andre ord fanget i en absurd og yderst farlig Punkt 22-situation.

"Farlige" fredsvinde

Det så ellers så godt ud alt sammen for ca.15 år siden. Først faldt Berlinmuren. To år efter opløstes Sovjetunionen.

Fredsvindene blæste forfriskende over Vest og Øst's forældede fjendebilleder. Oprustningsvanviddet var endelig stoppet. Fjenden var besejret. Troede mange.

Men misteltenen var ikke taget i ed. Ronald Reagans strategi med at besejre den kommunistiske arvefjende ved hjælp af øget kaprustning og en kompromisløs udenrigspolitik forværrede et iboende problem i det amerikanske samfund: Flere penge og jobs i det gigantisk store militærindustrielle kompleks.

Et problem, som den femstjernede general Dwight D. Eisenhower havde advaret om allerede i sin afskedstale i 1961, da han forlod det Hvide Hus efter 8 år som USA's præsident. Dengang var problemet endda kun en brøkdel af det mangehovede uhyre først og fremmest Reagan i 1980'erne fodrede det til at udvikle sig til.

Den militærkyndige Eisenhowers 44 år gamle tale anskueliggør, at vor tids største trussel mod fredelig sameksistens ikke primært kommer fra inhumane og fanatiske terrorister, men derimod fra den økonomiske, jobmæssige og politiske prioritering af militær og våbenproduktion, der er opbygget først og fremmest i USA siden 2. verdenskrig og i disse år er på vej mod nye, ødelæggende højder.

Nogle af de vigtigste passager af Eisenhovers tale, som man kan høre den i Oliver Stones film fra 1992 om attentatet på John F. Kennedy, og i Hot Doks-programmet "Why we fight" vist på TV2 i juni 2005, lyder:
"Der er nu gået ti år siden midten af et århundrede, hvor fire store krige er blevet udkæmpet, hvori vort land har deltaget i de tre. Vi har måttet opbygge en permanent våbenindustri af enorme proportioner. 3_ million mænd og kvinder er direkte involveret i forsvaret af USA.

Kombinationen af et enormt militær og en stor våbenindustri er ny for os amerikanere.

Den totale indflydelse - økonomiske, politiske, ja, selv åndeligt - mærkers i hver en by, regeringsbygninger og statskontorer.

Vi anerkender nødvendigheden af denne udvikling, men må samtidig ikke overse dens mulige alvorlige konsekvenser. Vi må forhindre en overtagelse af uberettiget indflydelse - bevidst eller ubevidst - af de militærindustrielle kræfter. Vi må aldrig lade tyngden i denne kombination bringe demokratiet i fare. Muligheden for en katastrofal fremkomst af en sideordnet magt eksisterer, og vil blive ved med at eksistere.
Vi må ikke tage noget for givet. Kun årvågne og oplyste borgere kan sikre den rette blanding mellem den enorme militærindustri og vores fredelige metoder og mål, så sikkerhed og frihed kan trives."

I det to timer lange Hot Doks-program tilføjer præsident Eisenhowers søn, Joseph:
"Min far havde stærke principper. Moderne våben stjæler mad fra de sultende og husly fra de hjemløse, sagde han. Så han lå i konstant budgetstrid med forsvarsministeriet og Kongressen.
Min far så os igangsætte det ene militærprogram efter det andet, der løb løbsk. Hans egne muligheder for at forme den nationale sikkerhedspolitik blev begrænset af større magter som han ikke kunne kontrollere, til trods for at han var præsident!"
Eisenhower's barnebarn, Susan Eisenhower tilføjer: *"Ved mindst én lejlighed blev han hørt sige: "Gud hjælpe dette land, når der kommer én til at sidde en ved det her skrivebord, der ikke véd så meget om militæret som jeg gør.""*
Fred = med økonomisk krise

Verden efter Sovjetunionens opløsning, og forløbet efter 11. september, viser med alarmerende tydeligt, at Eisenhowers advarsel om at frihedens pris - årvågenhed - skulle blive overhørt.
Efter nogle år med jubel over kommunismens sammenbrud, opstod der alvorlige økonomisk og politiske problemer i USA. Dollaren begyndte at falde drastisk. Beskæftigelsen stagnerede. Overalt i landet lukkede forretninger på grund af manglende efterspørgsel. Militærbaser samt fly- og våbenfabrikker lukkede, eller skar drastisk i antallet af ansatte. Arbejdsløshedskøen voksede år for år.

"I løbet af det sidste årti er købet af militærudstyr faldet med mere end 70 procent", skrev Berlingske Tidende 28. juni 1995.
Eksempelvis meddelte Lockheed Martin i sommeren 1995, at man - ovenpå de 7.000 man tidligere på året havde fyret - ville fyre yderligere 12.000 ansatte. De første 8.000 i de kommende to år. Derved havde selskabets beskåret sin medarbejderstab med 11 procent.

Krisen i militærindustrien og i militæret forplantede sig til det øvrige samfund. Ved årsskiftet 1994/95 gik et helt amerikansk amt fallit. Orange County hørte engang til et af USA's rigeste, men i januar 1995 meddelte amtsrådet at man kun havde penge til at betale ca. 60 procent af amtets udgifter i det kommende budgetår.

Symbolsk for krisen, så var også nationens hovedstad, Washington D.C., på fallittens rand i midten af 1990'erne og endte med at blive sat under administration.

En stor del af krisen i USA skyldtes fredsvindene og den økonomiske afmatning de skabte i det militærindustrielle kompleks, der ikke alene var

i krise her og nu, men oven i købet havde udsigt til endnu værre tider. De flere hundrede milliarder dollars store forsvarsbudgetter, der var steget støt i årevis, blev for første gang i nyere tid beskåret.

I 1994 var det amerikanske forsvarsbudget "nede" på 261 milliarder dollars. For niende år i træk blev de lukrative forretningsmulighederne ved krig beskåret. (I 2006 er USA's forsvarsbudget over 450 mia. dollars - ja, i virkeligheden endnu større, siger nogle).

I juni 94 faldt dollaren ned under den magiske 100 Yen-grænse. Fra januar 1995 fik dollarens rutschetur mere og mere karakter af frit fald. 3. april var værdien nået ned på 5,44 danske kroner. Samme dag blev dollaren noteret til blot 86 Yen, hvilket blev vurderet som værende så ugunstig, selv for japansk økonomi, at Japan begyndte at støtteopkøbe dollars!

"Vi kan ikke ændre situationen på kort sigt og vil i stedet koncentrere os om at ændre situationen på lang sigt", lød det afværgende fra præsident Clinton den historiske dag 19 april 1995, som forklaring på den amerikanske centralbanks passivitet overfor dollarens rutschetur.

USA's økonomiske krise spredte sig i midten af 90'erne helt til de svageste lande i Latinamerika. Mexico, Argentina, Brasilien m.fl.

Truende amerikansk borgerkrig
Samtidig med den militære og nationale lavkonjunktur begyndte 10.000-vis af højreorienterede amerikanere at organisere sig i militsgrupper, der udpegede den føderale regering i Washington som fjende af det amerikanske folk. 100.000 mand stor blev denne hær, der først blev ignoreret, men så at sige sprængte sig vej på den politiske dagsorden.

En chokeret præsident Clinton og omverden erfarer 19. april 1995, at den regeringsfjendtlige cowboy-hær mener det alvorligt, da en regeringsbygning i Oklahoma City bliver sprængt i luften og over 168 uskyldige mennesker dræbt. Umiddelbart efter Oklahoma-bomben anholdt FBI 13 militsfolk i Arizona, mistænkt for at forberede bombeattentater mod amerikanske regeringsbygninger.

En måned forinden skød en mand med militærriffel mod det Hvide Hus. Og der var ikke tale om et enkeltstående tilfælde af amerikansk uligevægt, for det var fjerde gang (!) indenfor kort tid at en såkaldt gal mand skød mod selve symbolet på USA's præsidentielle ledelse.

I september 94 havde en anden gal - og narkotikapåvirket - mand forsøgt

at lande et lille Cessna-fly på plænen foran det Hvide Hus. Men i modsætning til da tyskeren Rust landende på den Røde Plads nogle år tidligere, fandt man aldrig ud af hvad ideen i det amerikanske flyve-eventyr var, for det lille fly har for meget fart på, da det hoppede hen over plænen ud for Clintons soveværelse, og knuses mod det Hvide Hus' væg.

"Hvordan kan I sige, at USA, verdens frieste land, er et tyranni?", lød det fra præsident Clinton i en tale efter Oklahomabomben.

Hvor kom alle disse gale mænd pludselig fra?
Problemet var enkelt, om end i høj grad forbigået i den offentlige politiske debat.
Fjenden var død og USA nedrustede. For første gang i årtier skar regeringen i forsvarsbudgettet og militærfolk og underleverandører i 100.000-vis mistede deres gode faste stillinger.
På grund af den frygtindgydende størrelse det militærindustrielle kompleks fik igennem ikke mindst 1980'erne truede freden mellem Sovjetunionen og USA i virkeligheden det amerikanske samfund mere end nogen anden fjende nogensinde før havde haft held med. USA var på vej i knæ - men indefra.

Fra forsvar til forretning
Grundstenen til den nuværende trussel fra USA's militærindustrielle kompleks blev lagt under og efter 2. verdenskrig . Præsident Eisenhower advarede modigt og klart mod fjenden indefra i sin tv-transmitterede afskedstale til det amerikanske folk 17. januar 1961.
Eisenhower havde en særlig indsigt i det komplicerede samfundsproblem, han forsøgte at få sine landsmænd til at forstå. Inden han blev præsident var han igennem mange år øverstbefalende femstjernet general i det amerikanske forsvar og kendte den amerikanske konflikt imellem militærindustrien og samfundet i almindelighed mere end nogen anden præsident i USA.
Eisenhower må rotere i sin grav over den forkerte udvikling USA slog ind på sidenhen.
Forsvarsbudgetterne voksede sig enorme i 1980'erne. Da Reagan blev begravet i 2005 mindedes man de fede tider for USA's militærindustri med en oplysning om at man, da forsvarsudgifterne toppede, brugte 34 millioner dollars i timen! Det var i 1986/87.
På årsplan brugte USA årligt ca. 300 milliarder skattedollars og Sovjetunionen det samme. Resten af verden spenderede ca.400 mia. dollars på militær. I dag er Ruslands forsvarsbudget på lidt over en tiendedel af forne tiders, men dog på vej op - til glæde for den kolde krigs succesfulde krigsmagere i Øst og Vest. Som følgende udtalelse fra udtalte

Sovjetunionens sidste præsident, Mikhail Gorbatjov 1 eller 2 juni 2001 illustrerede:
"Et missilforsvar kan sætte gang i et nyt våbenkapløb, der vil gøre verden endnu mindre sikker, end den var, da den kolde krig var på sit højeste. USA's planer fik en russisk våbenproducent til at sige til mig: "Mine amerikanske partnere og jeg har konkluderet, at spændingerne i verden stiger, og det betyder, at vi alle vil få nye forsvarskontrakter!""
I Hot Doks-programmet "Why we fight" siger Joseph Cirincirone (fra Carnegie-fonden for international fred) om skismaet i verdens mest frygtindgydende militærmaskine:
"Almindelige mennesker tænker på forsvarbudgettet som et naturligt redskab til at bevæbne hæren på, så landet kan forsvares. Men folk i våbenbranchen véd at det er ren og skær forretning. Meget store koncerner konkurrerer hårdt om at få lukrative kontrakter."
Oberst Wally Saeger fra USA's flyvevåben tilføjer:
Våbenindustrien er nødt til at gi' overskud, ellers er firmaernes aktionærer ikke tilfredse. Så man er nødt til at sikre sig at regeringen bliver ved med at købe ens produkter."
Hvilke chancer har fred reelt i denne dynamik? Og hvem, eller måske rettere hvad er i dag i virkeligheden fredens hovedfjende?

19. Vi var mange der sagde nej til krig

To uger før USA angreb Irak demonstrerede et rekordstort antal mennesker mod den forestående krig. I alt mellem 10 og 15 millioner, heraf alene fire millioner i Spanien. Fordelt på byer:

Rom: 2,5 million London: 2 millionerBarcelona: 1,3-1,5 million
Madrid: 660 000-1,5 million
New York: 500 000
Berlin: 500 000
Valencia: 200 000-500 000
Sydney: 200 000-500 000
Zaragoza: 200 000-400 000
Sevillia: 100 000-250 000
Paris: 100 000-300 000
Melbourne: 200 000
Damaskus: 200 000
Bilbao: 200 000
Athen: 100 000-200 000
Oviedo: 100 000-200 000
Montreal: 100 000-150 000

Dublin: 100 000
Bruxelles: 40 000-100 000
Lissabon: 80 000-100 000
Cadiz: 50 000-100 000
Las Palmas: 30 000-100 000
Amsterdam: 70 000-80 000
Toronto: 75 000-100 000
Stockholm: 80 000
Los Angeles: 30 000-80 000
Glasgow: 60 000-80 000
Valladolid: 50 000-70 000
Oslo: 60 000
Seattle: 50 000
Montevideo: 50 000
Stuttgart: 50 000
Adélaide: 50 000
Brisbane: 50 000
Thessaloniqi: 40 000 Bern: 40 000

Mellem 10 000 og 30 000 Demonstranter:
Gøteborg, Helsinki, Trondheim, Budapest, Belfast, Zagreb,
Luxemburg, Wien, Nice, Lyon, Toulouse, Marseille, Montpellier,
Bordeaux, Gerona, Alicante, Castellon, Jaen, Irun, Elche,
Tarragona, Buenos Aires, Rio, Sao Paulo, Mexico,
Kolkata, Johannesburg, Minneapolis, Vancouver, San Diego,
Philadelphia, Edmonton, Bangkok, Beirut, Tokyo, Perth,
Canberra, Newcastle, Auckland.
I København demonstrerer omkring 25.000.
I Århus 5-600 demonstranter.

Kilde: Det Danske Fredsakademi www.fredsakademiet.dk

Debatindlæg bl.a. i Dagbladet og Næstved Tidende.

Åbent brev med nogle spørgsmål til statsministeren. Marts 2003 *…af Karsten Mathiasen*

Kære Anders Fogh Rasmussen!

Jeg tillader mig hermed, at henvende mig med nogle spørgsmål, som ligger mig meget på sinde:

1. Kan jeg som almindelig borger få oplyst helt nøjagtig, hvad du talte med de andre statsledere om i gruppen af "de otte", som støttede USA´s linje?

2. Kan jeg få oplyst, hvad De helt nøjagtig talte med Bush om?

3. Hvad er Deres indtryk af præsidents Bush´s mentale habitus?

4. Jeg forstår ikke, hvorfor vi skal være i krig mod Irak, og jeg har været blandt dem, der advarede imod det. Nu har krigen varet snart fjorten dage, og vi har endnu ikke set et eneste billede af en blomsterkranset soldat fra "Koalitionen". Vi har ikke set et eneste billede af en iraker, der står og vifter med palmeblade og byder "Koalitionens" soldater velkommen. Samtidig strømmer landflygtige irakere hjem for at være med i forsvaret af fædrelandet. Hvad skal der helt nøjagtig til, for at De indser, at det var en forkert beslutning at deltage, og trækker Sælen og Olfert Fisher hjem igen?

5. Tror De stadig selv på løfterne om det lette og hurtige triumftog til Bagdad, hvor folket vilde hylde de indtrængende "befriere", irakiske soldater ville strømme ud i ørknen, og overgive sig sådan som de havde fået besked på i de nedkastede flyveblade, og måske endda gøre fælles sag med "Koalitionen" og gå løs på Saddam?

6. I Danmark fik vi indført demokratiet ved at borgerne gik til kongen og bad om det. Vi har fra barns ben lært at det er noget vi skal være stolte af og værne om, og hver dag skal vi hæge om demokratiet og gøre det bedre. Tror De, der er nogen, som er ved deres fulde fem, som vil mene, at vi kunne have fået indført demokratiet ved hjælp af en muslimsk invasionsstyrke, som kom i en regn af bomber og granater? Hvis Irak skal bombes til demokrati, hvad så med f.eks. Saudiarabien? Her findes på nogle punkter en værre undertrykkelse, især af kvinder, og man hugger rask væk arme og ben af folk for den

mindste forseelse, skal saudierne ikke også have et pulver? Og hvad nu hvis de USA-venlige diktaturer ved Golfen fik demokrati, tror De så ikke befolkningen straks ville bede "Koalitionen" ryge og rejse?

Tibetanerne har det på mange punkter værre end Irakerne havde det. Skal Kina bombes?

Og lige for logikkens skyld: Staten Israel har i mange år højt og flot skidt på FN´s resolutioner – hvorfor er der ikke blevet lagt pres på Israel?

7. Med den – for "Koalitionen" forbavsende - fjendtlighed og modstandsvilje irakerne lægger for dagen, tror De så det vil være muligt, at oprette en Quislingregering i Irak, som kan give bare lidt legitimitet til de olieselskaber om tørster efter at få snablen i Iraks oliereserver?

8. Jeg holder 100 pct. med irakerne. Skal jeg så sættes i fængsel for det? Og kan jeg så risikere at komme til at sidde sammen med Lykketoft, som også har talt imod krigen? Hvad kan jeg overhovedet tillade mig, at gøre uden at blive dømt som landsforræder?

9. De taler om "Når krigen er vundet". Hvornår begynder De at tale om "Hvis krigen bliver vundet ?", hr. statsminister?

10. Har De talt med A.P. Møller op til Deres beslutning om at gøre Danmark til krigsdeltager og hvad talte I om?

11. Nogen har påstået, at der skulle foreligge en sikkerhedsrisiko for os fra Irak. Har vi ikke en betydelig større sikkerhedsrisiko nu hvor De har fået gjort danske institutioner til helt legitime bombemål? Og hvad nu med de ansatte i Netto, hvor "Koalitionen" har ramt markedspladser både i Bagdad og Basra med deres "intelligente præcisionsbomber". Tror De ikke, der ville kunne ske ubehagelige ting i A.P. Møllers forretninger? (Vi har jo alle hørt om muslimernes mani med hævn!!!)

12. Har mulighederne for A.P. Møllers fortjenester ved krigssejladsen spillet ind i Deres overvejelser?

13. Kan De slet ikke forstå, at det virker dybt anstødeligt, at "Koalitionen" allerede nu diskuterer, hvem der må have lov til at tjene penge på genopbygningen af Irak, før I overhovedet er færdige med at ødelægge landet?

14. Hvad skal vi nu sige til de unge mennesker, der gerne vil melde sig ind i rockerbander?

Hvordan skal vi forklare vores børn, at vold er forkert, når regeringen trækker vores land ind i et voldeligt overfald på irakerne, som vi overhovedet ikke har noget udestående med? Ethvert barn kan se, at det er en krænkelse af folkeretten at gå uden om FN, da USA ikke kunne true og bestikke sig til et flertal i FN for krigen. Hvordan skal vi nu forklare de unge, at vold er forkasteligt, når De selv, hr. statsminister er med til at udløse vold af uanede dimensioner over et hårdt prøvet folk?

Hr. statsminister! Kan de forstå, at jeg går med sort armbind og føler dyb sorg og skam over at være dansker?

PS: Var det ikke bedre, at gøre noget for at samle os danskere i stedet for at splitte os?

PPS: Tror De, at irakerne nogensinde vil tilgive os?

Debatindlæg i bl.a. Dagbladet og Næstved Tidende:

Åbent brev til det irakiske folk med bøn om tilgivelse. Marts 2003…*af Karsten Mathiasen*

Kære brødre og søstre!

Jeg er dansker og jeg skriver til Jer for at tilkendegive min medfølelse med de sorger, I bliver udsat for i øjeblikket.

Jeg skriver først og fremmest for at sige undskyld for at vores parlament har vedtaget at være med til at erklære Jeres land krig. Denne beslutning giver mig en følelse af flovhed og skam over at være dansker. Jeg beder Jer om tilgivelse. Vi er bare et lille dumt land, og det har så længe, jeg kan huske, været et credo, en trosbekendelse, for danske politikere, at "sidde med til bords, der hvor beslutningerne bliver taget". Nu har vores statsminister så fundet det opportunt, at sidde med til bords med de slyngelstater, der har angrebet Jeres land med bomber og granater.
Det skal godt nok hedde sig, at "Koalitionen" har angrebet Jer for at hjælpe Jer af med Jeres diktator og indføre "demokratiet". Jeg håber sandelig, at I bliver glade for demokratiet! Selv om det måske nok kan være svært for Jer at forstå, at det er nødvendigt at smadre Jeres land for at redde Jer fra Jeres diktator…. Jeg er bange for at det med at "indføre demokratiet"

blot er et figenblad, der skal dække over snablen, der skal stikkes ned i Jeres oliekilder……

I vores land blev demokratiet indført for godt 150 år siden ved at borgerne gik op til kongen og bad om det. Der var ikke nogen fremmede magter, der tvang os til det. Vi lærer i skolen, at være stolte af vores demokrati. Og hvis det en enkelt gang sker at vi kommer til at stemme forkert, så får vi lov til senere at stemme om det samme en gang til.

Jeg føler stærk lede ved at høre vores politikere diskutere, hvem der skal have lov at tjene penge på genopbygningen af Jeres land, allerede før de er færdige med at ødelægge det. Jeg har forstået så meget, at det er meningen, at dem der har ødelagt mest, også skal tjene flest penge på genopbygningen (De penge er det jo nok meningen I selv skal betale med Jeres olie) – Så er det jo også, jeg undrer mig over det med "demokratiet", for hvis demokratiet skulle indføres, så skulle I jo selv bestemme over genopbygningen, som vil tage mange år. Og det er jo ikke sikkert at I selv ville vælge dem, der har ødelagt mest, til at profitere på genopbygningen. De slås om skindet, før de er færdige med at skyde bjørnen!

Der er mange ting i denne sag jeg ikke forstår, men jeg er også bare en klovn.

Jeg forstår heller ikke, at vor regerings fremmedfjendske støtteparti stemmer for at erklære Jer krig. De har stået for at gøre livet virkelig surt for flygtninge i Danmark, for at undgå at få flere flygtninge, og så stemmer de for at deltage i en krig, som uvægerlig vil føre til uhyrlige humanitære katastrofer og flygtningestrømme – nu hvor de lige har fået plaget livet af dem for at holde sig væk!

De folk, der angriber Jer kalder sig "kristne". I kender dem tilbage fra korstogene i tidligere tider!!! Deres religion udvikler sig mere og mere til en hykleriets religion. Deres virkelige Gud hedder Mammon. Tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør. Det er blinde mænd, som ikke ser menneskelig lidelse. Det kommer mere og mere frem hvorledes "Koalitionens" angreb er styret af rustningsindustriens og olieindustriens mænd. Det er derfor, de ikke bruger de mange penge på udviklingsprojekter i den 3. verden. I stedet for at føre krig.

De kristne conquistadorer kommer til Jeres land med samme grumhed som de i sin tid kom efter inkaernes guld. Det er Jeres frygtelige skæbne, at I har alt det olie. For "Koalitionen" kommer fint ud af det med andre diktaturer, bare de samarbejder, eller ikke har olie.

Hvis I nu sætter modangreb ind mod vores land, vil jeg bede Jer om at vise større skånsomhed overfor vores civilbefolkning, end "Koalitionen" har vist overfor Jer.

Tilgiv os stakkels danskere, at vi er kommet til at vælge en så tåbelig regering, der har ført os i krig mod Jer. Tilgiv os hvis I kan.

Karsten Mathiasen, Hugkrogen 6, 4640 Fakse

20. Danmark, hvor er du henne?

En historie om længsel

Af Thomas Koppel, Komponist
8. februar 2006

Vi kunne have sparet os de mange millioner til H. C. Andersen-året, for her kom den virkelige kulturkanon. Den danske neo-con bevægelse fra Anders Fogh til Dansk Folkeparti og Jyllandsposten har over hele planeten gjort os til en nation fuldstændig blottet for enhver kultur.

De voldsomme, globale folkelige protester er ikke kun mod et par tegninger og slet ikke imod vores ytringsfrihed. De udspringer af en sammensparet harme og fortvivlelse over voksende forfølgelse af muslimer i mange lande, hvor Danmark desværre er blevet berygtet som et foregangsland; og over det folkemord på arabiske folk, som siden 1991 har kostet snart to millioner mænd, kvinder og især børn livet. En udradering af flere suveræne nationer, som den danske regering og en stor del af folketinget er aktivt medskyldige i.

Jyllandsposten, Dansk Folkeparti og Anders Fogh Rasmussen har nu samlet hele denne mægtige vrede omkring Danmark. Nogle arabiske regimer og grupper, som er tæt allieret med USA (f. eks. Libanon, Saudi Arabien), har af egne grunde pustet til fokuseringen på Danmark - og dermed afledt protesten fra de farligere USA og Israel.

Kunst, løgn og virkelighed
Hvorfor skal en børnebog absolut rumme blasfemiske tegninger, der sparker til det allerhelligste i en religion?
En tegning er hetz, når den tillægger en hel befolkningsgruppe negative træk, der ikke er sande eller typiske. "Muslimen" med krumsablen ligner

bestemt ikke ham, der i Sydhavnen sælger letmælk og toiletpapir til trætte folk med poser under øjnene kl. 1 om natten.

Bag manden med krumsablen står to tildækkede kvinder i de foragtede burkaer med angstfyldte øjne. Men faktisk havde mange arabiske nationer hverken burkaer eller steninger, men fremskridtsvenlige, demokratiske regeringer - indtil USAs, Englands og Israels efterretningstjenester igen og igen - op gennem det sidste halve århundrede - fik dem styrtet og myrdet. Foghs allierede i London og Washington organiserede og trænede selv Taliban styret og Osama Bin Laden - og utallige andre terror-regeringer og terrorgrupper og dødspatruljer på alle kontinenter - fra Indonesien til Guatemala. "School Of The Americas" i For Bennings, USA (tidl. Panama) er én institution, der har uddannet tusindvis i terror, tortur og mord. Vestmagterne tilintetgjorde systematisk de arabiske samfund, hvor kvinder havde ligestilling, og brugte "fundamentalister" til at bekrige de progressive regeringer. Tilsvarende gælder i Irak. Selv i Saddam Husseins ikke specielt progressive Irak, der oprindelig tog magten med støtte fra CIA, men som gjorde sig mere selvstændigt med tiden, havde kvinder ingen brug for at gå tildækket, og før Bushs, Blairs og Foghs krig var 50% af de studerende ved landets universiteter, der ikke stod tilbage for vestens, kvinder. Det Irak, Anders Fogh og hans venner ikke kan få til at hænge sammen, truer nu med at bringe kvindeundertrykkelse og steninger med sig, og sætte Irak hundreder af år tilbage. Det er ikke de arabiske folk, men de vestlige supermagter, der prøver at holde den arabiske verden fastlåst i middelalderen.

Hvem er aggressive?
Det er vores regering, der har sværtbevæbnede tropper i Irak - ikke omvendt.

Det er vores regering, der indfører inhumane indvandrerlove, som allerede inden Jyllandspostens indsats har gjort Danmark foragtet overalt i verden.

Det er vores regering, der har samarbejdet med CIA om torturflyvninger igennem Danmark.

Det er vores allierede, der har koncentrationslejre, hvor folk af arabisk nationalitet tortureres og rådner op uden retssag og dom.

Det er vores allierede der har forvandlet Irak, vores kulturs vugge, til en gigantisk atomlosseplads, hvor over 50% af nye kræfttilfælde er børn under 5 år.

Disse ufatteligt uvidende magtmennesker forstår simpelthen ikke, at det, de gør mod andre mennesker, gør de i sidste ende mod sig selv.

Holocaust

Vi tror måske ikke der bliver lagt mærke til os ude i verden. Men folk rundt om følger bedre med i danske forhold end mange af os selv gør det. De kender godt Louise Freverts bemærkning om, at muslimer er en kræft på det danske samfund. De ved også godt, at pastor Jesper Langballe i folketinget har kaldt islam en "pest over Europa", nøjagtigt det, Hitlers Der Stürmer kaldte jøderne inden Krystalnatten og dens jøde-udryddelser 9. november 1938.

Folk af islamisk tro er jo ikke dummere end alle andre. De ved, at alle tegn på en kommende Holocaust mod muslimer er tilstede. I Danmark, rundt om i Europa, i Washington og London. I Mellemøsten er den forlængst allerede igang.

Tegner, kan du forestille dig smerten? At stå på ruinerne af dit hjem, i ruinerne af din by? En snavset bamse, der minder dig om din lille pige, hele din familie, som ikke er der mere? Ingen vand, ingen kloak, intet arbejde, og kun et par timers elektricitet hver dag? En "genopbygning af Irak", som nu er mundet ud i at Mr. Bush erklærer at "det må irakerne selv tage sig af...." - efter at Dick Cheneys Halliburton og andre har taget sig af bevillingerne...

Der står du, og ser pludselig en tegning, begået af nogen i et fjernt land. Det skal forestille dig, men med krum næse, krumsabel, og et par underkuede piger, der ser på dig med skræmte øjne. Det er, midt i din sorg og ulykke, det billede, en fjern kunstner giver verden af dig.....

Af alle disse grunde, tegner, er din tegning ikke afslørende, men tilslørende. Den er faktisk løgn. Det er vores regering, der kommer til dem med sabler, ikke omvendt.

Skal offeret bøje sig for bødlens ytringsfrihed? Skulle min fars smukke tante Anna og de 28 andre fra min fædrene familie, der omkom i koncentrationslejre, høfligt have sagt "for Hitlers ytringsfrihed", da de trådte ind i dødsrummet?

Forsoning, fundamentalister og reality show

Nu maner statsministeren til forsoning. Men kun fordi vores eksporterhverv er sure; og der kan endda også blive tale om boykot af skibsredere. Mærsk er lidt urolige, men han har jo også sejlet alle Rumsfelds tanks, kanoner og pap-kalkuner til Irak og tjent blodige profitter på de døde irakeres bekostning.

Med den anden side af tungen snakker Fogh om voldelige fundamentalister der udnytter situationen. Dem har han skam selv i sin lille neocon hønsegård. Dansk Folkepartis Søren Krarup har forklaret folketinget, at krigen i Irak er det ultimative "kristne felttog mod Islam". Og Ayatollah Krarup stoltserer som en hane, og hans korsriddere huserer videre omkring Basra, bevæbnet til tænderne.
Statsministeren havde ingen indvendinger mod Krarups militante fundamentalisme og har heller ikke meget held med sin tvetungede forsoning.
Til gengæld er det interessant at tænke på, at Osama (i samklang med Bushs konspirationsteori om 11. september) på få minutter blev dømt som den erklærede hovedfjende i Krigen Mod Terror. Alligevel har både Bush, Blair og Fogh på besynderligste vis lige siden været komplet uinteresseret i at fange ham eller nogetsomhelst andet. Osama dukker kun trofast som et lille klokkeværk frem på skærmen hver gang Bush skal på valg eller holde tale til nationen og har brug for at vi er lidt bange.
Hundredetusinde uskyldige er blevet collateral damage i denne Krig Mod Terror; men den har i snart fem år ikke produceret én eneste anklaget og dømt terrorist. Ikke én.
Krigen Mod Terror er umiskendeligt én stor teaterforestilling, skrevet og instrueret af den største forfatter af fiktion siden 2. verdenskrig - CIA.

Fogh snydt
Fogh blev til sin tydelige forbløffelse overladt til ulvene af det selvsamme CIA, da stormen brød løs i sidste uge. Han og Pia Kjærsgaard var så sikre på, at Bush ville komme dem til hjælp; men udover at Bush lovede lidt håndøre til de sure danske eksportører var der ingen solidaritet fra Big Brother. Sådan spiller klaveret ikke i den professionelle mafia.

Bush tog uden at blinke alle esserne hjem. Han kritiserede Jyllandsposten (men har siden lagt lidt kontravægt ind), fremstod som Islams redningsmand for hvem der nu måtte imponeres af det, og lod Fogh stå alene med hængende skuldre og koldsved overfor de fremstormende vilde horder.
Bush derimod kunne i ro og mag følge den anti-muslimske hetz brede sig som fugleinfluenza over Europa - en perfekt, destruktiv forberedelse til neocon'ernes næste selvmorderiske krigseventyr: det israelsk-amerikanske overfald på Iran og Syrien. De tæller på knapperne lige nu.
Da Irak blev lidt mere besværlig end ventet, og Iran lidt stærkere end ventet, er de kommet flere år bagefter deres plan, og sigter efter sigende på slutningen af marts som starten på 3. verdenskrig.

Den virkelige hensigt
Og her er vi så helt inde i selve sagens allerinderste kerne. Som Jyllandspostens kulturredaktør, de amerikanske neocon'ers PR mand i

Danmark, Flemming Rose, selv udtaler til New Herald Tribune, drejer karikatursagen sig om langt mere end nogle tegninger. Rose siger som Donald Rumsfeld og neocon-bagmanden Daniel Pipes, at dette er "the clash of civilizations". Det er neocon kode for annektering af Mellemøsten. En stor amerikansk atomlosseplads med olierør og militærbaser med tidobbelt pigtråd om. Endlösung'en på det palæstinensiske folk. En gigantisk Vestbred.

Og det stopper ikke engang der. Alle nationer inkl. Danmark skal have en omgang med tjærekosten, og det er ikke engang om nogle år. Bush-globaliseringens sorte fremtid er allerede startet. Det sidste par uger fik Danmark en lille forsmag på, hvordan det føles at være en manipulerbar koloni. Det kender hundreder af millioner mennesker alt til allerede.

De arabiske befolkninger, som Fogh forgæves prøver at mane til ro og orden, ved udmærket hvad Project For A New American Century, som Flemming Roses bagmænd i USA selv kalder det, går ud på. De ved, at det paranoide imperium ikke vil føle sig trygt før det har en jernhånd på hver eneste person på hele kloden.

Kolossen på lerfødderne

Irakerne har vist os noget meget vigtigt, nemlig at den selvoppustede, tungtbevæbnede amerikansk-britiske supermagt er en kolos på lerfødder. Mens mange danskere var optaget af deres lavrentelån har irakernes bulede geværer bremset det angelsaksiske Projekt Verdensherredømme i alt fald i et par år.
Tak dem for det. De beskytter os også. They're all your daily gift.

Men uhyret, imperiet, kan kun destruere. Angst er blevet det eneste, den dødsenssyge sen-kapitalisme har at tilbyde. Der er ikke noget tilbage at tro på: Det er korrupt, forrykt, forgældet, forhadt. Angst er blevet dets varemærke, og vi har under ophold i USA set, hvordan de fleste danske medier uden spørgsmål videregiver CIA-psykologernes psykose-fremkaldende angst-manipulationer til den intetanende danske befolkning.
En hastigt voksende del af de amerikanske tropper tror ikke længere selv på hvad de gør. Intet under - over en halv millioner amerikanske soldater er dødeligt syge af atomstråling fra Golfkrigen i 1991 - og Clintons Kosovokrig. Det samme er allerede begyndt at gentage sig med tropperne fra Irakkrigen. Forarmet uran er ikke så forarmet endda. Det har en halveringstid på 4,5 milliarder år.

Den amerikanske befolkning er overvældende imod deres egen regering, og der er flertal for en rigsretssag mod Bush. "Alternativet", det

Demokratiske Parti, er med sin påfaldende, mareridtagtige træghed reelt den eneste hindring for Bushs pludselige afgang, men kan meget vel meget snart blive skubbet til side af det folkelige krav.
Endnu en supermagt står til at eksplodere indad og opfører sig som et vildt dyr trængt op i en krog.
Fogh & Co. sikrer, som det længe har kunnet mærkes, at Danmark effektivt trækkes med ned.

Mere om ytringsfriheden
Lad mig lige give Jyllandspostens hellige sag, ytringsfriheden, et lille ord med på vejen. Hverken avisen eller Anders Fogh har nogensinde bekymret sig om ytringsfrihed før, og har gjort hvad de kunne for at tage den fra os. Vi har ikke ytringsfrihed i Danmark længere, medmindre vi vil tage risikoen for at blive erklæret terrorister eller terroristsympatisører - med "hjemmel" i terrorloven - et grundlovsbrydende svindelnummer, som ikke har skaffet nogen terrorister frem i lyset, men til gengæld været brugt mod ytringsfriheden og grupper som Greenpeace og Foreningen Oprør. Greenpeace har netop fået en sådan "terrorist"dom for at advare den danske befolkning mod gensplejsede fødevarer.

Ytringsfriheden, oh ædle Jyllandsposten. Jyllandsposten har altid forsvaret i alt fald et vist mål af humanisme, som f. eks. i lederartiklen efter Hitlers udskejelser mod Tysklands jøder i Krystalnatten 1938:
"Man maa indrømme Tyskland, at det har Ret til at skille sig af med sine Jøder. Men til Gengæld kan man stille det Krav, at det sker paa anstændig Vis."

At lade stå til....
Hvis vi ingenting gør, kommer de nye menneskeforfølgelser i Danmark og ned gennem Europa. Det bliver ikke smukt. Og som i Hitlertyskland vil det ikke blive ved muslimerne. EU har 27. januar vedtaget en vejledende resolution, der sidestiller kommunisme med nazisme. Et forsøg på at forpligte medlemslandene til handling mod socialister og andre faldt med et brag, men hensigten er ikke til at tage fejl af.

De kom for at hente kommunisterne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke kommunist.

Så kom de for at hente socialdemokraterne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke socialdemokrat.

Så kom de for at hente fagforeningslederne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke fagforeningsleder.

Så kom de for at hente jøderne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke jøde.

Da de kom for at hente mig, var der ingen tilbage til at protestere.

(Martin Niemüller, præst, aktiv i den tyske modstandskamp mod nazismen, fange i koncentrationslejren Sachsenhausen)

Irakerne har vist os noget meget vigtigt, nemlig at den selvoppustede, tungtbevæbnede amerikansk-britiske supermagt er en kolos på lerfødder. Mens mange danskere var optaget af deres lavrentelån har irakernes bulede geværer bremset det angelsaksiske Projekt Verdensherredømme i alt fald i et par år.
Tak dem for det. De beskytter os også. They're all your daily gift.
Men uhyret, imperiet, kan kun destruere. Angst er blevet det eneste, den dødsenssyge sen-kapitalisme har at tilbyde. Der er ikke noget tilbage at tro på: Det er korrupt, forrykt, forgældet, forhadt. Angst er blevet dets varemærke, og vi har under ophold i USA set, hvordan de fleste danske medier uden spørgsmål videregiver CIA-psykologernes psykose-fremkaldende angst-manipulationer til den intetanende danske befolkning.
En hastigt voksende del af de amerikanske tropper tror ikke længere selv på hvad de gør. Intet under - over en halv millioner amerikanske soldater er dødeligt syge af atomstråling fra Golfkrigen i 1991 - og Clintons Kosovokrig. Det samme er allerede begyndt at gentage sig med tropperne fra Irakkrigen. Forarmet uran er ikke så forarmet endda. Det har en halveringstid på 4,5 milliarder år.
Den amerikanske befolkning er overvældende imod deres egen regering, og der er flertal for en rigsretssag mod Bush. "Alternativet", det Demokratiske Parti, er med sin påfaldende, mareridtagtige træghed reelt den eneste hindring for Bushs pludselige afgang, men kan meget vel meget snart blive skubbet til side af det folkelige krav.
Endnu en supermagt står til at eksplodere indad og opfører sig som et vildt dyr trængt op i en krog.
Fogh & Co. sikrer, som det længe har kunnet mærkes, at Danmark effektivt trækkes med ned.

Hvad må der gøres?
Kære venner, vi kan ikke lade som ingenting. Vi må vise verden og os selv respekt. Værdighed. Livet er for smukt til at kaste i grams for en lille flok gangstere der ikke forstår at værdsætte det.
Vi kan ikke vente på, at socialdemokratiet gør det for os. Som de fleste Demokrater i USA har flertallet af den socialdemokratiske folketingsgruppe ugenert stemt for krigen og dens forbrydelser hele vejen igennem,

inklusive de seneste udvidelser og forlængelser, uanset det klare befolkningsflertal imod.
Vi kan ikke forme vores krav, ønsker og drømme efter de realpolitiske muligheder i folketinget, det ville være selvundertrykkelse; vi må fremsætte vores krav og ønsker som det, de er, og så skabe den organisme, der kan virkeliggøre dem.
En stærk ny græsrodsbevægelse, der omfatter alle de frygtindgydende problemer, der plager folk i Danmark af enhver hudfarve og religion, kan betyde en helt ny inspiration - bryde den onde cirkel af angst og tvivl - og forvandle Danmark til en levende, aktiv, selvstændig organisme, der er istand til at inspirere andre folk, vække ideer og optimisme og ikke som nu: vække afsky.

Jeg foreslår, at vi straks, idag og imorgen, rejser kravene:

1. Fogh-regeringen må træde tilbage.
Den har gjort nok skade. Vi og verden udenfor kan ikke vente på næste ordinære valg. Det er et spørgsmål om at genoprette vores selvværd og være tro overfor vores demokratiske, åbne, venlige og kloge tradition.

2. De danske tropper i Irak og Afghanistan skal hjem nu.
Krigen er en krigsforbrydelse i strid med FNs beslutninger og dermed i strid med den danske grundlov. Denne omfattende krigsforbrydelse er rammen om utallige andre krigsforbrydelser - meningsløse mord, tortur, ødelæggelser og overgreb mod befolkningen og dens nødvendige installationer og institutioner. De er også i strid med Nürnbergtraktaten og samtlige internationale menneskerettigheds- og krigsforbryderdomstole. Efter vores oplevelser under den tyske besættelse kan vi ikke være dette bekendt.

3. Der skal iværksættes en grundig uafhængig undersøgelse af Fogh-regeringens præmisser for at trække Danmark ind i krigen, og en anden undersøgelse af regeringens forhold til Bushs torturlejre og torturflyvninger gennem Danmark.

4. De fremmedfjendtlige love skal trækkes tilbage og erstattes af andre, der er i tråd med dansk demokratisk og humanistisk tradition. Racisme, fremmedhad og forfølgelse hører ikke hjemme nogen steder.
Disse love er mere ukendt for mange danske end de er for mange i udlandet. H. C. Andersens fædreland er allerede inden Jyllandspostens selvmordsbombe blevet genstand for foragt som et racistisk og fremmedfjendtligt land. Det kan kun vi rette op på. Der er åbenbart ingen andre, der gør det. Racisme og had ødelægger også den nation og de grupper, der udøver den, og får sjælen til at rådne.

5. Terrorlovene skal trækkes tilbage inkl. indgrebene i ytringsfriheden.
Disse love er grundlovsstridige; de er stik imod dansk demokratisk tradition og kultur - og tilsidesætter fundamentale menneske- og borgerrettigheder uden at bidrage det mindste til at reducere terrorisme - tværtimod.

6. Bevillinger til deltagelse i ulovlige krige og til produktion af ulovlige våben skal stoppes og flyttes til uddannelse og skabelse af arbejdspladser, og der skal lukkes for misbrug af underbetalt arbejde i Østeuropa, Asien, Latinamerika og Afrika. De er de økonomiske og voldelige krige's ofre: vore dages slaver.
En venstremand fortalte mig at man med sindsro kunne lukke hele Danmarks landbrug, for en enkelt storfarm i Ukraine kunne klare det hele til den halve pris. Danske Bank skulle allerede have købt et par sådanne, forhenværende kooperativer. Men er Danmark uden produktion er en syg, svag, afhængig nation. Ingen lavrentelån kan erstatte produktion længere end højst et par år, så skal regningen betales. Med hvad?

7. Der skal startes en grundig, oplyst, folkelig debat om Danmarks medlemsskab af EU.
Det er afgørende at denne debat kommer op som en reel, livlig, folkelig debat. Vi er ved at blive en umyndig brik i et stort spil om militær, supermagtsillusioner, oliekrige, fascisering af samfundet og arbejdsforholdene, og forgiftning af vores mad, vores klima og vores miljø.

Hvordan må det gøres?
Alle disse er spørgmål vi kan diskutere ved at tage initiativ til møder på arbejdspladser, i fagforeninger, i opgangen, landsbyen, på skolen - i medier og allevegne (Jyllandsposten f. eks. har jo ytringsfrihed...).
Hvad med en ny uafhængig folkelig bevægelse, der kan repræsentere de folkelige krav uden taktiske parlamentariske begrænsninger - og derigennem bringe de virkelige, folkelige krav ind i den danske virkelighed på en stærk og organiseret måde, herunder også i folketinget?

Dette er et forslag fra en ganske almindelig komponist, der knytter sig til dansk folkelig tradition - fra folkeviser til Buxtehude, fra Blicher og H. C. Andersen til Jeppe Aakjær, Martin Andersen Nexø og Carl Nielsen; fra Tove Ditlevsen til Erik Stinus..... og samtidig til de store globale traditioner, fra Sappho til Pablo Neruda, Mikis Theodorakis, Nazim Hikmet, Mahmoud Darwish, Marvin Gaye, Harry Belafonte, Miriam Makeba.....

"Musik er liv, og som dette uudslukkelig", sagde Carl Nielsen. Livet er fyldt med skønhed. Det skræmmende og hæslige er ikke nødvendigt. Der

kommer ikke et tidspunkt, hvor det er vigtigere end nu at vi vågner op og selv griber initiativet til vores og vores børns fremtid.

Denne positive forandring er ikke noget, vi skal slås for i mange år, og så bliver det måske ikke til noget alligevel. Forandringen indtræder, i samme øjeblik vi tager vores beslutning. Friheden er i selve processen - at vi finder hinanden; genfinder solidariteten - og opdager at vi kan selv. Drop TV i aften. Saml venner og naboer.
Eneste krav til os selv må være: at vi holder fast i vores værdighed, respekt for andre uanset hudfarve, tro, køn, holder fast i kærligheden, drømmen, poesien, humoren, skønheden, storsindet, åbenheden, fornuften. Det er altsammen gamle dyder, som bliver nye og fine når de bliver brugt. De er alt det, som forener virkelig folkelig dansk kultur med alle andre folks kultur på denne klode.

Når vi kommer ned under den løbske grådighed, bagom løgnen, er drømmene, tårerne og latteren de samme overalt i verden.
De tusinde vidunderlige blomster, som udgør klodens kultur, udspringer af én rod, som alle folkeslag kender i sit inderstes dyb. Det er længslen efter frihed.

Hundredvis af mennesker har skrevet under på Thomas Koppels erklæring. Du kan også være med – send en mail med navn, stilling og postnr. til signers@budskabfragrasrodderne.dk

Annisette og Thomas er fotograferet af Jette Jacobsen ved Fredsfestivallen i maj 2005.

Toget Kører

Af Annisette Koppel
15. oktober 2006

Efterårssolens orange lys glider hen over husmurene, gennem byens gader og lægger sig så til hvile på græsset, i de stadig grønne landskaber. Et blidt farvel til den sommer der fyldte os med energi, og fik græsrødderne til at gro.

Så meget er der sket siden dette års begyndelse, at det føles som om livet blev sendt afsted på et lyntog, og vi måtte løbe så hurtigt som vilde heste, jaget af fortidens programmerede cowboys, betalt af Hollywood, olie og

kemi-industrier! Eller var det Bush´s bedstefars bank og investerfirma, der jo også sponsorede Hitlers berømte krig? Toget kører! Små børn, kvinder, mænd, bedstemødre, bedstefædre, teenagere, stuvet sammen i vogne, påmalet med "muslimer" på siderne. - Vi hører lyden! Vi ser billederne! - Menneskelig fornedrelse, tortur, massakre, udryddelse. Hørte du også det pæne nye udtryk "etnisk udrensning" ?

-Beslutningen er vedtaget, dokumentet er underskrevet og udført! Det verdensomspændende rengøringsfirma, vinker tilfredst til dig fra skærmen i din stue. Toget kører. Nu, som dengang, med 40 millioner jøder og sigøjnere!

Finansfyrsterne lægger planer for de store nye tomme områder. Nye landskaber af byer bliver bygget så hurtigt som toget kører! Der er jackpot til de grådige og skrupelløse casinoejere. "Hvor går det godt"! - Se nu bare hvor det går, f.eks. i New Orleans. For nogle år siden, beboet af den fattigste sorte befolkning i USA - hvor er de nu ?

Det er ikke en dårlig gyserfilm, men virkelighedens store smertelige skrig der giver ekko. Også i lille Danmark. Toget kører, hurtigere og hurtigere. Fattige, jøder, sigøjnere, palæstinensere, muslimer, grønlændere, fillipinere, og.....
Jamen er vi ikke de rige ? Har vi ikke velfærd ? - Vi kan da låne! Hvem har da pengene ? Toget kører, og bag skrivebordene sidder de, dødens købmænd og lægger de næste planer!

Jeg mærker vreden
mærker smerten
mærker din hånd
mærker en verden
jeg hører den kalde
fra toget der kører
vi ved det kan standses
det er nu
det skal gøres!

kærlig hilsen

Annisette
en græsrod

Se i øvrigt www.budskabfragrasrodderne.dk/artikler.html

21. Initiativer og kreative idéer

Jeg vil gerne lige gentage fra forordet:

> *Er det ikke utroligt glædeligt at se så mange dejlige mennesker, der er aktive alle vide vegne, fordi de ved, at de kan gøre en forskel. Og fordi de har det rart i det fællesskab, de er gået ind i.*
>
> *Det er derfor, jeg kalder bogen for en "interaktiv roman". Vi er alle hovedansvarlige for at gøre noget ved vores egen situation, og ved verdenssituationen. Enhver har det i sin magt at være manuskriptforfatter i sin egen livshistorie. Selv at være koreograf og skuespiller på den forunderlige scene, som livet i den fagre nye globaliserede verden er.*
>
> *Alle vide vegne blomstrer det op med nye fællesskaber, som opstår for at virke positivt som f.eks.* ***www.folkeempati.dk*** *- Foreningen Dansk Folkeempati.*
>
> *Jeg deler det optimistiske livssyn, at overalt hvor der er store problemer, er mulighederne for at løse dem større. Lad os da gribe mulighederne.*

Bogen her findes på nettet på ***www.tilgivelse.dk*** og her finder du også en blog, hvor du kan være med i dialogen om emnet: Hvilke muligheder finder der for forsoning efter Den såkaldte krig mod terror. Forsoning med os selv. Forsoning med dem, vi har dæmoniseret, eller er blevet dæmoniseret af… Forsoning på alle planer.

Du kan også gå ind på siden og finde en masse **fredsorganisationer**, punkt 4.6 og aktive mennesker, der gerne vil have dig med i et fællesskab for at gøre en forskel. Se også punkt 4.5 Samfundet i øvrigt. **Skab et Danmark vi kan være bekendt**.

Greenpeace. Du kan jo også selv ta et kig på naturen, hvor du bor.
Måske er der et miljøproblem, som du kan gøre noget ved. Klik på ***www.greenpeace.dk*** og se de mangfoldige måder, du kan være aktiv på.

Hvis du på én eller anden måde føler dig i en offerrolle: Så tag støvler på og spark dig selv i numsen, eller ta dig selv i håret og løft dig op. Tro mig det kan godt lade sig gøre. Hvis du på én eller anden måde føler dig krænket i din familie, på arbejdspladsen (f.eks. kommunale besparelser og dårlige normeringer, rovgrisk udnyttelse af din arbejdsgiver, mobning) eller af det politiske system, så er du den eneste der kan trække dig selv ud af den rolle. Det kan du gøre ved at opsøge terapi, være aktiv i din fagforening. f.eks. og ved at handle politisk.

Jeg tror godt jeg kan sige, at jeg med denne bog har skrevet mig ud af en rolle, hvor jeg har set mig som offer for et politisk system. Samtidig med at jeg har arbejdet med min tænketank og hjemmeside. Det har været meget stort for mig at nå dertil, at jeg ikke lader mig personligt gå på af alt det skidt, der sker i verden.

Er du begrænset af en mur af ligegyldighed, skepsis eller beton: Så skrab i jorden, tag tilløb og knald hovedet i den. Tro mig, muren falder. Det er kun et spørgsmål om hvor mange gange du prøver. (Det er en god ide, at ta' hjelm på, og sørg for at være flere, så bliver det sjovere)

Trænger du til anerkendelse: Du er selv den nærmeste til at anerkende din egen indsats. Løft højre arm, stræk den fremad, bøj den og klap dig selv på skulderen. Gentages med venstre arm. Det virker! Om ikke andet komisk, og så har du det at grine af! (Kan også laves som gruppe-øvelse)

Trænger du til en sund latter: Der er landet over mange muligheder for at mødes med folk, der laver arrangementer, hvor de griner sammen af hjertens lyst. Se w***ww.latterklub.dk*** og ***www.latterinstituttet.dk***

Hvad kan vi gøre for at forsvare retsstaten?

Det følgende er en brainstorm fra nogle nære venner og mig. Der er eksempler på alt lige fra dybt seriøse tiltag til muntre happenings og løse tanker. Tag det som det er!

Jeg mener, Anders Fogh Rasmussen skal væk! Ikke fysisk, men politisk. Han skal bringes for retten sammen med de andre, der førte os i krig. Han bliver forhåbentlig dømt for grundlovsbrud og krigsforbrydelser. Hvis du vil melde dig som medanklager, så kig på punktet om grundlovssag mod Fogh.

Jeg er tidligere blevet anklaget for at gå efter manden og ikke efter bolden med min berømte valgplakat "Stem på mig – jeg lyver ikke". Men manden er bolden. Han har opført sig som en sand Stalin overfor sine konservative regeringskolleger lige fra at gennemtrumfe angrebspolitikken udenom FN og til på det sidste regeringsmøde før jul 2005 at nægte at imødekomme de konservatives lillebitte ønske om at løfte loftet på kontanthjælpen for de sindslidende kontanthjælps-modtagere. Det var for mig dråben, der fik bægeret til at flyde over! Fogh har også opført sig fuldstændig stalinistisk overfor sit bagland i partiet Venstre ved egenhændig at skyde velfærdskommissionens beretning ned. Etc., etc. Manden er fuldstændig stiv af angst. Stadig større poser under øjnene. Han er angst for at lade sig

interwieve af Ekstrabladet. Angst for konsekvenserne af sine løgne. Han har bragt os i ledtog med verden største terrorister: Bush og Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz, m.fl.

Kampagnens navn:
Væk med Fogh – han er en sikkerhedsrisiko:

Lad ikke din vrede blive dit fængsel. Gør din vrede til glæde. Lad os lave noget sjovt og klogt sammen. Husk på at de fleste af Foghs støtter er enormt søde mennesker. Og han har selv mange menneskelige træk. Husk mål og midler følges. Intet mål bliver bedre end de midler, der tages i anvendelse for at nå det. Pas for guds skyld godt på Fogh. Ikke mere maling! Han skulle nødig blive martyr!) Husk hvilken omsorg Ghandi viste selv sine mest bestialske modstandere.

Folke-spin
"Spin" bliver om noget regnet for et job for eksperter. Hvor utroligt det end lyder så er udtrykket "spindoktorer" gået ind i det alment accepterede politiske sprogbrug. Jeg mener at det er fatalt, at så stor indflydelse bliver lagt i hænderne på ganske få – muligvis tvivlsomme – personer.
Jeg slår til lyd for **folke-spin!** Jeg mener at oppositionspartierne i al for lav grad inddrager deres basis i "spin-arbejdet". Vi kan da altid som græsrødder gøre et eller andet. Da Ritt Bjerregård og Fogh kom i disput om terrortruslen, sørgede jeg for at hun fik en artikel fra Jyllandsposten 28.8.05, som dokumenterer at Bush-Blair-Fogh politikken har medført at vores risiko for at blive udsat for terror er steget 100 gange. Jeg ved ikke om hun har brugt oplysningerne, men det har fået mig til at tænke på at **der er al for lang vej hvis man skal følge kommandovejen til de store organisationer, både partier og fagforeninger**.

Jeg fik kort før sidste valg en god ide med at fremstille Fogh med Pinnochionæse på en alternativ valgplakat. Med møje og besvær fik jeg det lille Dagblad Arbejderen og Stilladsarbejdernes Branche-klub til at støtte plakat-projektet, men det fik ikke den indflydelse som åbningsbillede i valgkampen, som jeg havde drømt om

på grund af at vores ressourcer var så små. Tænk hvis 3F havde gået ind og fået rullet plakater ud i hushøje dimensioner på et par stilladser i centrum af Købehavn, eller andet mere synligt, annoncer etc. Det blev positivt omtalt i Fagbladet, men kun som en mindre notits.

Det har fået mig til at tænke på at de store faglige organisationer godt kunne skabe nogle muligheder for medlemmerne, så de kan komme til orde med deres bud på: Hvad skal der til for at vælte Fogh? Og hvilke initiativer synes vi at oppositionen skal lægge vægt på for at vi kan støtte kampen for at skabe noget bedre?

Jeg synes et blad som Fagbladet, som jeg altid læser når det kommer ind af døren, gør et stort arbejde med at oplyse om konsekvenserne af regeringens politik, og integrationsmulighederne etc. Det jeg savner er et samlet initiativ fra Fagbevægelsen, hvor man specielt målrettet til Dansk Folkepartis vælgere dokumenterer at Fogs politik sparker hans egne vælgere bagi. Faglige rettigheder og i det hele taget menneskerettighederne er aldrig levet så hårdt angrebet, som under Fogh. Det er konstant med den laveste fællesnævners og den største indre svinehunds logik og politik, at vi bliver pryglet tilbage til en fortid, der minder om 1930-erne.
Desværre ligger fagbevægelsen under for Dansk Folkepartis demagogi. Man stryger dem med hårene, fordi det reelt i mange situationer er den eneste måde at få indflydelse på regeringens politik, at overbevise Dansk Folkeparti…. Det er fandme uhyggeligt, du!

Lad os lige slå en ting fast: Det ER nu engang Socialdemokratiet der er bedst til at føre socialdemokratisk politik.

Fagforeninger og socialdemokrater. Jeg håber på at socialdemokratiske politikere vil lægge mere klar afstand til Fogh. Jeg vil rigtig gerne se Ritt Bjerregård give Fogh samme overhaling som Londons borgmester har givet Blair. Jo flere der gør opmærksom på, at han er en sikkerhedsrisiko, jo før kommer vi af med ham.
http://www.afterdowningstreet.org/?q=node/5482
Fagforeningerne kunne godt være mere aktive og kreative i kampen mod Fogh-regimet. Problemet er at de store forbund som 3F mere ligger på maven for Dansk Folkeparti for på den måde at få lidt mere indflydelse – frem for fuldt ud at oplyse medlemmerne om i hvor høj grad de sparker sig selv i røven ved at stemme på pianisterne.
Murerarbejdsmænd kræver en pænere tone…. Jeg ville egentlig godt have set et initiativ fra 3F med nogen medlemsgrupper der ytrede sig. Hvorfor skal det kun være de "fine folk" og højtuddannede erhvervsgrupper, der skriver under på appeller til regeringen?

Jeg synes vi ser for lidt ballade fra fagforeningerne over at faglig aktivitet stort set er forbudt i Irak. Den irakiske regering har videreført Saddams forbud mod fagforeninger.

Det ser meget ud som om de reaktionære fundamentalistiske kristne højrekræfter i USA med vilje har fået skabt den ideelle fjende, som gir dem anledning til at udstrække og forlænge deres 'verdensherredømme' Nøgternt set, så er der et større interessefællesskab mellem Bush-klanen og al Qaueda, end man umiddelbart tænker på……

Ved at føre en politik, som fremmer den islamiske fundamentalisme får man en fjende, man i virkeligheden er enig med på mange punkter: Synet på fagforeninger og faglige rettigheder, kvinderettigheder, abort og evolutionsteorien m.m. Mens den såkaldte krig mod terror bliver mere og mere infernalsk udraderer islamisterne de moderate kræfter, der kunne fremme en fornuftig udvikling for menneskerettigheder i den arabiske verden. Udviklingen kan kun bekæmpes ved at nægte at hade, ved at nægte at nære frygt og ved at få sandheden frem.

Og ved at være aktiv!

"Vi vil sidde med Grevil"

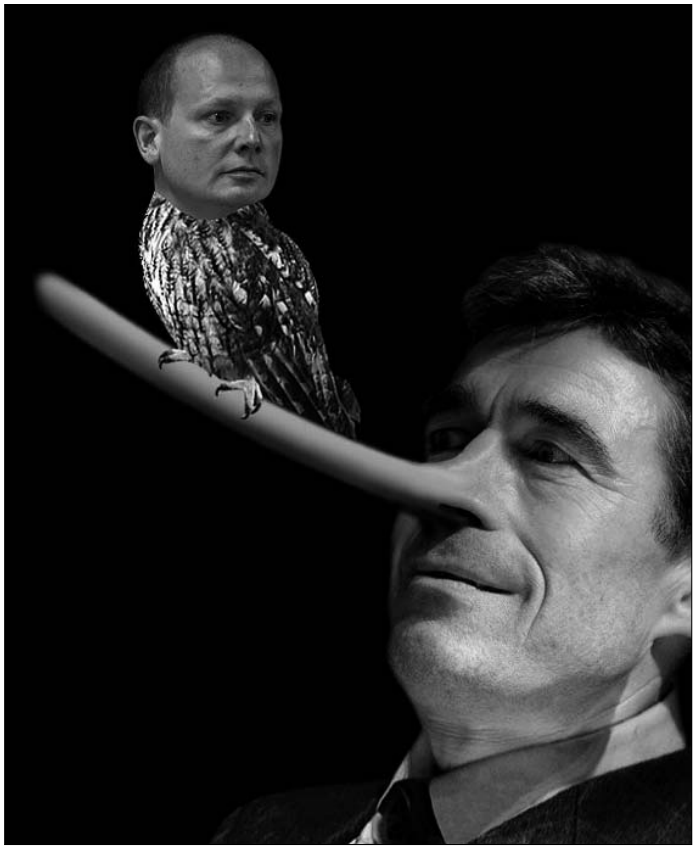

Solidaritetskampagne med fhv. efterretningsofficer Frank Grevil, som fik fire mdr. fængsel for at afsløre Foghs løgn om trusselsbilledet fra Irak. Hvis Grevil skal i spjældet, skal det ikke gå stille af....

Grevil fik sin indkaldelse til afsoning d. 24 oktober 06. Imidlertid blev afsoningen i første omgang udsat, fordi han blev indlagt til operation for hjerteproblemer. Det er muligt, at han bliver benådet af sociale grunde. Han er enlig far og hans børn er, kan man sige, allerede blevet straffet med at undvære deres far under hospitalsindlæggelsen. **Men** – hvis han ikke bliver benådet, har vi følgende kampagne-plan klar:

Kampagnen retter sig i første omgang til kunstnere, som anmodes om en tilkendegivelse af, at man i tankerne vil være hos Grevil, når han kommer ind til afsoning. Man skal love at sende opmuntrende breve, kager med små file etc. Og selvfølgelig være med til at gøre dagen for afsoningens begyndelse til en festdag Forhåbentlig stor demonstration m.m. Det skal helst ikke komme til at gå stille af! – samt selvfølgelig igen når han kommer ud. **I det hele taget være med til at Grevils sag ikke bliver glemt.**

Hovedinitiativet bliver en 'Vi vil sidde med Grevil'- aktion, hvor man tilkendegiver, at når en sådan hædersperson skal i fængsel, vil vi med! Symbolsk kan dette ske ved at vi lænker os sammen med Grevil, iført fangedragter. Scenen for dette skal sættes, så det vækker opsigt i den internationale presse.

Vi har også allerede en tilladelse til at rejse en skamstøtte over Fogh på en central plads. Det bliver en travl dag!

Ide: Eventuel støtte-Website med blogger (jeg har ikke mulighed for selv at lave den).

Plakaterne er klar til trykning! Jeg synes min plakat er afskyelig, for jeg græmmes over at se Dannebrog blive brændt. Det er et konfliktoptrappende billede, som jeg som uddannet konfliktløser burde afholde mig fra at distribuere. Alligevel fastholder jeg plakaten, fordi jeg synes det er vigtigt overfor udlandet at gøre opmærksom på at i det land, som måtte se sit elskede nationalflag brænde så mange steder i 'kampen for ytringsfrihed' – i det land sætter man en mand fire måneder i spjældet, fordi han har lækket til pressen, at statsministeren løj om trusselsvurderingen fra Irak.

Det følgende er en tale holdt af Frank Grevil, whistleblower og tidligere ekspert i kemiske våben i Forsvarets Efterretningstjeneste ved Nej til Krigs demonstration i København på 2-års-dagen for starten på krigen mod Irak, 19. marts 2005:

"Jeg var selv – uden at vide det – en del af propagandamaskinen"

Af Frank Grevil.

> *Det er i dag to år siden, Irak blev angrebet af en amerikansk ledet koalition. Der var stor forvirring om, hvad den sande begrundelse for krigen var. Vi ved, at USA er verdens mest energiforbrugende stat, og at adgang til billige*

energiråstoffer spiller en stor rolle for USA's udenrigspolitik. Man kan sige, at adgang til billige energiråstoffer er USA's udenrigspolitik.

Den officielle begrundelse for krigen var Iraks påståede programmer for masseødelæggelsesvåben og Iraks manglende samarbejde med FN's våbeninspektører.

I dag ved vi, at det var USA, der bragte inspektionerne til ophør på et tidspunkt, hvor de syntes at frikende Irak. Få dage senere kom krigen. At USA fører krige over hele kloden er ikke noget nyt. Det ny var, at lille Danmark denne gang var med.

Jeg var selv – uden at vide det – en del af propagandamaskinen. For præcis ét år siden blev jeg bortvist fra Forsvarets Efterretningstjeneste, fordi jeg havde ydet mit lille bidrag til at vise offentligheden – jer – hvad Anders Fogh Rasmussen vidste om Irak.

Det er jeg senere blevet idømt en fængselsstraf for. Hvor meget ved vi så i dag? Vi ved, at Anders Fogh Rasmussen ikke bekymrede sig om, hvad Forsvarets Efterretningstjeneste vidste og ikke vidste. "Åbne kilder" lyder mantraet.

Vi har gentagne gange hørt Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller sige, at det hele drejede sig om Iraks påståede masseødelæggelsesvåben. Efter krigen ved vi, at Irak ikke havde masseødelæggelsesvåben. Nu spiser Per Stig Møller os af med forklaringer om, at Sadam Husayn var en brutal diktator, og at det var godt, verden slap af med ham. Det er for billigt!

Vi står i dag i en situation, hvor et – lille – flertal i Folketinget med næb og kløer modsætter sig en åben undersøgelse af beslutningsprocessen bag Danmarks deltagelse i et muligvis ulovligt angreb på en anden stat.

Det er det samme flertal, der vedtog krigen for to år siden. Hvordan kan vi danskere leve med, at så vigtige beslutninger som krig eller ikke krig træffes bag lukkede døre, mens den efterfølgende debat i Folketinget bliver en farce, fordi beslutningen er truffet på forhånd, og flertallet er sikret? Hvilken selvstændig stat vil USA angribe næste gang? Har Anders Fogh Rasmussen allerede givet USA tilsagn om, at Danmark vil deltage næste gang?

Hvornår oplever vi Folketinget blive inddraget i beslutningsprocessen? Vi danskere bryster os af, at Danmark er verdens mest demokratiske stat. Det er ét stort selvbedrag!

Og sidst men ikke mindst: Hvornår holder Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller op med at lyve? Vi ved i dag, at Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller bestilte et responsum hos udenrigsministeriets juridiske kontor om, hvorvidt de ville kunne forlanges udleveret til retsforfølgelse ved krigsforbryderdomstolen i Haag.

Juristernes svar lød, at en udlevering ville kunne forhales i årevis. At der ikke var nogen reel risiko. Hvem er det, der leder Danmark i dag? Er det hårdkogte kriminelle? Kan vi vente, indtil historien fælder sin dom? Eller må vi få sandheden nu?

Skriv kladden til Foghs undskyldning til irakerne.

Hjælp med at formulere hvad han burde skrive til irakerne? Forestil dig at Fogh – omsider – indser sit fejltrin ved at gå med i angrebet på Irak. Han angrer…. Men det er svært for ham at formulere sig, Derfor har han brug for din hjælp.

Jeg foreslå at noget laver et website: Foghsundskyldning.dk med blogger, så hele nationen kan deltage i at hjælpe Fogh.

Bookmaking:

Hvor længe holder de? Bush – Cheeney – Blair – Fogh ???
Jeg har kontaktet en bookmaker, men han kunne ikke gå ind i det her, gav kun råd om odds o. lign. Ideen står åben til afbenyttelse.

At melde sig ind i et politisk parti

Jeg har prøvet at melde mig ind i Venstre i Fakse for at få en seriøs dialog med dem. Jeg ville blandt andet gerne have en dialog med dem om fordelene ved ikke voldelig kommunikation og fredelig konflikthåndtering.

Men de er ikke meget for at lade mig komme ind i partiet, for de kender mig udmærket fra mine Fogh-plakat stunts... "Vi er meget i tvivl om du vil arbejde seriøst for den liberale sag", skrev formanden til mig. Der er ellers flere af min meget gode venner der allerede er medlemmer. Èn af dem, Morten Vive, sagde til mig "Selvfølgelig skal de optage dig. De er da nødt til at optage dig, for at kunne smide dig ud.."

Jeg foreslår ikke at man går ind og laver kup. Jeg foreslår, at man melder sig ind for at gennemføre en dialog, og gøre klart hvilke uhyggelige konsekvenser den såkaldte krig mod terror og angrebet på Irak har fået, og spørger hvad de har tænkt sig at gøre ved det..

Et godt emne for dialogen kunne være: Er det muligt at lave en liberalisme med et 'menneskeligt ansigt'? Tanken minder vel lidt om "Kritiske aktionærer"…….. Men hvis man er mange der melder sig ind i en partiafdeling, er der store muligheder for dialog og reel indflydelse. Tænk lige på, hvor få medlemmer, der er i de politiske partier. Hvis et nyt ungdomsoprør drog gennem partierne, ville det give et vældigt leben i det politiske liv.

Jeg taler for, at man indmelder sig i et eller andet politisk parti, som en mulighed for at gøre op med passiviteten, så er jeg næsten ligeglad med hvilket.

Indsamling til krigsskade-erstatning til Irak

Det vil være en god ide, hvis nogen tog initiativ til at lave en landsindsamling for at samle midler ind til krigsskade-erstatning til irakerne. Som medangriber af Irak er vi i Danmark forpligtet til at yde krigsskade-erstatning. Det er heldigt at Thor-Pedersen har så mange penge i kassen. "Så vi snart kan købe hele verden". Jeg synes, det må mere frem i debatten, at vores velfærd kan blive påvirket af, at vi skal betale krigsskade erstatning.

Det skal vi også efter et regiemeskift, ligesom østtyskerne kom til at betale erstatning til russerne. Jeg ved ikke om de danske soldater har ødelagt mere i Irak, end de har bygget op. Vi hører jo gennem pressen, at det er helt fantastisk, hvad de har bygget op. Men Danmark har et stort medansvar for amerikanernes ødelæggelser, som tætteste allierede – ja Gud bedre det….

I praksis vil det være en god ide, at søge om tilladelse til at samle ind til et konkret projekt, og så bagefter markedsføre det som en del af en generel kampagne for krigsskade-erstatning.

Støt Fredsvagten

De har nu stået siden oktober 2001 hver dag ved Christiansborg og minder om at krigens politik er en dårlig politik ***www.fredsvagt.dk***. Her er

også links til andre fredsorganisationer. De mangler for eksempel Tænketank for Tilgivelse se ***www.tilgivelse.dk*** her er flere links…

Foreningen Oprør

Foreningen Oprør er først og fremmest et oprør imod de indskrænkninger i den personlige frihed, som terrorlovgivningen fører med sig. Samt en protest mod indskrænkningen i retten til at støtte frihedsbevægelser, som er legitime i forhold til FN´s charter, men som alligevel uden nogen for domshandling administrativt sættes på USA's og EU's terrorlister.
Patrick Mc Manus, én af Foreningens Oprørs talspersoner, har udsendt en lang række skarpe analyser af situationen omkring terrorlovgivningen, og vores situation som krigsførende land. Han er anklaget ved byretten og står til at blive straffet for at have formidlet økonomisk støtte til befrielsesbevægelser i Colombia og Palæstina.

Foreningen opfordrer til, at så mange som muligt, skriver under på, at de har begået den samme forbrydelse, og sender underskrifterne samlet til justitsministeren. Hvis Patrick dømmes, kan konsekvensen blive at dommerne er nødt til at dømme flere 100 andre for samme forseelse.
www.opror.net

Eftersom Patrick Mac Manus er villig til, for sin samvittigheds skyld, at gå i fængsel for sine holdninger om forsvar for demokratiet, vil jeg gerne her bringe links til hans artikler og analyser. Det kan være nemmere at klikke på internetudgaven af bogen på ***www.tilgivelse.dk***/bog

MODKRAFT.dk

Besøg Kontradoxa PATRICK MAC MANUS: Undtagelses- tilstandens kultur 'Krigen mod terror' fremmer indførelsen af før-demokratiske retstilstande. ...
www.modkraft.dk/ - 37k - 3. nov 2006 - Cached - Lignende sider

Patrick Mac Manus: Til forsvar for oprøret
Af Patrick Mac Manus Foreningen Oprør. Foreningen Oprør har vakt en del debat. Det var meningen, og er det fortsat. Også uanset de sigtelser med en ...
www.apk2000.dk/netavisen/artikler/synspunkt/05/1213_patrick_macmanus_forsvar_for_oproeret.htm - 15k - Cached - Lignende sider

Patrick Mac Manus: Fat mod i en farlig tid: krigstilstanden truer ...
Patrick Mac Manus Tale holdt af Patrick Mac Manus, talsmand for Foreningen Oprør ved demonstrationen "Stop besættelsen af Irak! Danske tropper hjem, nu! ...
www.fritirak.dk/artikler/synspunkt/2005/0924-tale-pm.htm - 22k - Cached - Lignende sider

Tale for de sultestrejkende Christiansborg Slotsplads 15. juli ...
Af Patrick Mac Manus, forfatter 'Krigen mod terror' er i disse år også blevet forvandlet til en 'krig mod flygtninge'. Det er ikke længere flygtningen, ...
www.arnehansen.net/060715patrickmacmanussultestrejkende.htm - 42k - Cached - Lignende sider

Flix.dk - Dæmonisering af indre og ydre fjender
Antiterrorlove, politisk kontrol og krigsførelse dæmoniserer både den indre og ydre fjende, skriver Patrick Mac Manus, formand for foreningen oprør ...
flix.dk/modules.php?name=News&file=print&sid=3230 - 10k - Cached - Lignende sider

Flix.dk - De døde har også navne
Genève-konventions bestemmelser om identifikation m.v. af modstanderens sårede og faldne,« skriver Patrick Mac Manus i et åbent brev til forsvarsministeren ...
flix.dk/modules.php?name=News&file=print&sid=3960 - 6k - Cached - Lignende sider

[PDF] Retssikkerheden trædes under fode
Filtype: PDF/Adobe Acrobat - Vis som HTML
Af Patrick Mac Manus. Gennem rigsadvokatens pressemeddelelse af 11. oktober 2006 er jeg blevet bekendt ... Patrick Mac Manus er talsperson for Foreningen Oprør.
www.demos.dk/artikler/PDF/patrick1.pdf - Lignende sider

Frit Irak Blog: Engle findes ikke mere - åbent brev til Enhedslisten
Af Patrick Mac Manus, forfatter og talsmand for Foreningen Oprør, 13. marts 2006 Enhedslistens folketingsgruppe har flere gange udtalt sin principielle ...
fritirak.blogspot.com/2006/03/engle-findes-ikke-mere-bent-brev-til.html - 27k - Cached - Lignende sider

De gik mod havet for at samle salt - Dagbladet Arbejderen
Saltet samles , havets salt og jordens salt , saltmarchen finder vej . ... Patrick Mac Manus , Foreningen Oprør , København ...
www.arbejderen.dk/index.aspx?F_ID=25756&TS_ID=5&S_ID=72&C_ID=1 - 37k - Supplerende resultat - Cached - Lignende sider

Leve kætterne - leve oprøret

Af Patrick Mac Manus.

Bålet slår op omkring os i disse år. Dag for dag stiger antallet af ofre for den såkaldte 'krig mod terror'

I den største spanske alternative netavis skrev forfatteren Olavo Montalban i 2005 med en vis spansk overdrivelse: 'Den danske organisation 'Oprør' er de første kættere mod det globale antiterroristiske korstog. Det allermest kætterske, vi er vidne til i dag, er 'Oprørs' økonomiske støtte til to organisationer, som er stemplet som terrorister af verdensmagten !.'

Ja, leve kætterne. Leve de kættere, der gennem historien måtte lade livet på magthavernes bål. Nogle fordi de sagde, at jorden bevægede sig, eller at den var rund, eller fordi de sagde, at mennesket er en del af naturhistorien, eller at mennesket har skabt Gud - og ikke omvendt .

Leve de kættere. De bragte os videre i vores tænkning, i vores historie. Men leve også de kættere, der prøvede at slukke det bål, som magthaverne tænder.

Og det bål slår op omkring os i disse år. Dag for dag stiger antallet af ofre for den såkaldte 'krig mod terror'. I Irak tælles den krigsrelaterede overdødelighed i hundredtusinder siden invasionen i 2003. Mange er direkte ofre for den krigskoalition, som den danske stat har tilsluttet sig.

Magten skal udfordres
En lang række stater har med held kunnet omdefinere intern modstand og modstand mod besættelse til at være en afart af den internationale terrorisme. Undertrykkelsen, som er blevet tilført ny international legitimitet, er intensiveret.

'Foreningen Oprør' ønsker at udfordre magtens strategi på en utvetydig måde. Vi søger konfrontation med det koncept, der ligger til grund for terrorlovgivning, terrorlister og den såkaldte krg mod terror.

Vi ved, at alle magtsystemer lider skibbrud i verden. Alle magtsystemer udmarves af de omkostninger, der medgår til at opretholde dem.

Den nuværende amerikanske overmagt er ingen undtagelse. Magtens logik underminerer i sidste ende sig selv.

Antiterroristisk lovgivining og indenrigspolitisk kontrol på den ene side, udenrigspolitisk krigsførelse på den anden, en samlet 'præventiv' krigsførelse, som dæmoniserer både den indre og ydre fjende: Det er magtens strategi!

Men det er ens egen slagskygge, man fører krig imod; sin egen spejling i verden, man søger at komme til livs. I sidste ende vil magten ikke kunne magte det - den vil komme til kort.

Modstanden
Den modstand, der møder overmagten, er også vores modstand. Modstanden er sandkornet, der sætter sig i kredsløbet; den snigende materialetræthed, der får krigsfly til at styrte; den langsomt nedslidende friktion, der tærer på magtens vilje.

Vi er modstanden her - vi er modstanden nu!

I er modstanden her - I er modstanden nu!

Vi bliver stærke nok til dét, vi skal - når vi skal det. Sådan er det med mennesker. Modet viser sig, når der er brug for det. Angsten viser sig også, når der er brug for den. Den er ikke skamfuld. Den udpeger de reelle risici, der kan ligge forude, og jeg vil ikke forklejne de trusler om fængsling, vi står over for.

Men vi vil stå fast:

Frihedskamp er ikke terrorisme!

Leve kætterne, leve oprøret!

Gaven i "Muhammedkrisen"

"Muhammedkrisen" siger vi i danmmark. I den engelsksprogede verden siger de "Karikaturkrisen" og i mellmøsten siger de "Danmarkskrisen". Uanset hvad vi kalder krisen: For mig ser det ud til, at det er et stærkt

undervurderet aspekt i krisens eskalering: Vores behov som krigsførende nation i et muslimsk land for at dæmonisere fjenden. Karikaturerne var fjendebilleder. Da problemet hed "Jesussandaler" var tonen en helt anden:

14.05.2003

Kvickly trækker jesussandaler tilbage

Af Ritzaus Bureau.
Supermarkedskæden Kvickly trak i dag sine jesussandaler tilbage fra butikkerne. Sandalerne var udsmykket med billeder af Jesus eller jomfru Maria, og det har fået mange til at protestere til Kvickly og Coop Danmark.

Både det katolske meninghedsråd i Vordingborg og foreningen Dansk Kultur har politianmeldt Kvickly for blasfemi.

Det er faldet de mange klagere for brystet, at man træder på Jesus og Jomfru Maria, hvis man går i sandalerne.

- Det har ikke været Coop Danmarks opfattelse, at der ville være den tolkning. Sandalerne er købt, fordi de er smukke og moderne, og det har ikke været hensigten at støde mennesker, skriver Coop Danmark i en pressemeddelelse.

- Det har været afgørende for Coop Danmarks beslutning, at det er så bred en del af befolkningen, der har følt sig stødt, skriver koncernen.

(Udtrykket "meninghedsråd" står for Ritzaus/Fyns Stiftidendes regning)

Heldigvis var der nogle gaver i problemet.

Kirsten Frydensberg og Else Hammerich har udgivet en grundbog i konflikthåndtering: Konflikt og Kontak (Hovedland 2006) Heri er der et stort kapitel om "Muhammedkrisen" som lærestykke i *Analyse af en samfundskonflikt*. De slutter kapitlet af med at give udtryk for et håb. (Jeg elsker, når folk udtrykker begrundet håb!)

Vi arbejder ud fra et håb om, at det enkelte individ, den konkrete arbejdsplads, familien, skolen, børnehaven, foreningerne og boligområderne kan blive et vækstlag for en fredeligere verden.

Da Muhammedkrisen for alvor eskalerede, så en lang række initiativer dagesn lys. Det var initiativer, der i mange tilfælde blev taget af almindelige mennesker og grupper, som ønskede at skabe kontakt og dialog frem for afstand og fjendskab. Iværksætterne var folk med både dansk og med anden etnisk baggrund – mange muslimske grupper var aktive.

Det forekommer os, når vi ser disse initiativer, at de netop forholdt sig til de konfliktfaglige vinkler om at dreje en krise over i en mere livsbekræftende retning. Fælles for dem var viljen til at blande sig, som almindelig, oplyst borger for at søge "den tredje mulighed" – ikke angribe modparten, ikke flygte fra problemet, men gå midt ind i dilemmaet for at lukke op for uprøvede alternativer.

Der var internetbroer mellem danskere og folk fra Mellemøsten, der var store fællesmåltider, gensidige besøg i private hjem, konferencer, folkefester, demonstrationer og dialogmøder.

Blandt de opmuntrende initiativer, som Kirsten Frydensberg og Else Hammerich remser op er:

- Forsoningnu.dk. Mere end 60.000 mennesker skrev under på en opfordring til dialog og forsoning.

- Anotherdenmark.org. På deres hjemmeside kunne alle, der stod inde for budskabet om respekt og tolerance, sende personlige hilsener til den muslimske verden.

- The Network.dk er et netværk af muslimske akademikere med forskellig etnisk baggrund, som vil fremme forståelsen af islam. De spillede bl.a. ud med et initiativ 'book en muslim', som tilbød arbejdspladser, skoler og foreninger en kulturel indsprøjtning, hvor en oplægholder kommer og fortæller om at være muslim i Danmark.

- Co-existense of Civilizations, et initiativ fra Ugebrevet Mandag Morgen med det formål at udnytte læren fra krisen. Bag initiativet stod en række ansete organisationer, virksomheder og personer – en komité af kulturelle brobyggere.

I det sidstnævnte initiativ medvirkede Uffe Ellemann Jensen. Jeg har ikke tidligere været særlig enig med ham, men under Muhammedkrisen oplevede jeg ligefrem at være begejstret over hans holdning til sagen.

Jeg har det hjertesuk, at hvor vi i historiebøgerne kan læse at Danmark i fordums tid blev regeret af helte, som ikke var bange for noget, så oplever vi for tiden, at vi regeres at folk, som er hunderædde for fremmede.

R E D E S I G N D E N M A R K

Arkitekt og web-designer Torben Bahn Larsen har på baggrund af "Muhammedkrisen" lavet en "REDESIGNDENMARK" t-shirt (Pris 300 kr) T-shirten "redesign denmark" er resultat af en konkurrence om et forsoningssymbol i kølvandet på "karrikatur-krisen". Læs på hans hjemmeside om konkurrencen, der stadig modtager forslag. Og se billedessayet "Skriften på væggen".

Han skriver på www.bahnlarsen.dk :

> *Mange kender Christianiatrøjen der signalerer positiv modstandskultur og minoritetsret. At menneskers fristeder skal respekteres, ja mennesker i det hele taget.*
>
> *T-shirten her, er i slægtskab, men er en direkte opfordring til en ny national konsensuskultur.*
> *Den signalerer opgør med snæver, undertrykkende enhedskultur og nationalisme men også forsoning mellem virkelighed og historie. Moderne liv og tradition. Danmark må skabe en ny mental "enhed" i forståelse for den kulturelle mangfoldighed på gruppe og individplan. Et land af solidariske "forskellige".*
>
> *Baggrund:*
> *Forskere taler om samfundets "atomisering" som truer "sammenhængskraft og solidaritet". Og samtidigt om vigtigheden af retlig, social og solidarisk anerkendelse, hvor vi alle anerkendes som et medlem af det store fællesskab.*
>
> *Vi må derfor tænke i nye billeder på eksistensiel solidaritet inden for en given geografisk, historisk og kulturel ramme, med bevarelse af det nationale fælleskab, sproget, historien, e.t.c. men med respekt for den nye menneskelige mangfoldighed og værdifuldhed efter kulturoprør og indvandring. En mang-*

foldighed som er presset af misforståede tilpasningskrav, markedsrationalisme, kulturelt had og menneskelig ligegyldighed.
Samfundet er i en splittet og protofascistisk fase, hvor vi fastlåses i meget dyb og langvarig uforsonlighed ja undertiden radikalisering og had, og hvor vi accepterer meget uretfærdige og umenneskelige løsninger på en række problemer. Der er brug for at standse denne udvikling nu. Vi må genfinde tilliden til os selv og forsones. Danmark skal redesignes i sin selvopfattelse, med udgangspunkt i en ny mere realistisk og modig konsensus.
DANMARK ER IKKE SPLITTET, MEN FORENET I ANERKENDELSE AF BÅDE TRADITIONENS, TILPASNINGENS, OPRØRETS OG MANGFOLDIGHEDENS REALITET OG KVALITET.

"For en nærmere uddybning af den filosofiske baggrund for brugen af udtrykket "protofascisme": Se nærmere på Bahn Larsens hjemmeside: http://idzign.dk/bahnlarsendk/tshirt_popup.html".

Lad hundreder sandheds-og forsoningskommissioner blomstre

Overlad for Guds skyld ikke freden til politikerne!

Vi kan alle blive enige om at den sydafrikanske Sandheds -og forsoningskommission er noget af det smukkeste Verden har oplevet. Det amerikanske United States Institute of Peace bringer på deres hjemmeside orientering om i alt 26 sandhedskommissioner i forskellige lande, hvor man har haft behov for udredning efter diktatur og folkedrab. På deres hjemmeside, kan man finde inspiration til et kommissorium for sin egen sandheds- og forsoningskommission. For hvem siger, vi skal afvente at nogen myndigheder i vores eget land eller udlandet, eller FN skal tage initiativ?

Der findes også meget inspiration på fredsforskeren Jan Øbergs hjemmeside www.transnational.org Her er et ganske utroligt bibliotek af artikler og links. Øberg er en stadig kilde til information og analyser af en hel anden og bedre kvalitet end hvad vi får i de gængse medier.
Vi er alle omgivet af nag fra gamle og igangværende konflikter. Nag som vi slår hinanden oven i hovedet med i de politiske hundeslagsmål.

Typisk er polemikken om det armenske folkedrab. Selv lærde forskere har været lige ved at så hinanden ihjel i den sag. Og problemet stiller sig f.eks også i vejen for det tyrkiske EU medlemskab. Her siger jeg: Jamen, hvorfor ikke starte noget på helt lokal plan. Hvis jeg kendte bare én armener og én tyrker, ville jeg invitere dem til at mødes hjemme hos mig for at få en dialog i gang. Måske kunne det udvikle sig til en større gruppe, som arbej-

dede med udredning af hvad der egentlig skete. Og det ville måske være nemmere, fordi den tyrkiske del ikke ville være trykket af opinionen i hjemlandet.

Sådan en lille forsoningskommission kunne måske blive et eksempel som kunne blive efterfulgt flere og flere steder. Efter en lang række positive møder kunne det ende med en forsoning på officielt plan. Måske kunne armenerne igen få mulighed for at bestige deres hellige bjerg i Tyrkiet.

Og hvis jeg kendte en kineser og en japaner ville jeg gøre det samme. (Sikke nogen interessante sammenkomster, det kunne blive til!) Der er risiko for udvikling af farlige spændinger mellem Japan og Kina, på grund af japanernes morderiske fremfærd mod kineserne under 2. verdenskrig. I år 2006 opstod der et kinesisk raseri over nye japanske skolebøger, der bagatelliserer de enorme og uhyrlige massakrer, som japanske soldater udførte i Kina. Massakrer som langt overgik atombomben i antal ofre i bare én by. Her ville der også kunne startes interessante processer., der kunne brede sig og inspirere til en officiel anerkendelse og forsoning efter fortidens fejl og lidelser.

I et senere afsnit er der mange eksempler på forsoningsmøder mellem palæstinensere og israelere. Sådanne møder kunne også foregå i private hjem i Danmark. Måske kunne man annoncere efter interesserede?
Man vil altid trygt kunne henvende sig til Center for Konfliktløsning for at få en facilitator/procesleder med i sådan et arbejde.

Herregud, det er jo ikke noget der koster ret meget at gå i gang med! Der venter store og rørende oplevelser. Men vi kommer nok til at betale det, som det koster af egen lomme. Som Jesper Klein sagde på generalforsamlingen for Kunstnere for Fred: "Når det gælder krigen, betaler vi over skattebilletten, men når det gælder freden , må vi betale af egen lomme!" Jeg mener dog ikke det skal afholde os fra bestandigt at fremføre kravet om, at hver gang der gives en krone ud på militæret, skal der også gives en krone til fredsforskning!

De store og rørende oplevelser fik jeg en forsmag på i oktober 2001….
Citat fra tilgivelse.dk:

En god idé fødes…
Projekt Tilgivelse er noget jeg har tænkt på siden efteråret 2001. Jeg har haft det op at vende igennem noget e-mail brevveksling efter d. 11. september. Da min gamle ven mavedanserinden Ninna Holbek bad mig om at stille op med cirkusbilen som scene til en fredsdemonstration, som hun

alene kvinde har taget initiativ til d. 5. oktober (I anledning af hævn-krigen i Afghanistan), så kunne jeg kun sige ja. Samtidig ville jeg også gerne holde en lille tale om mine egne freds-ideer.
Det blev en smuk aften d. 5. okt 2001 på Christiansborg Slotsplads. Ca. 300 mødte op med lys og fakler. Adskillige gamle venner. Mest glad blev jeg for at se min gamle ven og cirkusmusiker Bo Briks møde op med sin guitar og sange. – Han er senere blevet ret kendt for "Fredsvagten" - Vi sang bl.a. John Lennons "Imagine". Der var mange taler om forskellige gode fredinitiativer.

Jeg har omfavnet en svensker!
Efter min tale kom mange hen og hilste og udtale støtte til mine ideer om tilgivelses-processer. Det bedste var en svensker. Vi omfavnede hinanden og jeg bad ham om tilgivelse for Det Stokholmske Blodbad og han bad mig tilgive svenskernes folkedrab på danskerne i Skåne. Det føltes som et historisk øjeblik! Måske er det første gang, at repræsentanter for de to folk er mødtes og har bedt om forladelse for fortidens skændselsgerninger. Dejligt at det kunne ske under smil og grin.
Desværre fik jeg ikke telefonnummeret på min nye svenske ven, så vi fik ikke lavet nogen kommission. Men nu er ideen givet videre. Jeg tror fuldt og fast på, at den salgs arbejde også kunne være en god ide for skoler og uddannelses-institutioner at gå ind i.
Jeg drømmer om, at der her hvor jeg bor, kunne oprettes en lokal fredsgruppe i Fakse Ladeplads med inspiration i Thomas Koppels testamente: Budskab fra græsrødderne. Blandt mange andre sjove aktiviteter, kunne vi måske få fat i nogle svenskere og få afklaret om vi stadig har nogle 'hangs' på hinanden. (Jeg vil foreslå morgenmøder, så vi kan nå noget inden svenskerne bliver for fulde…)
NB En sandheds- og forsoningskommission er noget helt andet end et tribunal!

Hjælp med at afskaffe den israelske statsterrorisme.

Hjælp med at få fjernet apartheid-muren. Styrk boykotten af israelske varer. Formålet er at bringe israelerne ind på en freds- og forsoningspolitik i forhold til palæstinenserne. Det er en stærkt "asymetrisk konflikt" med Israel/USA som de stærke og palæstinenserne som de svage. Den svage part må styrkes, hvis der skal ske en udvikling mod fredelig sameksistens.

Jeg ville ønske, at der kunne opstå tætte bånd af solidaritet mellem palæstinenserne og de nordamerikanske indianerstammer.

Indianerne har over 500 års erfaring med den behandling, som palæstinenserne har været udsat for de sidste 60 år.

I August-september 06 gav israelerne endnu en opvisning i statsterrorisme med de omfattende bombardementer med klyngebomber i Libanon. Disse terrorhandlinger blev meget stærkt fordømt af FN's repræsentanter i regionen. Jeg synes det burde være en klar regel, at dem, der smider sådan noget skidt, også selv skulle samle det sammen igen. Erstatningsansvaret burde gå helt tilbage til producenterne. Hvordan kan de tages ved vingebenet?

Har du spurgt din lokale købmand om han har israelske varer? Måske kan I få en god snak ud af det.
www.boycotisrael.dk, www.palaestina-initiativet.dk

Støt retssagen mod Fogh for grundlovsbrud

Du kan samle underskrifter ind. Vi skal bruge folks navn, adresse (tydeligt) samt underskrift. De skal skrive under på følgende: " Jeg indtræder som biintervenient i sag B-3103-05 ved Østre Landsret vedr. brud på Grundloven i forbindelse med den danske deltagelse i Irak-krigen". Desuden forpligter de sig til at indbetale 200 kr. (Pensionister 100 kr.) Send listen til Grundlovskomitéen 2003 vedr. Irak-krigen, Nybrogade 8 st., 1203 København K. Tlf.: 76 77 20 03. ***www.gk2003.dk***. Den dræbte Irak-soldat Bjarke Kirkmands forældre er også med til at sagsøge Fogh for klart grundlovsbrud.

Humor til Fogh

Jeg havde først skrevet overskriften "Humor imod Fogh", men lyder det ikke for aggressivt? Kan humor lide at blive brugt 'imod' noget. Jeg tror humor bedre kan lide at blive brugt til eller for noget.

To admiraler
Collage: Karsten Mathiasen. (Frit efter Siné)

På ***www.tilgivelse.dk*** har jeg et kapitel om satire som et første led i en forsoning. Hvis man kan lave humor om nogen, er man jo inde i en kommunikations-proces med vedkommende. Det ville være rigtig fedt, hvis Fogh 'gjorde gengæld' og forsøgte sig med at svare satirisk igen…. Wauw,.. For mig er et menneskes storhed ligefrem proportionalt med dets humoristiske sans.

Tag. f.eks. Ghandi, da en journalist spørger ham: "Hvad synes De om Vestlig Civilisation?" – "Jo, det ville være en god ide!", svarer Ghandi med et smil.

Forslag fra min mailboks fra F: Tag det i alle skriverier for givet, at Fogh (og Stig) faktisk ender i en celle. En gammel Storm P.-vittighed rinder i hu: "Fange til ny fange i dobbeltcelle: Hvor længe skal De sidde? Tre år. Nå, jeg skal sidde fem år. Så må De hellere sidde yderst." Jeg ser helt klart Fogh og Per Stig Møller for mig! Benyt i det hele taget humor. Et antal gamle fængselsvittigheder må kunne omskrives til den aktuelle situation.

Happening-plakat forslag:
En hær af molboer på jagt efter en terrorist i kornmarken. Bush bliver båret ind i kornmarken, han holder bin Laden som en marionet på en lang stang. I kornmarken anes Falluja og nogen af de andre 30 byer Bush har fået smadret. Bush bliver båret sådan at et gammelt molbobillede er collaget med tanks, soldater og kampfly.
Et sindbillede på modproduktiv politik. Tumperne tramper rundt i den kornmark, de egentlig hævder at ville beskytte.

Brok Jer til pressen hver gang I hører udtrykket "Krigen mod Terror".

Det er "Orwelsk nysprog". Klag til Radiorådet. Klag til redaktørerne. Skriv læserbreve. Ring til journalisterne.

Gade-teater om Terror

Det undrer mig at der ikke foregår ret meget gadeteateraktivitet for tiden. Det har dog glædet mig at der har været aktioner mod apartheidmuren om de fordrevne palæstinensere. Og heldigvis er der masser af teatralske udtryk imod regeringens nedskæringspolitik. Et vellykket eksempel var efterskolernes kampagne for at bevare 10 klasse. De skar det ud i pap for Bertel Haarder, bogstaveligt talt.
Jeg håber der kunne etableres en kæmpeudstilling, og en mindre vandreudstilling med historisk og aktuel politisk 'protest-kunst' med seminarer, hvor kunstnere fra alle genrer udveksler ideer med politiske aktivister om hvordan Fogh kan vippes af pinden, og oppositionen kan peppes op. Mange kunstnere er jo næsten ligeså frustreret over oppositionens slaphed som over regeringens hykleriske krigspolitik, nedskæringer og 'fanden-ta-de-bageste-politik'. Dette er et konkret forslag. Nu over til lidt total brainstorm:

Jeg ser følgende for mig:

Jeg forestiller mig Forum teater som bl.a. "skjult teater".

Vi opretter "hemmelige" CIA fængsler ved ibrugtagning af et eller flere offentlige kontorer. Det vil også være en god ide at have et "fængsel" et sted, hvor vi er velkommen til det, f.eks. i Ungdomshuset eller et lejet lokale i et medborgerhus. Vi kan også udnævne et sted til Guantanamo. (Måske kunne den cubanske ambassadør her komme med en tilkendegivelse af Cubas syn på Guantanamo – mange mennesker forstår ikke at Cuba tillader amerikanerne at bruge basen….) Lydeffekter: Skrig- jeg har nogen frygtelige griseskrig liggende, som jeg optog engang jeg havde dyrlægebesøg til cirkusgrisene.

Vi bortfører mistænkte og slæber dem i fængsel.

Det foregår voldsomt, så voldsomt at politiet sandsynligvis alarmeres i nogle tilfælde. Og det skal helst foregå mange steder på én gang. Politiet spiller deres tildelte roller…..

Nogle har rollen som sagførere og forsvarsadvokater, som forgæves forsøger at komme til at repræsentere de anholdte (Måske kan vi få nogle rigtige advokater til at spille med…)

Der kunne indgå spil med en Dick Cheney, som argumenterer for brug af tortur etc. etc.

Jeg ser det som en god ide, at fremhæve Foghs løgne om begrundelsen for at invadere Irak. Måske kunne hans egne ord gentages igen og igen gennem kæmpehøjtalere.

Det jeg ser for mig at et gigantisk aktionsteater, hvor der bare er en løs skitse på en forud fastsat dag, og så kan forskellige grupper have "frit spil". Mange gøglere, skuespillere og musikere har allerede taget klart afstand til vores egen terrorfrembringende politik. Tænk hvis nu alle slog til på én gang…

Dagen kunne sluttes af med et tribunal om menneskerettigheds krænkelser i terrorspiralens malstrøm, hvor Foreningen oprør, Amnesty og Human Rights Watch m.fl. står for dokumentationen.
Det skal helst være en fredag eftermiddag eller lørdag formiddag, for at give størst opmærksomhed, og fordi så har aktivisterne fri fra arbejde.

Det er elementært at der ikke må opstå vold. Der skal helst være mandskab som koordinationsgruppen kan sætte ind, hvis der er optræk til vold.

Kommentarer:

> Karsten, hvad med at spørge Peter Aalbæk-Jensen, om Lars og han havde lyst til at lave en lille film på dette grundlag?
> Det kunne jo være en uhyre spændende form for dokudrama! Og hvis ikke de to kan, så kan jeg komme med flere forslag til mulige producenter/instruktører. Der kunne komme noget hylende morsomt candidcamera/slapstick ud af det her!
>
> Kærlig hilsen
> C..
>
> Når de danske politifolk fanger en terrormistænkt på Rådhuspladsen, så kommer der nogle sortklædte skikkelser med saks, klipper helt tavst tøjet af ham, kommer en sovepille op i røven på ham, hætte over hovedet og lænker om fødder og arme ... Han bliver slæbt hen til en bil med uigennemskuelige ruder, som tager ham til lufthavnen. Du glemmer dén inkontinens-ble, som fangerne bliver udstyret med, så de ikke behøver komme på potten under flyveturen. :-) F.

Tak F.! Det havde jeg da også glemt!

Oppositionens koordinationskontor

Det kunne være godt med et lille sekretariat med web site, som koordinerede/gensidigt orienterede om forskellige initiativer fra oppositionens mangfoldige grupper, bevægelser, fagforbund, faglige klubber, beboerforeninger og partier.

Dokumentation – Terror som magtens fortælling - Fortælling mod magten. Skab mere dokumentation

Vores virkelig store problemer er ikke store terrorister som Bush, Blair og Cheney, eller små terrorister som Fogh, bin Laden og Basajef. Nej det er ligegyldigheden overfor hvad der foregår. Ligegyldigheden baner vejen for uhyrlighederne….

Stop handelsrøveriet - nu!

http://www.ms.dk/sw3890.asp

Med kampagnen Stop Handelsrøveriet sætter Mellemfolkeligt Samvirke fokus på EU's landbrugspolitik og ulandenes markedsadgang.

Vær med i kampagnen! Du kan også gøre noget for at stoppe handelsrøveriet. Vi ønsker, at kampagnen kommer ud blandt MS' medlemmer og andre interesserede og bliver så bred som mulig.

Kunst for en retfærdig og humanistisk verden

Den politiske kunst har heldigvis de senere år fået et opsving. Jens Galschiødt er blevet den nulevende danske kunstner, der er mest verdenskendt. Det kan vi være stolte over!

Se hans web: ***www.aidoh.dk***

Jeg har en drøm
Jeg har en drøm om, at en masse kunstnere, historiefortællere, gøglere, musikere, billedkunstnere og aktivister mødes og udveksler ideer for kampen for et samfund, vi kan være bekendt.

Jeg forestiller mig et stort symposium med udstillinger og workshops.

Jeg forestiller mig dels en retrospektiv udstilling tilbage til situationisterne, Asger Jorn, Nash og Thorsen. Mikaet Witte m.fl. Solvognen er en epoke for sig. Under demonstrationerne mod den første golf-krig havde jeg fornøjelsen af at arbejde sammen med Thorkild Weiss fra Christianias Aktionsteater. Det kom der mange sjove historier ud af…

Mange unge mennesker kender overhovedet ikke til disse fantastiske happenings. Alligevel finder de unge af sig selv på alle mulige teatralske aktionsformer. Det så vi under protesterne mod budgetnedskæringerne i oktober 06. Vi så det, da efterskoleeleverne kæmpede for at bevare 10. klasse. De skar det ud i pap til undervisningsministeren. Jeg ved ikke hvor meget han forstod, men Folketinget vedtog at bevare 10. klasse!

Greenpeace er jo vedvarende en inspirationskilde til fredelige og spektakulære aktioner. Som det er dokumenteret tidligere i bogen, er det faktisk os, som af et ærligt og kærligt hjerte kæmper for en fredeligere verden, som er mest udsat for at blive dømt efter terrorlovgivningen! Det er grotesk og absurd. Kære politikere: Vågn lige op!

Den gamle garde har også rørt på sig! 'Gamle' Solvognsfolk tog initiativ til en storslået aktion på USA's nationaldag i 2006: En hær af et par hundrede Guantnamofanger gik sammenlænkede i orange kedeldragter og med sorte hætter over hovedet i tavs optog fra forsvarsministeriet til USA's ambassade hvor de sang den amerikanske nationalhymne. Jeg var selv med. Det var en stor oplevelse. Meget opmuntrende.

I Oktober 06 var jeg til fortælle-cafe i 3F-forbundshuset. Her blev der udvekslet mange røverhistorier om fantastiske aktioner i forbindelse med faglig kamp. Blandt andet under påskestrejkerne i 1985. Hvis terrorlovgivningen havde været gældende dengang, var vi mange tusinde mennesker, der skulle have været en tur i spjældet! Men hvad ved ungdommen i dag om faglig kamp? Jeg undrer mig over om Arbejdermuseet i Rømersgade har bare en brøkdel af de 'sjove' aktioner dokumenteret. Vi går jo ikke og praler med vores 'civile ulydighed'…

Det gode ved alle disse spektakulære aktioner er, at et godt billede fortæller mere end tusindvis af ord. Et splitsekund i TV-avisen kan fortælle hele historien. Og først og fremmest så skaber en vellykket aktion et godt og varmt sammenhold i den gruppe,. der udfører den. Det kan godt være vi taber en kamp, men vores fællesskab og sammenhold, vores solidaritet styrkes enormt hver gang vi tar' fusen på borgermusikken. Hvem husker

ikke stadigvæk, da BZ-erne gravede sig ud af Alotria og forsvandt for snuden af et enormt politiopbud? Det var til kæmpemoro, og lige nøjagtig dér toppede befolkningens sympati! Fordi det var en fredelig konflikthåndtering.

Og hvor kunne vi så mødes allesammen?

Jeg har forestillet mig at det næste Socialt Forum i København 2007 vil være en god mulighed. Sidste gang var der en fantastisk udstilling med fotokunst om Irakkrigen, Purple Heart. Jeg købte også en smuk bog med Asger Jorns udsmykning af Revolutionsmuseet i Havanna. Der var mange kunstneriske udtryk repræsenteret. Der var meget fed musik! Jeg har forelagt ideen for Dan Belusa fra Greenpeace og han skriver til mig:

> *Du må endelig huske mig, hvis der skal laves symposium over aktionsideer. Social Forum er nok et godt sted at arrangere det. Der skal selvfølgelig være nogle sjove eksempler på ting der er blevet realiseret, men der skal også høstes ideer til fremtidige ting.*
> *Mvh dan*

22. Forsoning efter terror – forsoning i stedet for terror

Et af vor tids væsentligste spørgsmål er: Findes der en forsoning efter den såkaldte krig mod terror?
Eller vil vi finde os i en permanent krigstilstand?
Jeg vil gerne prøve at vække til eftertanke, om det er de rigtige tiltag, der bliver gjort i denne 'krig'. Og jeg vil gerne vække til eftertanke, om hvorvidt de politikere vi indtil nu har valgt, er de rette til at bringe os ind på forsoningens vej.
I det følgende er der mange eksempler på forældre, der forsoner sig efter at deres børn er blevet dræbt i terror. Var det ikke klogere, om vi forsonede os før vores børn blev slået ihjel?

Netop i september 2006 hvor vi passerede fem-året for terroranslagene 11. september 2001, tikkede der en række fantastiske forsoningsinitiativer ind i dialogboksen på tilgivelse.dk Der er gang i 'sammensværgelsen', hvor vi med Vigga Bros ord prøver at finde 'de historier, som stikker deres små kæppe i hævnens og hadets hjul'!

Jeg har fået lov til at gengive det følgende. Det er jeg glad for dels er det et eksempel på selve essensen af hvad jeg gerne vil med tilgivelse.dk, og

dels er det et godt eksempel på hvordan et menneske kan bryde voldsspiralen på det personlige plan. Tænk hvis nogen havde kunne hjælpe Hitler med at bryde ud af det voldshelvede, hans far udsatte ham for! Janes konklusion er blandt andet, at hendes voldelige mor har lært hende, "at forudsætningen for at kunne medvirke til at skabe fred i verden er, at vi som mennesker starter med at slutte fred med os selv og med alt, hvad vi er på godt og ondt."

Ud af voldshelvedet med tilgivelsens kraft

Af Jane Pihlmann Jensen.

Dette er min personlige historie om tilgivelsens kraft. Det er mit håb, at jeg ved at fortælle min personlige historie kan give inspiration og konkrete redskaber til andre, der måtte have ophobet had og vrede til at blive forløst for de begrænsende følelser. Følelser, som kun bringer endnu mere had og vrede ind i menneskers liv.
Da min mor gav mig livet for mange år siden, måtte hun på fødegangen gå til bekendelse overfor "min far", og fortælle ham, at han ikke var min biologiske far, hvilket fik "min far" til at gå i chok og afvise mig totalt. Min mor besluttede sig til at sende mig på spædbørnehjem, hvor jeg tilbragte de første 3 år af mit liv. (Da jeg var 37 år fik jeg den store gave i livet at snakke med en af de pædagoger, der var ansat på spædbørnehjemmet, da jeg opholdt mig der. Hun kunne tydeligt huske mig og fortælle mig, at jeg var hele personalets kæledække, og derfor havde jeg fået meget opmærksomhed, kærlighed og omsorg)
Da min lillesøster var i vente, besluttede "min far", at nu skulle vi være en hel familie, hvilket mor accepterede, og jeg kom hjem for første gang. Hjem til 12 års fysisk voldshelvede fra min mors side og hjem til 12 års manglende mod fra min fars side til at gøre noget ved al den vold min mor udsatte mig for. Min far gav dog min søster og mig meget kærlighed, opmærksomhed og omsorg, når min mor ikke var tilstede, hvilket jeg i dag er utrolig taknemmelig for.
Jeg vil ikke gå i detaljer om det fysiske voldshelvede jeg var udsat for som barn, men blot fortælle, at det stoppede, da jeg kom på efterskole som 15 årig. Herefter fulgte 15 års psykisk voldshelvede fra min mors side. Først da jeg efter et par års samtaleterapi havde fået bearbejdet så meget af det had, jeg havde fået opbygget til min mor, fik jeg sagt definitivt fra overfor min mor ved at udelukke hende af mit liv.
Jeg havde sammen med min terapeut trænet en sætning, jeg skulle sige, hver gang min mor kontaktede mig og efter ca. 50 gange holdt min mor op med at kontakte mig, og hun har ikke gjort det siden.

Sætningen, jeg havde trænet i lang tid, så jeg kunne sige den næsten per automatik, når min mor ringede, lød sådan her: "Beklager mor, men jeg magter ikke mere at have dig i mit liv, fordi jeg har sagt fra så mange gange uden at blive imødekommet. Derfor tæller jeg til tre og lægger røret på. Farvel mor og hav det godt. 1, 2, 3". (Og så lagde jeg røret på)
Jeg troede i min naive tro, at når min mor ikke længere var i mit liv, så ville al den vrede, had, bitterhed og skuffelse, jeg havde fået ophobet indeni mig forsvinde som dug for solen. Men det gjorde det ikke. Det havde lagret sig dybt i min krop og i min sjæl og lige meget, hvor jeg tog hen i verden, flyttede vreden, hadet, bitterheden og skuffelserne med mig og begrænsede mig i at kunne elske åbent og frit.
Og da jeg bare ville lære at elske åbent og frit, måtte jeg gøre noget ved de tunge sten, mit hjerte var så fyldt af. Hjælpen kom fra en helt uventet kant - helt uden hjælp fra nogen andre mennesker end mig selv. Jeg havde købt et lille rækkehus, hvor der skulle flækkes brænde til brændeovnen.
Langsomt blev det mere og mere bevidst for mig, at når jeg stod der og flækkede brænde, så skældte jeg min mor ud, først i mine tanker, siden med højtlydte råb ud i den blå luft. Jeg kunne mærke, at det lettede mig utrolig meget - både mentalt og kropsligt - at skælde min mor ud med fuld kraft på stemmen og med fuld fysisk kraft, når jeg hamrede flækøksen ned i det næste stykke træ.
Jeg har siden via mine uddannelser og et terapeutforløb lært, at når man bliver udsat for så meget vold, som jeg blev, så lagres minderne ikke kun i hukommelsen, men i allerhøjeste grad også i kroppen. Så derfor har jeg lært, at vejen til tilgivelse går igennem en forløsning af både den mentale og kropslige ophobning af disse begrænsende om end meget, meget kraftfulde følelser.
Herefter kom der en lang periode i mit liv, hvor jeg igen i min naive tro, troede, at jeg, Jane Pihlmann Jensen, var blevet forløst for alle de begrænsende følelser, jeg havde fået ophobet i min krop og i mit sind pga. min mor. Men nej, mit arbejde med at blive fri af min mors usynlige fangenskab, gik også igennem at bearbejde de følelser af sorg, smerte og savn, der ligger under følelser af vrede, had, bitterhed og skuffelser.
Det var under et terapiforløb, at en terapeut spurgte mig om jeg nogen sinde havde grædt pga. min mors manglende evne til at elske mig på en god måde. Og det havde jeg jo ikke, så sammen med terapeuten gennemgik jeg en meget smertelig, men også en meget forløsende proces, hvor jeg græd som pisket i flere timer, mens jeg satte ord på alle de savn jeg jo havde efter en mor, der kunne holde om mig og fortælle mig, at jeg var hendes elskede datter. Jeg græd som pisket i flere timer, mens jeg satte ord på, hvor mange gange jeg har savnet at have en mor jeg kunne spørge til råds og søge omsorg hos, når jeg mødte modgang i mit liv. Og jeg græd som pisket i flere timer, mens jeg satte ord på, hvor meget jeg også havde

savnet min mor at dele mit livs succeser med.
Kort tid efter blev jeg i stand til at sige, at jeg elsker min mor, fordi hun gav mig livet, fordi hun traf beslutningen om at lade mig leve på spædbørnehjemmet i mine første 3 leveår, og fordi hun lod være med at kontakte mig mere, efter jeg havde sagt den samme sætning til hende ca. 50 gange, så jeg kunne komme i gang med at få forløst mig selv for vrede, had, bitterhed, skuffelser, smerte, sorg og savn, mit hjerte havde været så fuldt af.
Da jeg var nået dertil, kunne jeg endelig efter at have levet i 42 år tilgive min mor for at have været så grusom mod mig, fordi min mor kunne ikke opdrage mig på en anden måde, end den måde hun gjorde det på. Min mor har nemlig selv været barn med en ekstrem voldelig far, så det var det, hun havde lært. Og dengang havde min mor ikke de samme muligheder, som vi har i dag for at få hjælp til at få forløst ophobet vrede, had, bitterhed, skuffelser, smerte, sorg og savn fra vore sind og kroppe.
Men det har jeg heldigvis, så i pædagogikken og psykologiens sprog er jeg blevet et af dette samfunds mange mønsterbrydere og jeg er også det, mange kalder for et mælkebøttebarn, fordi uanset, hvor meget folk tramper på mig, så skal jeg nok skyde op af asfalten igen som en smuk blomstrende mælkebøtte. Intet menneske kan sætte en stopper for min vilje til at ville elske åbent og frit. Det er kun døden, der kan det.
Jeg håber, det er lykkes mig at bidrage med en konkret personlig historie, der kan hjælpe andre på vej til tilgivelse. Det har i hvert tilfælde været min hensigt, samtidig med at det også har hjulpet mig personligt at skrive noget så personligt ned og udgive det på Internettet.
Jeg vil gerne udtrykke en særlig tak til dig Karsten for at have givet mig denne fantastiske mulighed for at bidrage med min personlige historie. Det er jeg dig dybt, dybt taknemmelig for og jeg er meget, meget glad for, at der findes mennesker som dig, der får realiseret et så smukt initiativ, som jeg synes tænketanken for tilgivelse er. 1000 tak Karsten.

De varmeste hilsner fra Jane Pihlmann Jensen

I den første måned efter jeg skrev mit indlæg: "Personlig historie om tilgivelse", har jeg fået en del respons, som gør, at jeg har brug for at præcisere mit indlæg.
Nogle har forstået mit indlæg på den måde, at de tror, at jeg har stået foran min mor og fortalt hende, at jeg har tilgivet hende hendes grusomheder, og nogle tror også, at min mor og jeg er blevet forsonet.
Det er ikke tilfældet, fordi min mor har aldrig haft mod til at påtage sig det personlige ansvar, hun har for at have påført mig og mange andre i min nære familie så megen smerte, pine og ydmygelser, som hun har.
Når et menneske, som f.eks. min mor, er ude af stand til at påtage sig

ansvaret for de handlinger vedkommende har udsat andre for igennem et helt liv, vil et sådan menneske ikke kunne modtage en tilgivelse.
At modtage en tilgivelse, kræver jo, at vedkommende, man tilgiver, erkender, at vedkommende har begået fejl og har såret mennesker omkring sig og gjort dem ondt.
Så derfor har min proces med at nå derhen, hvor jeg kunne tilgive min mor haft det formål, at jeg havde et trængende ønske og behov for at forløse mig selv for had, bitterhed, skuffelser, sorg, smerte og savn, som jeg i mange år var så tynget af. Ja, formålet for mig har været at bryde den sociale arv, jeg havde med mig ind i voksenlivet, så jeg pga. min sociale arv ikke per automatik kom til at udsætte de mennesker i mit liv, som jeg dybt og inderligt elsker, for lige så megen smerte, pine og ydmygelse, som min mor udsatte mig for.
Målet med min forløsningsproces har været, at jeg i modsætning til min mor bare ville lære at tage ansvar for alt, hvad jeg skaber på godt og ondt i mit eget og mine nærmestes liv - uden at føle skyld og skam over f.eks. at begå fejl.
Det lykkedes for mig, hvilket jeg skylder rigtig mange mennesker meget, meget stor tak for. Mange mennesker har igennem årene hjulpet mig med min forløsning, så jeg i dag kan elske mine nærmeste åbent og frit uden at skade dem. Uden de mange mennesker - heriblandt skaberen af denne hjemmeside, Karsten Mathiasen - havde det ikke været muligt for mig at nå hertil, hvor jeg er i mit liv i dag.
Så 1000 tak til alle jer, der har hjulpet mig til at blive i stand til at elske frit og åbent. Jeg er dybt, dybt taknemmelig for, at I stod ved min side, når jeg havde allermest brug for det. Og jeg er dybt, dybt taknemmelig for, at en del af jer stadig står ved min side - både når jeg har brug for at dele mine glæder, sejre og succeser med jer, men også når jeg en sjælden gang må bøje nakken i en periode, fordi jeg møder ny modgang i mit liv og derfor har brug for at dele mine sorger med jer.
I skal vide, at jeg elsker jer dybt og inderligt, at I altid vil have en meget dyrebar plads i mit hjerte og at jeg til hver en tid også vil være der for jer, når I har brug for mig.
Jeg vil gerne slutte med at fortælle, at jeg ville ikke leve mit liv om, hvis jeg havde muligheden, fordi jeg har fået nogle meget, meget værdifulde gaver med mig netop pga. af min mor.
Min mor har bl.a. lært mig, at det værste vi mennesker kan gøre mod os selv er at blive sin egen værste fjende, fordi så er vejen banet til et langt og ulykkeligt liv med alt for megen pine, smerte og ydmygelse. Og gør vi det i gruppefællesskaber er vejen banet for masser af ufred i verden.
Ja! Min mor har lært mig, at forudsætningen for at kunne medvirke til at skabe fred i verden er, at vi som mennesker starter med at slutte fred med os selv og med alt, hvad vi er på godt og ondt, og min mor har også lært

mig, at forudsætningen for at kunne skabe gode venskaber og kærlighedsforhold, starter med, at vi som mennesker bliver gode og kærlige venner med os selv og alt, hvad vi hver især indeholder. Disse gaver elsker jeg min mor for at have givet mig.

De kærligste og varmeste hilsner fra Jane

(Hjmmeside www.pihlmann-jensen.dk. Om bl.a. undervisning i ikke-voldelig kommunikation)

Kan folkedrab tilgives?

Jeg vil anbefale denne artikel af Thomas Brudholm, Ph.d., DIIS.
www.folkedrab.dk (under menupunktet "spot")

Denne artikel indeholder nogle principielle overvejelser, som er brugbare når vi taler om forsoning efter den såkaldte krig mod terror. Jævnfør de forbrydelser mod menneskeheden, som indgår i denne "krig".
Citat fra artiklen:

> *Det er forståeligt, at man i nogle samfund, hvor ofre og gerningsmænd skal leve sammen, bliver nødt til at prøve at tilgive for at komme videre. Men hvordan ser det ud fra et etisk synspunkt?*
> *Der er selvfølgelig mange slags gerningsmænd, men hvis man holder sig til lederne og de folk, der har pint og myrdet i massevis, giver det så moralsk mening at tale om tilgivelse? Er disse gerningsmænd ikke utilgivelige? Er folkedrab ikke et selvindlysende eksempel på, at der er en grænse for, hvad (eller hvem), der kan tilgives? Og dog. For er tilgivelsen ikke netop ubetinget og grænseløs? Er den ikke lige så nødvendig, som den kan synes umulig? Og er det ikke præcis ved hjælp af tilgivelsen, at ofrene har en chance for at komme fri fra den smerte og vrede, som forbryderne har efterladt dem i?*

WITH Forgiveness project

www.withforgiveness.com

Jeg blev utrolig glad, da min ven fortælleren Svend-Erik Engh sendte mig dette link. Det er et enestående smukt eksempel på, hvorledes man kan mindes femårsdagen for den forbrydelse, der mere end noget andet, har rystet vores verden. Det er et tilbud på et e-mail kursus, der strækker sig over 52 dage hvor man hver dag får en e-mail med noget filosofisk materiale til eftertanke om forskellige aspekter i tilgivelsens mysterium. Der er

virkelig meget godt materiale, som vil give noget meget positivt til ethvert menneske, der er åben for det: Enhver der føler omsorg for andre vil finde noget godt at give videre.
Projektet er skabt af Sheri Rosenthal, og Susyn Reeve
"WITH Forgiveness" er et internationalt multimedie-projekt skabt til at oplyse vejen til medfølelse, empati og betingelsesløs hensynsfuldhed. Programmet koster ikke noget og enhver kan deltage.
Sheri og Susyn søsatte "WITH Forgiveness" den 11. september 2006
Hensigten er:
Med tilgivelse følger medfølelse, empati og bevægelse igennem følelsesmæssig smerte; forsoning imellem folk med forskellige værdier og kulturbaggrund; en forstærket forståelse af andre mennesker: og muligheden for at samarbejde mere fredfyldt og konstruktivt samt omforme kulturelle og globale udfordringer, og skabe bedre livsforhold for alle.
Når du tilmelder dig modtager du:
- En "With Forgiveness" Flash-video.
- I 52 dage forgiveness beskeder, ideer og øvelser
- Adgang til "Forgiveness Forum" og ressourcer via www.withforgiveness.com

(Folk, der har lyst til at lave oversættelsesarbejde bedes henvende sig til Tænketank for Tilgivelse!)

With Forgiveness den 39. dag
I dag er én af de dage, hvor budskabet fra With Forgiveness virkelig siger mig noget. Dels er der noget, som jeg mente jeg var afklaret med, for eksempel ikke at lade vreden over dem der prædiker krig løbe af med mig og gøre mig selv ustyrlig vred. Jeg har lært at være "vred på en glad måde", men når jeg læser og oversætter teksten kan jeg tydeligt mærke at jeg klart har haft en følelse af at "være bedre". Jeg har faktisk følt mig "bedre end" disse magtmennesker. For nylig fik jeg en belæring om, at jeg sådan set ikke har grund til at føle mig "bedre end" nogen som helst, da jeg kom for skade at stikke en lille ørefigen til en uartig unge under en cirkusforestilling. Jeg blev vist mere forskrækket end barnet og jeg lærte noget jeg havde brug for. Det er en stor glæde at oversætte denne tekst:

Valget mellem at føde kærlighedens ulv eller frygtens ulv

En bedstefar fortæller sit barnebarn en historie:
- "Du har to ulve inden i dig, to ulve der kæmper mod hinanden. Den ene ulv er fredens, kærlighedens og venlighedens ulv. Den anden ulv er frygtens, grådighedens og hadets ulv".

- ”Hvilken ulv vil vinde?” spørger drengen.
- ”Den ulv, du fodrer”, svarer bedstefaderen.
(Indiansk ordsprog)

Det er nemt at blive vred over vore politiske ledere og regeringen, når vi ser deres uretfærdige og åbenlyst upassende handlinger. Det er især udfordrende, når vi observerer, hvad der viser sig at være løgne, grådighed, og skamløs magtmisbrug. (Det er intet under, at tilliden til regeringen er lav).

Vi fristes alle til sommetider i vores liv, at drage fordel af vores position af magt, status og titel. Det der gør det muligt for denne fristelse at opstå, er vores tro på at vi ikke har magt, og så søger vi illusionen om den udenfor os selv. Skønt alle har skaberens kraft inden i os, ser vi os selv som afhængig af andre, som er smartere, har flere penge/eller højere position i samfundet end vi selv har. Ønsket om at gøre os bedre end andre, og gøre dem mindre end os, bemyndiger os til at være fornærmelige eller endda voldelige.

Fra dette synspunkt bliver det let for os at gøre andre til ofre og føle det retfærdigt at drage fordel af dem. Når alt kommer til alt, behøver vi noget de har, og som de skylder os! Ego-bevidstheden arbejder ud fra et konstant behov og begær. Kun hvis vi har opmærksomhed på hvad vi gør, kan vi komme over denne selviske opførsel.

Hellere end at tabe besindelsen og tålmodigheden med folk som er i en magtposition eller i regeringen, kan vi vise medfølelse for deres mangel på opmærksomhed og deres uvidenhed om hvordan de selv er styret af deres egen ego-bevidsthed.
Vi kan klart se deres motivation og ønske om magt. Det betyder ikke at vi tolerer deres handlinger, eller lader dem gå upåtalt hen. Det betyder simpelthen at vi kan frigøre os fra behovet for at projektere vores had og frustration over på dem. I stedet kan vi vælge at gå i aktion for at forandre ting. Måske engagere os i organisationer, som arbejder på en fredelig forandring af den politiske kurs.

Lad os tilgive vores regering og dens embedsmænd for at fodre frygtens ulv, og slippe vreden, bitterheden og fortørnelsen mod dem, så vi kan være dem behjælpelig med at sætte mere positive handlinger i værk. Hvis vi styrker vreden og fortørnelsen inden i os selv, fodrer vi frygtens ulv – og så gør vi det samme som de gør.

Kærlig hilsen, Sheri

Dagens øvelse:
Vores regerings repræsentanter er motiveret af samme frygt og usikkerheder som vi er. Selv om vi tror, de skulle vide bedre.

- For at indse det, del et papir i to.
- På den venstre side skal du lave en liste over de handlinger du har gjort den sidste uge for at fodre frygtens ulv.
- På den højre side skal du lave en liste med de handlinger du har gjort den sidste uge for at fodre kærlighedens ulv.
- Er dine lister ulige? Hvis det er tilfældet: Tilgiv dig selv for ikke at være klar over, hvad du gør, og foretag dig noget som balancerer dine handlinger fra frygt til kærlighed.

Dagens bekræftelse:
Jeg tilgiver alle regeringsledere for alle de frygtbaserede handlinger de gør, baseret på grådighed i stedet for at handle samvittighedsfuldt på basis af hvad der er bedst for helheden.

Marius Fiil fra Hvidstengruppen tilgav tysk soldat

29. juni 1944 blev 8 frihedskæmpere fra Hvidstengruppen henrettet i Ryvangen. På vej ud af cellen omfavner Marius Fiil en tysk soldat og tilgir ham.

Lars Lilholt digter og synger:

Så førtes alle fjorten ind til Århus, og så til Horserød
Niels Fiil sagde til sin far: "Jeg tror det bliver vores død"
Hvidstengruppen sad som gidsler i en gammel rød barak
for nazisterne sku' ha' nogen at skyde for at holde folk i skak
på Dagmarhus i København der blev krigsretten sat
og otte af dem dømtes til at dø den næste nat
men man hørte ingen gråd, nej de tog det med en iskold ro
dem fra Hvidsten Kro

Da Marius forlod sin celle favned' han en tysk soldat
og tilgav ham og sagde: "Du skal vide at
det er ikke jer almindelige tyskere som vi har kæmpet mod
nej, det er det onde der har magten over jer og os" og tyskeren forstod
i Ryvangen til sidst, hvor de tavse pæle står
de otte af dem sang: "Altid frejdig når du går"
solen steg, ordren lød, så faldt de to og to
dem fra Hvidsten Kro

Atompiloten Claude Eatherly, bøddel og offer

(Jeg anbefaler som indledning til denne historie at spille David Rovics's stille og smukke sang "Hiroshima")

Det var I det herrens år 1945.
2. verdenskrig var næsten forbi. Tyskerne havde kapituleret i maj og nu i begyndelsen af august var japanerne slået militært, men havde ikke endeligt kapituleret. Der manglede stadig nogle grusomheder……

US Air Force havde i lang tid trænet en nøje udvalgt gruppe piloter til en ganske særlig mission: At kaste historiens første atombombe. For fuldt ud at kunne demonstrere effekten af det nye våben havde man sparet to japanske byer for de brandbombeangreb, der havde lagt andre japanske byer i ruiner. De udvalgte piloter var de allerdygtigste. En af de dygtigste af de dygtigste var Claude Eatherly. Han var fra Texas, en høj flot mand , 6 fod i høj, og meget afholdt af kollegerne. Teknikere og videnskabsfolk arbejdede på højtryk for at få bomben klar. Hele verden ventede på at krigen nu snart ville være forbi.
Den japanske civilbefolkning havde i krigens løb udstået ufattelige lidelser og afsavn. I Hiroshima og Nagasaki og overalt i Japan så man frem til krigsafslutningen med håb om bedre tider, men også frygt for hvad der ville komme.
I Hiroshima d. 6. august blev frygten til rædsel – for dem der nåede at opfatte noget som helst.
Claude Eatherly gav signalet til at droppe bomben. Knap 100.000 mennesker blev dræbt. Tre dage senere gentog han proceduren over Nagasaki, 40.000 mennesker blev dræbt.
(Her er der elastisk plads i historien til at udmale atomhelvedet….)

Efter krigen blev Eatherly dekoreret med forskellige hædersbevisninger som krigshelt, men i 1947 blev han fyret fra US Air Force for at have pjattet med en skriftlig prøve. Han blev ramt af psykisk ustabilitet. De næste 17 år røg han ind og ud af fængsler og psykiatriske hospitaler. Psykiaterne tilskrev hans problemer den skyld han følte over sin rolle i det nukleare holocaust.

Atomtruslen blev dominerende i efterkrigstiden; og Claude Eatherly blev et slags ikon for anti-atombevægelsen, fordi han symboliserede den kollektive skyldsfølelse over atombombningerne.

Der er imidlertid en smuk historie om at han bliver tilgivet af en gruppe japanske piger:

I september 1959, 14 år efter atombomben, skriver 27 unge japanske kvinder til major Claude Eatherly, der er indlagt til psykiatrisk behandling i Texas, plaget af skyld:
" Vi er alle sammen piger, som ganske vist havde den lykke at undgå døden, men dog alle blev såret i ansigtet, på lemmerne og/ eller kroppen af den atombombe, der blev kastet over Hiroshima ……. Dette brev skriver vi til Dem for at bevidne vor dybe medfølelse og forsikre Dem, at vi ikke nærer nogen fjendtlig følelse mod Dem personligt. Man har måske befalet Dem at gøre, hvad De gjorde, eller måske var det Deres tanke at bringe krigen til afslutning og derved hjælpe mennesker. Men De ved, at krige her i verden ikke kan afskaffes ved hjælp af bomber ….. Vi er blevet behandlet med stor venlighed af amerikanske kvækere. Vi har lært at føle os som Deres kammerater, og vi mener, at De er et krigsoffer lige så fuldt som vi".
For mig er de japanske kvinders forsoning med major Claude Eatherly et symbol på ægte empati og selvhealende forsoning.

Kilde: Google.dk og Else Hammerich: Kunsten at løse konflikter.
Reference: En tysk forfatter Günter Anders har udgivet en brevveksling med Eatherly: Samvittighed forbudt. Kbh 1960 149 sider.

Tilgivelse efter Vietnamkrigen

Der er sket en forsoning på mange planer efter Vietnamkrigen. Vietnameserne er tilsyneladende ikke bitre på USA, på trods af de tab, de blev påført.
Jeg har hørt om to personlige historier om forsoning mellem amerikanske soldater og deres vietnamesiske modpart.

En amerikansk soldat har taget en dagbog som suvenir fra en falden viet cong soldat. Da han kommer hjem til USA får han oversat dagbogen. Han opdager at bæstet han har slået ihjel er et menneske! Han bliver dybt rørt over dagbogens fortællinger og beslutter at rejse til Vietnam og aflevere dagbogen til den dræbtes familie. Stor er hans overraskelse, da han finder ud af, at den han troede at have dræbt, faktisk er i live! Der opstår et sandt venskab mellem de to mænd. Amerikaneren giver ham dagbogen tilbage, men vietnameseren kan ikke rigtig læse mere, for selv om han mirakuløst overlevede bajonetstikkene, så har hans øjne taget varig skade.
Vores amerikanske ven gør så det, at han inviterer sin gamle krigs-modpart til USA for at få øjnene opereret. Det lykkes, og nu kan han læse sin gamle dagbog.
(Historien er skrevet så godt som muligt efter hukommelsen, jeg kunne ikke genfinde den hjemmeside, den stod på)

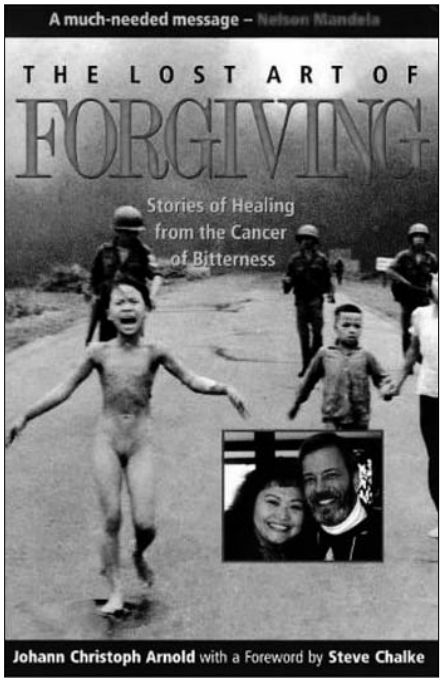

Jan Øberg har fortalt mig en lignende historie:
Der er et billede fra Vietnamkrigen, der mere end andre har brændt sig ind på nethinden. En lille skrigende pige løber nøgen af sted foran nogle amerikanske soldater. I baggrunden brænder det efter bombeangreb. Krigens terror i al sin nådesløse gru. My Lai massakren.
Mange år senere møder èn af soldaterne den lille vietnamesiske pige. Han ber hende om tilgivelse. "Jeg har tilgivet dig for længst" siger hun.
Jan Øberg oplyser at historien findes som det bedste kapitel i "The lost Art of Forgiving - stories of Healing from the Cancer of Bitterness" af Johan Christoph Arnold, Plough Publishing House, Sussex 1998.

My Lai massakren

USA's tidligere udenrigsminister startede sin karriere I Vietnam. Her formåede han at hvidvaske My Lai Masssakren så ingen højere rangerende officerer blev draget til ansvar og dømt. Men han kunne ikke vaske de 504 menneskers blod væk. Det har Vietnams Moder Jord for evigt suget til sig. På google/billeder er der 5000 rædselsfulde foto-links for My Lai. Ligesom i Abu Graib fotograferede bødlerne deres ofre…

Uffe Christensen har skrevet en gribende beretning om My Lai massakren efter et besøg på åstedet 1998 (Citeret fra "Backpacker Online" - Forkortet)

> *16. marts 1968 overfaldt det amerikanske Charlie-kompagni landsbyen My Lai, der ligger ved kysten mellem Quang Ngai og Da Nang. I løbet af fire timer udslettede soldaterne landsbyen og dræbte 504 kvinder, børn og gamle mennesker. I dag er der indrettet et lille gribende museum i de rester af landsbyen, som bevares som et minde om et af Vietnam-krigens sorteste kapitler.*
>
> ***Der er stille i My Lai***
> *Den svage vind leger lidt med palmetoppene, og det eneste der høres i den buldrende middagshede er den karakteristiske lyd fra cikaderne.*
> *Tavse går vi rundt mellem palmerne, hvoraf de ældste stadig bærer skudhuller. Vidnesbyrd om, at stedet dannede rammen om et af de sorteste kapitler i Viet Nam-krigen. Ingen af os har lyst til at tale.*
> *Dertil er stemningen for knugende.*
> *For overvældende.*

Da vi står foran grøften, hvor 170 af landsbybeboerne den lyse marts-morgen i 1968 blev likvideret af de amerikanske soldater, fornemmer vi at ekkoet af rædselsskrigende stadig bæres af den varme vind.
I den saftige grønne rismark på den anden side af grøften får vi øje på tre kvinder, der under deres gule stråhatte, er i gang med dagens arbejde.
Ligesom den morgen de første amerikanske helikoptere landede lidt uden for My Lai. Billedet af de tre kvinder i marken binder tiden sammen, og det samme gør stilheden, når du lukker øjnene.
Trueng er 25 år gammel, fortæller hun i det lave stemmeleje hun bevarer, i al den tid vi er sammen. Hun er født i området som datter af en af de få overlevende fra massakren, og i det seneste års tid har hun taget imod de, der har valgt at tilbringe en tid på My Lais blodige jord.
Hun havde modtaget os, da vi gik ind af porten til området og venligt budt os på en kop te i et særligt modtagelsesværelse. Her fortalte hun om hændelserne i My Lai - så intenst at det hele forekom uhyggeligt nærværende. Tårene fik frit løb, da vi senere fik lejlighed til at læse i de tykke gæstebøger, hvor vi fandt lange smertefulde beretninger fra amerikanske soldater, der som ganske unge havde deltaget i massakren og som nu var vendt tilbage til My Lai for at lede efter den fred i sindet, de aldrig vil finde.
"Hvordan har du det med, at de amerikanere, der har myrdet adskillige af dine familiemedlemmer vender tilbage til My Lai?", spurgte jeg.
Hun fastholder mit blik og svarer roligt: "Vietnameserne vil aldrig glemme My Lai og hvad amerikanerne gjorde mod vores folk. Men vi har tilgivet dem".

Parents Circle

Her er et andet opmuntrende link som jeg fik for nylig under et besøg i Galschiødts galleri i Odense.
Forældre, der har mistet børn i den gensidige terror mellem palæstinensere og jøder mødes for at skabe forsoning og en fredelig løsning på konflikten.

www.theparentscircle.com
"Familiernes Forum", som den udvidede gruppe på omkring 500 familier hedder, søger at løse den løbende konflikt mellem israelere og palæstinensere gennem dialog og forståelse. De appellerer til alle parter om at fremme forsoning som den eneste vej til ægte sameksistens og fred.
I juli 1994 blev 19-årige Arik Frankenthal kidnappet og dræbt af Hamas. Som reaktion stiftede hans far, Yitzhak Frankenthal "Forældrecirklen", en organisation bestående af efterladte forældre og andre familiemedlemmer, der har mistet kære som følge af Israel-Palæstinakonflikten.

Idet man appellerer til forsoning og en fredelig afslutning på konflikten, er organisationen naturligt udvidet til at inkludere ikke kun israelere men også efterladte palæstinensiske familier, som har mistet familiemedlemmer som følge af konflikten.
For at opnå sit mål arbejder "Familiernes Forum" vedholdende på at bibringe begge sider en følelse af tolerance og forsoning, frem for had og hævn, idet man udveksler hinanden personlige og smertefulde historier.

Hver dag gennem vores aktiviteter og via vores direkte arbejde med familierne bekræfter "Familiernes Forum" livets ukrænkelighed og behovet for at stå vagt om menneskelig frihed og værdighed. På trods af at vore medlemmer alle har betalt den højeste tænkelige pris, søger vi inderligt at bringe forsoning til denne krigshærgede region.
Det mest grundlæggende mål for alle "Familiernes Forums" aktiviteter er at få forhindret yderligere smertelige tab, og stoppet at flere liv går tabt.

Fortælling, der forsoner palæstinensere og jøder

Svend-Erik Engh har også givet mig linket til Noa Baum. Vi håber sammen at kunne finde en sponsor, så vi kan få hende til Danmark.
Hendes hjemmeside www.noabaum.com er ét af de meget opløftende momenter i denne tid, hvor vi er overskygget af krig og terror-frygt. Jeg opfordrer alle til at gøre noget for at vi kan få hende til Danmark. Her er en kort beskrivelse af hendes show:
"A Land Twice Promised"
"Et land to gange forjættet"

Historiefortælleren Noa Baum er en israeler som begyndte en inderlig dialog med palæstinensiske kvinder, mens hun boede i USA. Hun væver deres fortællinger og deres mødres fortællinger sammen. Hun skaber et bevægende vidnesbyrd, der oplyser den komplekse og modsætningsfyldte historie og følelser, der omgiver Jerusalem for både israelere og palæstinensere.

Hver historie giver et forskelligt personligt perspektiv af

- En ung palæstinenser, der lever under israelsk besættelse, som universitetsstuderende og ti år gammel.
- En ni år gammel israelers oplevelse af 1967-krigen.
- En ung palæstinensers mors erindring om samme krig.
- En ung israelsk students historie om 1948 krigen og tabet af hans bror.

- fra A Land Twice Promised

”Jumana så på mig tværs over frokost bordet og spurgte: ”og du, hvordan var det for dig at vokse op I Jerusalem?” Jeg stivnede. Hvordan kunne jeg fortælle hende, at de soldater som var så skræmmende for hende, var vores drenge, vores symbol på sikkerhed. De soldater jeg frygtede var dem med sorte støvler, Nazi’erne fra historierne. Hvad der var begyndelsen til besættelsen for hende, det husker jeg som den første gang jeg så min mor græde af glæde. Ville det være i orden at fortælle hende det?
Jeg så på hendes stille smil. Jeg begyndte...”

Forældre til ”9/11” ofre bryder hævn-spiralen

Jeg sendte følgende efterlysning ud i mit fortællernetværk:
Min ekskone fortalte mig om en opløftende historie, som blev fortalt i en TV-udsendelse den 10.09 06 på DR 2 i anledning af femårsdagen for ”9/11”.
Forældrene til en af de dræbte fra ”9/11” vil ikke have hævn over sønnens morder, det bringer ham jo ikke tilbage. De har også besøgt moderen til den terrorist, der blev dømt for medvirken. De mødtes i deres sorg over deres døde sønner og var enige om at bryde hævn og had spiralen.
Den amerikanske kvinde har et billede med de to kvinder på, hvor de har byttet t-shirt.
De sender et stærkt budskab om forsoningens mulighed og uomgængelighed.
Og jeg fik følgende svar fra Sus Nyrop. Det gjorde mig meget meget glad!
”Det må være fru Rodriguez, du gerne vil fortælle om. Hun omtales og citeres i en tankevækkende artikel på www.peacefultomorrows.org”

”Rodriguez siger, at mens tiden går er flere og flere mennesker villige til at spørge hvorfor hun ikke ønsker sin søns død hævnet. Han var 31 år, gift, havde en søn og arbejdede for eSpeed, et datterselskab til firmaet Cantor Fitzgerald på 103. sal i Nordtårnet. Hun siger, at ønske hævn er ikke det, der er bedst for hende. Ved at læse om forsoningshøringerne i Sydafrika, og fra sin egen erfaring, har hun lært at vrede kan forstyrre ægte sorgbearbejdelse.
”Selvfølgelig er du vred og har det rædsomt over at noget så forfærdeligt er sket”, siger hun. ”Du har mistet én meget kær person meget tæt på dig og det er næsten for bekvemt at tænke, at det at straffe en anden mest muligt vil få dig til at føle dig bedre tilpas. Men jeg tror ikke, det gør i det lange løb.”

http://www.peacefultomorrows.org/article.php?id=689

Jøder genopbygger palæstinensiske huse

Endnu et godt eksempl på dialog mellem palæstinensere og jøder:
Sidst i sept 06 var Jeff Harper fra ICHAD - Den Israelske Komité mod Ødelæggelse af Huse i København. Se www.icahd.org
Denne organisation gør et stort arbejde for at genopbygge huse, som bliver bulldozet ned af den israelseke besættelsesmagt. (Det er noget i den retning jeg tænker på, når jeg foreslår en landsindsamling til krigsskadeerstatning til irakerne)
Jeff Harper siger:
"Vi lænker os til de huse besættelsesmagten vil rive ned. Vi genopbygger huse. Vi øger bevidstheden" siger han, og tilføjer "Vi elsker Israel, men besættelsen må stoppe". I øvrigt sammenligner han situationen i Israel med situationen i Sydafrika et par år før Apartheid-systemet brød sammen.

Forældre til dræbt dansk soldat taler for tilbagetrækning af tropperne

Johan Kirkmand: Dræbt i krig. Dokumentas. 64 sider, 129 kr.

"Den 1. oktober 2005 om formiddagen blev min søn, Premierløjtnant Bjarke Olsen Kirkmand, dræbt af en vejsidebombe ved Al Harta i Sydirak. Han blev 21 år gammel.
Bjarke var delingsfører i et panserkompagni, der ankom som hold 6 den 12. august samme år til Basraområdet.

De danske styrkers deltagelse i Irakkrigen hviler på et snævert flertal i Folketinget og har ifølge FN's generalsekretær Kofi Annan ikke et klart FN-mandat bag sig, hvorved krigen ikke støttes af den internationale folkeret.
Jeg beder derfor inderligt den danske befolkning om hjælp til at få vore soldater hjem"

Johan Kirkmand, far

I bogen beskriver Johan Kirkmand hvorledes vi ikke bare er blevet bløjet om grunden til at "vi" skulle i krig i Irak, men også de officielle informationer fra Irak er løgnagtige. Det får vi indblik i gennem sønnens breve dernedefra.
Johan Kirkmand og hans hustru har tilsluttet sig Grundlovssagen mod Fogh, hvor statsministeren af 26 sagsøgere og over 3000 støttessagsøgere

er anklaget for at have brudt Grundloven ved at føre Danmark ind i en angrebskrig.
Forældrene har også oprettet Kirkmand-initiativet med underskriftindsamling for at få troperne hjem hurtigst muligt. (www.kirkmand-initiativet.dk)
Efter min mening burde forældre have vetoret mod at sende deres børn i krig. Bjarke Kirkmands forældre prøvede at tale ham fra at tage til Irak, men forgæves. Nu arbejder de for, at en sådan vanvidsbeslutning som at sende danske soldater i angrebskrig aldrig gentager sig.
Historien rører mig i særlig høj grad, fordi som jeg skriver i indledningen til bogen her, så holder jeg meget af den unge mand fra Fakse, som blev såret i den samme ulykke.

Tilgivelse efter terror i England

Efter artikel 22. marts af Merete Jensen, der skriver til Kristeligt Dagblad fra Storbritannien.
(Læs mere på det første skærmbillede, der kommer frem, når du 'googler' på 'tilgivelse')

Skal man altid vende den anden kind til og tilgive den, der har forvoldt én skade? Og kan man være præst, hvis man ikke er i stand til at tilgive? Tilgivelse - og især samfundets forventning om tilgivelse - er til debat i Storbritannien, efter at præsten Julie Nicholson er fratrådt sit embede, fordi hun ikke vil tilgive den bombemand, der dræbte hendes datter. Men der var andre som fandt det lettere at bære sorgen gennem tilgivelse.

Født i Nigeria af en katolsk mor og en muslimsk far, uddannet i Paris og London blev den 26-årige Mohammed Sidique Khan mellemleder i et olieselskab kaldt en "verdensborger". Hans mor græd sine desperate tårer foran tv-kameraerne ved Tavistock Square, hvor hendes søn blev dræbt på bus nummer 30. Ved en mindehøjtidelighed i Westminster Cathedral sagde Marie Fatayi-Williams imidlertid, at hun tilgav bombemanden:
- Jeg er fortvivlet, men jeg er ikke vred. Hvad ville det nytte? Vrede avler vrede og avler mere vold, så lad os i stedet tilgive, sagde moderen.
Som et medlem af organisationen The Forgiveness Project (Tilgivelses-projektet) siger hun nu:
- Hvis jeg får succes til at overbevise bare én potentiel selvmordsbomber til ikke at dræbe uskyldige i en forkvaklet tro på, at han tjener sin Gud, så har jeg opnået noget, og Anthonys død har ikke været forgæves.
Få uger efter London-bomberne blev endnu en uskyldig Anthony dræbt. 18-årige Anthony Walker blev angrebet og hakket til døde med en isøkse i

en park i Huyton ved Liverpool. De to gerningsmænds eneste motiv for overfaldet var racisme. Uden for retten, der dømte dem til fængsel på livstid, sagde Anthonys mor, Gee Walker:
- På korset sagde Jesus: "Jeg tilgiver dem, thi de ved ikke, hvad de gør. Jeg er nødt til at tilgive dem."
For nylig tilføjede hun:
- Jeg føler ikke noget had, bare bedrøvelse. Jeg tænker, hvad er det, der mangler i deres liv? Jeg ville gerne sætte mig ned og spørge dem hvorfor?
Mens mange briter tog hatten af for de to mødres tilgivelse, var der også kritikere. For sætter sådanne overmenneskelige hjerter ikke alle dem skakmat, der ikke er villige eller i stand til at tilgive?
- Tilgivelse kommer fra hjertet og kan ikke tvinges
På hjemmesiden www.theforgivenessproject.com er der mange opløftende historier bl.a. om tilgivelse efter terror i Nordirland.
Bare denne ene hjemmeside kunne give rigeligt stof til en hel bog. Jeg skrev til Marina Cantacuzino, som har grundlagt 'theforgivenesproject' for at "netværke". Jeg sendte hende en artikel, som min datter Zinaida har skrevet om Ahmed Abdullah, som hun beskriver som en helt fordi han evner at tilgive trods alt det han har været udsat for, og hun skrev tilbage:

Dear Karsten,
Thank you very much for your email and telling me about your work. There are lots of similarities and links here. I also read your daughter's article which was excellent. I did not know about Ahmed Abudllah. I am currently trying to set up a more interactive part of the website where putting other's people experiences of forgiveness and meeting 'heroes' would fit perfectly.
I will hold on to this thought about Ahmed.
Many thanks. If you're ever in London it would be nice to meet.
Your Festival sounds great too. Next year I will go to Johannesburg for a second Forgiveness Festival.
Many thanks for getting in touch
Marina

Ekstraktoversættelse:
Marina fortæller at hun er glad for at høre om mit arbejde, og meget glad for den fine artikel om Ahmed. Hun påtænker også at lave en inter-aktiv funktion på hendes hjemmeside, så andres erfaringer med tilgivelse kan blive formidlet. Hun vil gerne møde mig, hvis jeg kommer til London. (Det lyder hyggeligt) Og til sidst omtaler hun en "Tilgivelsesfestival", som hun skal deltage i næste år i Johannesburg . (Det lyder interessant!)
Her følger historien om Ahmed Abdullah.

Tilgivelse – et synspunkt fra islam
En beretning om manden der nægtede at hade.

Ahmed Abdullah er skoleleder for Jabalia Preparatory School i Gaza. Da jeg læste om hans synspunkter I Samvirke, havde jeg hverken rist eller ro, før jeg havde fået opsnuset hans telefonnummer, og spurgt om han virkelig fastholdt sine synspunkter, under de stadig forværrede forhold. Det gjorde han! På hans skole er der 1500 elever og 48 lærere. En gang om ugen samler Ahmed eleverne og taler til dem om tilgivelse. "Forgivness is the spiret of islam," siger han.
I forbindelse med at Ahmed var i Danmark i juni 2004 og fortælle sin livshistorie på Faxe Fortælle Festival, startede vi en pengeindsamling til computere til hans skole. Det blev et meget bevægende møde med Ahmed. Publikum var meget rørte over hans fortælling. Han havde gennemgået utrolige trængsler bare for at rejse ud af Gaza og krydse de nødvendige tjek-points. Han tog det med stoisk ro. For mig var det en drøm, der gik i opfyldelse at have Ahmed i mit hus, og gå tur over markerne sammen med ham. Jeg ser frem til den dag, det bliver muligt at besøge ham i Gaza.

Kort tid efter han var kommet tilbage til Gaza, kørte der en kampagne i medierne om, at en FN ambulance havde transporteret en Kazamraket. På den baggrund forlangte israelerne FN chefen Jørgen Hansen fyret. Hvad medierne ikke fortalte var, at den famøse ambulance holdt lige uden for Jabalia Preparatory School. Hvad medierne heller ikke fortalte var, at israelske soldater havde raseret skolen og taget en masse udstyr med, bl.a. andet skolens eneste computer…
Da Ahmed fik lov at vende tilbage til sit kontor kunne han ikke finde så meget som en blyant! Jeg hørte om det fra palæstinensiske venner, og blev fuldstændig rasende og ringede på Ahmeds mobil. Han var rolig og fattet og sagde at han fastholdt sine synspunkter om tilgivelse, forsoning og fredelig sameksistens. Han er virkelig en mand, der giver håb... Vi kunne så også give Ahmed fornyet håb, da vi havde samlet 34.000 kr ind. For disse

penge kunne skolen få to computere i stedet for den israelerne havde taget samt en kopimaskine. Det var den første praktiske manifestation fra Tænketank For Tilgivelse i solidaritet med ligesindede.
Den 1. december 2006 talte jeg i telefon med Ahmed. Han var ved godt mod, selv om de har det utrolig hårdt i Gaza. "Nu kan det snart ikke blive værre". Han var blevet pensioneret i november 06 og bruger nu hele sin tid på humanitært og socialt arbejde. Han var utrolig glad for at høre om denne bog om forsoning. Han var også stolt over min datters artikel om ham, som han fik pr e-mail. Han havde læst den for alle sine elever. Min datter skrev artiklen om Ahmed som en skoleopgave i engelsk stil i 8. klase, hvor emnet var "A Hero." Jeg har sendt den ud i verden, og hvis du har lyst til at gøre det samme, kan du downloade den fra internetudgaven af denne bog.
Hvis nogen har lyst til at give Ahmed et opmuntrende telefonopkald, så er hans nummer 00972 59 88 3031. Det er svært at forestille sig, hvor isolerede de er i Gaza. De lever stuvet sammen i et stort fængsel. Spærret inde af israelerne. Jeg har lovet Ahmed at arbejde for total handelsboycot af Israelske varer (ligesom vi boycottede apartheidstyret i Sydafrika) for at lægge pres på Israel for at få apartheidmuren revet ned og respektere palæstinensernes rettigheder.

Lad os glemme hadet - 50 ÅR SOM FLYGTNING

Af Else Lidegaard.

En portrætsamtale med skoleinspektør Ahmed Abdullah Jabalia Camp, Gaza. (Denne artikel har været bragt i "Samvirke" januar 2001.)

Den gamle kvinde sidder i lysstriben fra vinduet og taler indtrængende til mig på et sprog jeg ikke forstår. I hånden har hun nogle gulnede papirer, hun viser mig dem ivrigt, side for side, det er skøderne på den jord hun måtte flygte fra i 1948, da den israelske stat blev dannet. Sammen med nøglen til hoveddøren og en stump af hendes mands blodplettede skjorte er det hendes dyrebareste klenodier.

"BLIV! BLIV! DET KOMMER TIL AT GÅ JER SOM OS. I BLIVER GLEMT! råbte hendes søn, Ahmed Abdullah, da han på tv så Kosovoalbanerne flygte fra hus og hjem. Da havde han sammen med sin mor levet som palæstinensisk flygtning i Gaza striben i 5o år.
Flygtninge er måske de mennesker der er i størst fare for at miste deres identitet. De omtales i regelen som grupper, som ofre, som problemer. Sjældent møder vi dem direkte som individuelle mennesker med et levet liv som andres, fyldt med følelser og holdninger.

"De første seks måneder af mit liv boede jeg i en ganske almindelig landsby. Vi har vel været omkring 250 mennesker i 1948. Her levede folk stille og roligt med deres jord, indtil den dag vores by blev angrebet af israelske tropper, og vi blev jaget væk. Min fader døde allerede før vi var nået ud af byen, og på vejen væk fra min landsby kastede et israelsk fly en bombe ned over os og dræbte hele min familie: to brødre og fem søstre. Jeg selv var 1/2 år gammel og blev hårdt såret. Da støvet havde lagt sig begyndte min moder, som også var alvorligt såret, at kalde på sine børn, en efter en. Intet svar. Så mistede hun bevidstheden.
Da de øvrige slægtninge var kommet til sig selv efter bombardementet troede de at vi alle var døde undtagen min moder, som blev transporteret til et nærliggende hospital. Min onkel og nogle andre mænd fra landsbyen bar mine søskende og mig hen til en kirkegård som lå lige i nærheden. Her gravede de to grave. Først blev pigerne begravet i den ene grav, så lagde de den ældste dreng i den anden grav, derefter nummer to ovenpå og til sidst babyen øverst. Men da de skulle til at begrave mig, kom en af dem til at støde til mig på et sted hvor jeg var såret. Så skreg jeg. Og de forstod at jeg var i live. Jeg blev lagt til side, og de andre begravet. Men så blev vi igen angrebet af Israelere, der var et hæftig skyderi, mine slægtninge løb bort og lod i skyndingen mig ligge."
Ahmed bliver fundet og anbragt hos en gammel tante, der imidlertid ikke ved hvordan hun skal tage sig af det sårede barn. Der går betændelse i sårene, og da han omsider kommer på hospitalet, vil lægerne straks amputere begge ben for at redde hans liv. Men en af hans fars venner får ham videre til en privat klinik, hvor lægen påtager sig at pleje ham, mens vennen sniger sig tilbage til landsbyen for at hente de nødtørftigste ting. De ser ham aldrig mere.
"I mellemtiden var min moder blevet overført til et hospital i Gaza. Hun var døende. Hun nægtede at tage imod nogen form for behandling eller medicin. Hvad skulle hun leve for? Hun havde jo mistet sit hjem, sin familie, alt. Hun troede jo alle hendes børn var døde. Da hun nu fik at vide at hendes mindste lille barn stadig var i live, forlod hun hospitalet omgående og fuldstændig tomhændet. Det eneste hun tog med var et hovedklæde besat med sølvmønter. Hun begyndte nu at skære nogle af disse sølvmønter af. Med dem betalte hun doktoren og fik mig udleveret.
Men leve skulle vi jo. Derfor begyndte min mor - og jeg så snart jeg var gammel nok - at samle dyrenes afføring op fra gaden og sælge det til dem der havde jord. For pengene kunne vi købe mad. Hvor vi boede? Dér hvor vi var nået hen. Under et træ, nær en mur. Sådan startede vi, og sådan levede vi til UNRWA blev oprettet i 1950. De gav os et telt, et ganske lille telt, men for mig var det et slot.
Min moder begyndte nu at vaske tøj for rige folk. Men ved dagens slutning var hun altid meget sørgmodig, tårerne flød fra hendes øjne, jeg

kunne ikke rigtigt forstå hvorfor. Så da jeg blev større spurgte jeg hende om hvorfor hun græd. Så fortalte hun mig at ikke blot havde hun mistet sit hjem, sin mand, hele sin familie, det gjorde hende meget trist. Men det at miste sin værdighed var noget helt andet. Dengang hun var gift med en jordejer og datter af den stedlige borgmester var hun en meget respekteret kvinde i sin landsby, men nu var der ingen der kendte hende, ingen der vidste hvem hun var. Fra at være frue var hun nu blevet tjenestepige. Senere begyndte min mor også at arbejde på citrusmarkerne i høsttiden.
Da jeg var seks år, kom jeg i skole og klarede mig godt. Jeg kan huske at jeg fik en præmie i overværelse af hele skolen, fordi jeg var den reneste dreng i hele byen. Og da de gav mig den sagde de: "Selv om hans tøj er helt fuldt af lapper, er han den reneste." De gav mig to par bukser, og det var første gang jeg ejede et par bukser, et par blå og et par brune - det er den dag i dag mine yndlingsfarver." Og Ahmed rejser sig og viser mig at han også i dag har brun skjorte og blå bukser på.
"Min mor overværede det ikke - hun var altid på arbejde, og jeg var alene hjemme - derfor er jeg blevet en god kok. Jeg lavede selv mad. Sådan levede vi indtil 1965. Mine skolekammerater og venner havde allesammen fædre, og da vi var færdige med skolen, fortsatte de på universitetet. Det kunne jeg ikke, for jeg havde ingen mulighed for at betale gebyret, vi havde besvær nok med lige at overleve. Men så kom jeg i 1967 heldigvis ind på et UNRWAlærerseminarium, som var gratis. Jeg fik min eksamen i 1969 og jeg kan huske hvor stolt jeg var, da jeg fik min første løn udbetalt, nu var jeg en mand med en stor indtægt. Jeg lagde pengene foran min mor og sagde: "Her er den første frugt fra det træ du plantede". Hun så på dem - så skubbede hun dem væk og sagde: "Jeg gav dig penge, da du og jeg behøvede dem. Nu giver du mig penge, på et tidspunkt hvor jeg ikke behøver dem. Jeg vil have min familie tilbage igen. Jeg opfostrede dig for at du kan give mig min familie igen." Så forstod jeg at hun ville have jeg skulle gite mig og få børn."
Ahmed Abdullah giftede sig og fik lykkeligvis fem døtre og tre sønner, så hans mor næsten følte at hun havde fået sin egen familie tilbage.
"Een gang havde vi lejlighed til at tage hende med tilbage til landsbyen og bad hende om at vise os alt det vi ejede, hvor vi fik vand fra, hvor markerne var, hvor vores hus lå - alting. Nu kan vi ikke længere komme ud af landet. Efter 50 år kan jeg ikke forlade Gaza. ”Af sikkerhedshensyn”, siger de. Jeg er 53 år, jeg er blevet undersøgt og arresteret een gang, men jeg har aldrig været i fængsel. Jeg har aldrig gået ind for vold eller gjort noget mod Israelerne, jeg har altid talt for fred.
Jeg ønsker at vende tilbage til landsbyen en dag. Måske giver de mig ikke al jorden tilbage, måske vil de ikke engang give mig halvdelen, måske vil de ikke engang give mig 10 %, eller bare 2%. Det vil jeg acceptere altsammen. Men én procent må de give mig, så jeg kan bygge et hus, hvor mine

børn kan bo. Det gør ikke mig noget, hvis jeg får en jøde til nabo, han er et menneske lige som mig, vi kan godt leve sammen. Det er på tide at vi begraver hadet. Det er på tide at vi tænker som civiliserede væsener.
Vi må begynde helt forfra. Vi må begynde at handle. Og jeg ville meget gerne leve i én stat: Israelere, jøder, muslimer, kristne - det er lige meget for mig. Vi er lige når det kommer til stykket. Men hvis Israelerne insisterer på at have deres egen stat, ok, så held og lykke med det, men så vil jeg også have min egen stat i følge FN-resolutionen. Og lad os så være gode naboer i stedet for at spilde penge og tid og kraft på at bekrige hinanden. Lad os vende strømmen og begynde at udvikle dette land så vi kan producere mere mad, mere kærlighed, mere fred. Vi må få vores børn til at elske hinanden i stedet for at hade hinanden, vi må lære dem at acceptere andre mennesker fra andre kulturer og deres tanker og ideer. Vi må lære dem at tilgive. Det må og skal vi. Og det er min holdning her på skolen, at lære eleverne at tilgive. Jeg kan ikke lære dem at glemme, for de lever i det dag ud og dag ind, de lever i små boliger i snævre gyder, i overfyldte klasser, de er konfronterede med det på alle områder. Jeg kan ikke lære dem at glemme, men jeg kan lære dem at tilgive.
Jeg sagde engang til en jøde: Der er fundamentalister på Jeres side og der er fundamentalister på vores side. Det er os der er fornuftens stemme. Det er os der kan finde løsningerne. Løsninger, der kan vare evigt, hvis jeg respekterer dig og du respekterer mig. Jeg designede engang en T-shirt, hvor der var tegnet to flag, det palæstinensiske og det israelske. Nedenunder stod der: to folk, to stater: een fremtid. Israelerne arresterede mig for det. Men det er det, der sker nu. Det er realiteterne. Vi prøver at undgå dem, men sådan er virkeligheden. Israelerne tog engang dette land, vi tog engang dette land, det er vores skæbne at være to folk, som må leve sammen. Det er på tide at gøre en ende på begge folks lidelser. Hvis vi har viljen til det, er det let. Hvis mennesker har viljen til det, kan de finde på atomvåben, hvis de har viljen til det, kan de tage helt op til månen.
Tro mig, jeg har mange venner, jeg har undervist i denne flygtningelejr i 3o år, hvert år ca. 1000 elever, de fleste mennesker her i lejren kender mig. Vi mødes forskellige steder - vi diskuterer altid politik. De fleste palæstinensere anerkender Israel som en stat. Det er kun fundamentalisterne på hver side der ikke gør. Hvis Israelerne bliver ved at opføre sig som besættelsesmagt, vil fundamentalisterne i begge lejre vinde gehør. Og hvis vi når til det punkt, så Gud hjælpe os".
Den gamle kvinde har pakket papirerne sammen. Hun løfter skørtet lidt og viser mig sit nøgne ben. Der er dybe huller hvor skuddene har ramt hende. Man kan se blodet banke under den tynde hvide hud.
Interviewet er optaget i foråret 2000 i Gaza.

Ahmed og min datter sad og talte sammen I køkkenet. Han fortalte hende at han aldrig havde været rigtig glad fordi hans folk har det så hårdt. Hun spørger: Har du ikke været glad da du så dine børn første gang? Ahmed svarede ved at tage et stykke papir og skrive dette:

I will pay half of my age to make a crying child smile.
I will pay the remaining half to a rose not to die.
War, disease slavery, poverty, discrimination must have an end.

What ever your load,
what ever your gain.
There will always be sunshine after the rain.
Maybe you stample,
maybe even fall.
But God always rescues out of it all.

Afslutningshistorie:

Tak fordi du læser min bog!

Til slut to fortællinger, som jeg gerne vil dele med dig.
Den første er et resumè af miraklet på Vestfronten i julen 1914 og den anden er en fortælling jeg har hjembragt fra Afrika, og den stiller soldaternes julefred i et større perspektiv og kommer ind til essensen af hvad historiefortælling er godt for.

Julefreden ved Vestfronten 1914

Jeg har tidligere nævnt bogen "Den Lille Fred I Den Store Krig" af Michael Jürgs, Forlaget Borgen 2004. Den handler om soldaternes spontane julevåbenhvile på Vestfronten 1914. Der er også lavet en film om julefreden: "En dag uden krig" (Joyeux Noël/merry Christmas) om samme begivenhed .

"Den lille fred i den store krig" er en 280 sider lang dokumentation af, hvor omfattende julefreden på Vestfronten i 1914 var. Hele Fronten holdt spontant våbenhvile (undtagen enkelte steder hos prøjserne). Forfatteren Michael Jürgs har udforsket kilderne og fortæller hvordan englændere, franskmænd og tyskere fejrede jul sammen, udvekslede gaver og spillede fodbold. Og fortæller historier! Det vi kun troede var en myte, skete i virkeligheden - over en flere hundrede kilometer lang frontstrækning fra Nordsøen til den svejtsiske grænse.

Forfatterens store fortjeneste er også at han dokumenterer, hvordan mange kilder simpelthen blev tilintetgjort, aviser blev censureret og de fleste deltagere i julefreden faldt senere i krigen og kunne ikke fortælle om det. For alt i verden måtte det skjules, at man havde fraterniseret med "fjenden"! Men sandheden kom frem! Nu har vi både en film og en bog. Og i følge bogen varede julefreden mange steder helt til nytår, hvor man skød nytår ind ved at skyde op i luften. Det var nær gået galt flere steder, fordi tyskerne begyndte at skyde kl 24 kontinental tid, og englænderes ure var på det tidspunkt kun 23.

Mange steder narrede soldaterne højtstående officerer, når de undtagelsesvis kom på inspektion ved fronten. Så skød de på "fjenden" på skrømt, for at vise kampvilje…..
Officererne havde virkelig deres hyr med at få soldaterne i krig igen! Enkelte steder gik der tre uger før de fik soldaterne til at genoptage myrderierne. For når du virkelig har lyttet til en anden mands historier, er det svært at gøre ham fortræd.....

Slaget på øen i floden

Der var engang to landsbyer på hver sin side af en dyb dal.
Midt imellem landsbyerne midt i dalen løb en bred flod.

Engang i ældgammel tid var de to landsbyer blevet uvenner.
Det var så lang tid siden, at ingen kunne huske hvorfor…..

De var ellers ikke meget forskellige.
Dog var det sådan, at i den ene landsby holdt de geder.
I den anden landsby holdt de får.

Med tiden blev uvenskabet værre og værre og til sidst blev der aftalt et slag. De var dog kloge nok til at aftale at kun to mænd skulle slås. Èn fra hver landsby. De to krigere skulle mødes på en ø midt i floden en aftalt dag.

På den aftalte dag om morgenen sejlede de to krigere ud til øen fra hver sin side. De stod der ansigt til ansigt.

Så blev der slået på gong-gong-en og de greb deres våben.

De kæmpede hele formiddagen, men skønt begge havde fået mindre sår, kunne ingen af dem få overtaget. De kæmpede videre resten af dagen, men stadigvæk kunne den ene ikke overmande den anden.

Da solen gik ned lød gong-gong-en igen og de lagde våbnene fra sig

Men deres øjne borede sig stadig ind i deres modstanders øjne. Og stirrende på hinanden begyndte de at lave et bål. De tændte det og sad længe i dyb tavshed.

Endelig, da natten var dyb og sort og der kun var ulmende gløder tilbage, spørger den ene kriger den anden:

- Hvorfor slås du?

- Jeg slås for mit barn, jeg slås for min datter, som nu er to år gammel. Hun er i landsbyen med sin bedstefar og onkler. I vores landsby er det fædrene, som ta´r sig af børnene. Og bedstefædrene fortæller historier.

- Det er mærkeligt – siger den første kriger – I vores landsby er det mødrene, som ta´r sig af børnene, og bedstemødrene fortæller historier. Men sig mig hvilke historier fortæller bedstefædrene i Jeres landsby?

Og så startede krigeren med at fortælle hvilke historier bedstefædrene fortalte i hans landsby. Og da han havde fortalt alle de historier som bedstefædrene fortalte, spurgte han:

- Hvilke historier er det så, at bedstemødrene fortæller i din landsby?

Så begyndte den første kriger at fortælle alle de historier, som bedstemødrene fortalte i hans landsby, indtil de alle var fortalt.

Da han sluttede, stod solen op og gong-gong-en lød.

Uden at tage øjnene fra hinanden, rejste de to krigere sig , tog deres våben, slog på skjoldene og stirrede på hinanden. De stirrede på hinanden i lang tid, så drejede de om på hælen og tog tilbage til hver deres landsby uden at føre et eneste hug med deres sværd.

For det siges, at hvis du fuldt ud lytter til en anden mands historier, kan du ikke gøre ham fortræd.

Fra Amollo Maurice Amollo: From playing to learning to CHANGE - Theatre in Conflict Transformation and Peace Building s. 66 ff. Oversat af Karsten Mathiasen.

Afrunding

Jeg gør på ingen måde krav på at besidde nogen form for ekspertise. Jeg er bare en almindelig mand, og jeg elsker at gå rundt i gamle bukser og gummistøvler på min mark her i det smukkeste Sydsjælland.

Min bog er mangelfuld på grund af det hastværk, jeg har haft med at "få den ud af systemet", så jeg kan holde julefred med min familie. Ind imellem har jeg også haft travlt med at være ude nogle gange som gøgler og julemand! Ho Ho Ho! Jeg ser frem til at lave flere bøger, men det bliver om mere fredelige emner og i et fredeligere tempo. Jeg kan ikke nok takke de gode venner, der har hjulpet med korrekturlæsning og alt muligt andet her i sidste øjeblik.

Jeg citerer fra en masse bøger. Heraf har jeg kun læst Dalai Lamas "Tanker for det nye årtusinde" og nogle få andre fra ende til anden. Resten er læst eller skimmet sporadisk, for at finde det jeg skulle bruge.

Vreden

Kære læser. Du synes måske, at min bog på sine steder er lidt skrap, men så skulle du se, hvad jeg – efter besindige venners råd – har klippet fra! Nu er min rummelighed snart fyldt op, og jeg må lige have noget luft. Heldigvis siger den store guru i ikke voldelig kommunikation; Marshal Rosenberg; "Du skal elske din ulv". Jeg slipper lige ulven løs et øjeblik: (Når min datter læser det, vil hun sige: Og du kalder dig konfliktløser!)

Vi har den mest fuskende og fiflende regering siden Albertis tid. Den overlever udelukkende på automatisk støtte fra Louise Frevert og de andre racistiske tumper i Dansk Folkeparti, som godkender ethvert magtmisbrug og inkompetence fra diverse ministre fra løgnagtigt krigsgrundlag til råddent kød. Jeg håber denne bemærkning vil medføre en retssag fra pianisterne, så jeg kan få lidt ekstra reklame for min bog! De forråder konsekvent den lille mand, hvis interesser de hykler at varetage. Lad os atter slå fast, at det nu engang er socialdemokratiet, der er bedst egnet til at føre socialdemokratisk politik!

DF har det fint med at godkende, at kræftpatienter dør på ventelisterne, så længe de bare kan få deres dybt umenneskelige og fremmedangste flygtningepolitik igennem. Jeg har længe undret mig over, om pianisterne i virkeligheden er så angste for de fremmede og så skrækslagne for terror som

de siger. Eller har DF en skjult dagsorden med at bruge angsten og frygten til at genne kvæget ind i stemmefolden? For en alsidig orientering om ministrenes meriter fra diverse svindelnumre til dødskørsel i ministerbilerne kig på www.forbryderalbum.dk Her kan du også se hele historien om Lars Løkke Rasmussens famøse tur til Afghanistan.

Puh ha, det føles rart!

Det var derfor jeg skrev denne bog: for at få luft. Jeg er simpelthen så træt af i medierne gang på gang at opleve hvordan journalisterne ta'r på politikerne som en nonne ta'r på et sømandslem. Men det behøver de ikke gøre mere, for nu har udviklingen i Den såkaldte krig mod terror overhalet krigspolitikernes løgne og bedrag og udstillet dem, så deres løgne er let gennemskuelige. Nu vil politikerne snart blive flænset af de samme sjakaler, som hjalp dem med at bilde os ind, at en angrebskrig i Irak var en knippel god idé.

Mon de så bliver straffet, disse mennesker, Mærsk, regeringen og de famøse 61 (sekstito) folketingsmedlemmer, som førte os i krig på forfalsket grundlag? Om ikke andet vil de blive straffet af deres samvittighed og af deres vælgere, som det er sket i Italien, Spanien og i USA. Men med regulære retssager, er det straks vanskeligere. Som kriminalinspektør Jensen siger til Ole Ernst i Olsenbanden: "Når det gælder de virkelig store forbrydere, så er det eneste vi i politiet kan gøre, at tilbyde dem vores beskyttelse!"

Hvordan kunne 61 folketingsmedlemmer sende os i krig? Jo, der var kun 50 imod! Og så var der 68 fraværende. Vigtigere var sagen altså ikke for dem. 68 fraværende og 61 med hovedet under armen….

Jeg vil prøve at trække den røde tråd op

Fortvivlelsen
Hvis vi vil forholde os til terrortruslerne, så må vi forholde os kritisk til vores egen civilisation. Jeg har citeret Ghandi, som bliver spurgt af en journalist: "Hvad synes De om vestlig civilisation?" – "Det ville være en god ide", svarer Ghandi smilende. Og det er netop svaret på terrortruslerne: Lad os blive civiliserede, som også min elskede ven Ahmed Abdullah fra Gaza siger. Lad os finde ud af sameksistens. Lad os "redesigne" Danmark, som Torben Bahn Larsen siger. Lad os gøre det mildt smilende som Ghandi og Dalai Lama.

Vores civilisation er syg med tal, så lad os se på nogle nøgletal fra Den såkaldte krig mod terror:
Ifølge den gamle operative PET-chef Bonnichsen er risikoen for at dø eller komme til skade ved terror-angreb vurderet til at være helt ned til en milliontedel af risikoen for at dø eller komme til skade ved trafikuheld. Det er jo bare at sammenligne de to tal.

Denne forsvindende risiko reagerer man på med en "fatal fejltagelse" – Irakkrigen, som ifølge én af verdens førende terror-eksperter Gunaratna har medført at vi nu har fået en 100 (hundrede) gange større risiko for terrorangreb hos os. For at opnå dette imponerende sikkerhedspolitiske resultat har man fået aflivet over 600.000 irakere, oveni i de to millioner der gik til som følge af FN-sanktionerne og USA's veto mod indførsel af vandrensningsudstyr og USA's bombardementer af drikkevandsforsyningen. Jeg læste lige i går at gennemsnitslevealderen i Irak nu er faldet med 20 (tyve) år!

Så er der Afghanistan. Her er der heller ingen lov og ret. De 6-7 milliarder, man har investeret i de ny politistyrker er tabt, og ingen kan redegøre for, hvor penge og udstyr er forsvundet hen. Narkotikaproduktionen har sat nye rekorder. Under Taleban var narkotikaproduktionen nærmest stoppet…

Der produceres nu så meget opium til heroin i Afghanistan, at det dækker ca. 90 procent af verdensmarkedet og prisen på gadeplan i vores del af verden er faldet til det halve. Resultatet af dette vil vi snart se i statistikken over dødsfald på grund af heroinmisbrug blandt vore unge. De skal så også skrives ind i tabslisten som følge af en fejlslagen "sikkerhedspolitik". Tabslisten over faldne danske soldater vil også uvægerligt vokse og vokse. De unge mennesker kommer til at dø på grund af rent og skært idioti.

Hvis man ikke havde udført det sindssvage angreb på Irak, havde man haft en chance for at vinde Afghanistan. Nu vil man komme til at sande von Klausewitz's ord "Afghanistan kan ikke besejres". Det måtte først englænderne erkende, siden russerne og nu USA og NATO.

Som sagt mener jeg, vi bør reagere ved at blive civiliserede. Det er svært, for når først krigen er erklæret, bliver vi alle idioter. Jeg har selv personligt følt mig som idiot, fordi jeg har følt mig magtesløs overfor galskaben. Jeg kan blot iagttage, hvordan de styrende er grebet af en smitsom og vanskeligt diagnosticerbar psykisk tilstand – denne tilstand er fremkommet som følge af angrebskrigens logik, hvor sandheden er krigens første offer.

Her i 12. time tikker dagens mail fra WITH Forgiveness Daily Message ind: Day 47 - Genocide and Coexistence - Folkedrab og sameksistens.

What difference does it make to the dead, the orphans and the homeless, whether the mad destruction is wrought under the name of totalitarianism or the holy name of liberty or democracy?

Mohandas K. Gandhi

Hvilken forskel gør det for de døde, de forældreløse børn og de hjemløse, om den sindssyge ødelæggelse er udført i diktaturets navn eller i frihedens og demokratiets hellige navn?

Håbet

Vi må hjælpe de angste og frygtsomme, der er bange for flygtningene, lige så vel som vi hjælper flygtningene til en tålelig tilværelse.
Den virkelige fjende er det militærindustrielle kompleks. Men denne fjende mister sin farlighed, når bevidstheden om, at det forholder sig sådan, bliver mere udbredt. Og når flertallet gennemskuer de kræfter og mekanismer, der ser en interesse i at sprede og udnytte angsten.
Der er stor sandsynlighed for et kollaps i vores økonomiske system, fordi USA har ført en selvmordagtig kurs. Jeg finder det mærkeligt at iagttage velfærds-diskussionen og undrer mig over, at man blot diskuterer forskellige fremskrivninger af befolkningsudviklingen, og aldrig hører et kvæk om en plan B, hvis rent ud sagt lortet bryder sammen. Så kunne det jo være godt at lave nogle modeller ud fra Argentinske erfaringer om, hvordan man agerer i en sammenbrudt økonomi! Ikke for at male Fanden på væggen. Men det er useriøst ikke at indkalkulere muligheden.
Vi må med Joanna Bourke slå fast at "alle former for frygt end frygt for døden, står i vejen for vores liv og vores fornuft".

Krise er ikke bare noget negativt. En krise kan betyde starten på noget bedre. Den krise der "truer" os kan betyde starten til en epoke, hvor vi indser, at det er en stor fordel for os alle sammen, hvis vi formår at lægge langt mindre vægt på de materielle ting. Jeg har set i Afrika og Cuba, hvor glade folk kan være på et meget spartanskt materielt grundlag. Else Hammerich skriver i "Konflikt og Kontakt" (Hovedland 2006), at det kinesiske skrifttegn for "krise" består af to skrifttegn, hvoraf det ene betyder "fare" og det andet "mulighed".

Hvis der kommer en stor økonomisk krise, kan det blive en god mulighed for at ændre den udvikling, hvor vi bliver kvalt i materialisme, og stoppe den udvikling, hvor naturen bliver ødelagt i jagten på de materielle "goder". Det ser jeg frem til.

Nu oplever vi for øjeblikket krigskatastrofer, som snart kan ende med at vores soldater kommer op at slås om de sidste pladser i helikopterne. Heldigvis har de været kloge nok til i Basra at evakuere lejren lige hen i nærheden af lufthavnen. Disse katastrofer er skabt af USA i en periode, hvor man stod med sejrens palmer i hånden efter at have vundet "den kolde krig". I det lys er det bydende nødvendigt at eskalere tilgangen af ressourcer til fredsforskningen for at være bedre rustet til situationen, når USA kommer til at stå i en taberrolle.

Jeg vil gerne gentage mit forslag om, at hver gang, der bruges en krone på våben og militær, skal der bruges en krone på fredsforskning. Når man ser på hvad Jan Øberg og Johan Galtung kan udrette for ganske små midler, jo så gi'r det anledning til optimisme.

Og det er da også hensigten med den sidste del af bogen at gøre opmærksom på tiltag, som er håbefulde og optimistiske. Gang på gang ser vi hvilke utrolige ressourcer, der ligger i forsoningen. Selvfølgelig findes der en mulighed for forsoning i stedet for terror. Og selvfølgelig skal vi ikke finde os i "en permanent krigstilstand" – så dumme er vi da ikke!
Der er mange initiativer, jeg ikke har kunnet nå at omtale i bogen. Jeg har tilbudt Jacob Holdt at skrive et kapitel, men han havde desværre ikke tid. (Jeg spurgte ham ellers allerede for tre dage siden!) Han har faktisk et troværdigt bud på hvordan vi løser indvandrerkriminaliteten. Og mange andre utroligt positive tilskud til dialogen om "et Danmark vi kan være bekendt" Se hans web www.american-pictures.com

Jeg vil godt til sidst nævne et initiativ: Fredsakademiet. Holger Terp, en næsten blind bibliotekar, som er invalidepensionist på grund af sit dårlige syn, har stiftet Fredsakademiet med en imponerende artikeldatabase med et dagligt antal besøgende fra hele verden på op til 4000 (firetusinde). Det har han ene mand taget initiativ til ved at samle en masse dygtige og solidariske mennesker! Han burde på alle måder hyldes og begraves i "groupies" som en anden rockstjerne!

På Fredsakademiets side www.fredsakademiet.dk er der også en enestående samling af fredssange, som kan høres og downloades over nettet. Hvis ikke man kan blive optimistisk af andet, så kan man blive det af at synge. Da jeg boede i København sang jeg i Den Rytmiske Aftenskoles

"Tumpekor". Det var dejligt, sådan set det neste jeg savner ved byen. Én af mine venner går ud med et foredrag som hedder "Det er svært at synge og være sur samtidig". Lad os få nogle flere op-.af-stolen-aktiviter.
Jeg hørte netop i aftes, i bilen på vej for at hente min dreng fra rollespil i Næstved, "Krause på tværs", hvor emnet var om vores "sociale kapital". Undersøgelser viser, at vores sociale kapital i Danmark, forstået som summen af netværk, foreninger og den målelige tillid til sine medmennesker er helt i top på verdensplan. Jamen det er da dejligt at høre! Krause skriver på sin web:
Danmark bliver rigere og rigere, danskerne bliver ligere og ligere og mange undrer sig over, hvordan det dog kan gå til. Svaret er social kapital. Det er vores store tillid til hinanden, der får humlebien til at flyve, forklarer lektor Gunnar Lind Haase Svendsen, der netop har skrevet bogen Social kapital. I Krause på tværs fortæller han om, hvordan vores fællesskabsfølelse og store samhørighed kan omsættes til velfærd og velstand.

Hvis vi vil gøre op med de farer, der lurer på os – reelle eller indbildte, så må vi starte med at gøre op med den største fare: Passiviteten, ligegladheden og den liberalistiske mig-og-min-friværdi og væren sig selv nok.

Noget som også medfører passivitet er manglen på tro. Vi er Gudsforladte. Vi er omfattet af den gudsforladte løgn fra George W. Bush: "Gud er med os". Personligt mangler jeg ikke tro, for jeg har den tro – og viden – at mennesket fra naturens side er skabt godt, ubetinget godt! Både Bush og Bin Laden har fra små af været nogle søde og dejlige drenge. Hvis drenge udarter skyldes det påvirkning udefra, omsorgssvigt og en mangel på bevidsthed om, at det betyder uendelig meget, om man vælger at fodre "fredens og kærlighedens ulv" eller man vælger at fodre "frygtens og grådigheden ulv".

Amen for helvede!
- havde jeg nær sagt.

Redaktionen afsluttet kl. 10.27, 7.december 2006.

Karsten Mathiasen

Indhold

Forord 1

1. Indledning 5

2. Definition af terror 6

3. Hvordan startede terrorspiralen 7
Kolonialismen 7
Bakteriologisk krig mod indianerne 10
Mellemøsten 11
Et belejligt bombeattentat 11
Forskellen på dæmonisering og dehumanisering 12
Mellemøstens terror-spiral, rekapituleret 15
Af Caleb Carr.

4. Mujahedins danske forbindelse 20

5. Uhyggelige konsekvenser for demokratiet 24

6. FN – sanktioner brugt som våben mod Iraks civilbefolkning ..26

7. Atomforurening i Irak og Afghanistan 28
A-våben for 40.000.000.000.000 kroner 29

8. Torturkrigen 30

9. Terroren i Sydamerika 32
Harold Pinter udtaler sig om terror i Sydamerika 36

10. Sådan frembringes og vedligeholdes terrortruslen 37
USA's efterretningsvæsen: Irak krigen forværrer terrortruslen 38
Terrorfejl 40

11. Gud Mammon 42
Saddams dødssynd 45

12. Hvordan imødegås frygt, ondskab og dæmonisering? 47
Efterlysning af TV om det gode i mennesket 51
Forståelse af ondskab 52
At lege ondskaben ud 53

13. Mod dumhed 54

14. Vi har alle terrorblod på hænderne 56
Hvad skal vi med fjendebilleder? 58
Hvor Bush har sin bin Laden, havde Putin sin Basajev 59

15. Mordet på retsstaten 61
I Tyskland *kom* de først efter kommunisterne 61
Falsk krigsgrundlag fremtvunget under tortur 64
Også meget berømte filosoffer har barske ord om situationen 65
CIA bortførte uskyldig tysker til torturfængsel i Afghanistan 66
I Danmark kom de først *efter* Greenpeace..... 67
22 organisationers høringssvar om Terrorpakke 2 71

16. Forskning i Folkedrabenes Verdenskort efterlyses 75

17. Dødspatruljeekspert som øverste sikkerhedschef i USA 78
Af Dick Emanuelsson.
Contra-Irangate-skandalen 78
Missionærer fra USA myrdet 79
Kontakt til lejesoldater og hæren 79
Mørklagde mord på nonner 80
Vidne fik visum til USA inddraget..... 80

18. Det militærindustrielle kompleks 81
Af Jesper Petersen.

19. Vi var mange, der sagde nej til krig..... 87
Åbent brev med nogle spørgsmål til statsministeren 89
Åbent brev til det irakiske folk med bøn om tilgivelse..... 91

20. Danmark, hvor er du henne! 93
Af Thomas Koppel.
Toget kører 102
Af Annissette Koppel.

21. Initiativer og kreative ideer 104
Hvad kan vi gøre for at forsvare retsstaten? 105
Væk med Fogh, han er en sikkerhedsrisiko 106
Folke-spin 106
Vi vil sidde med Grevil 108
Jeg var selv - uden at vide det - en del af propagandamaskinen 109
Af Frank Grevil.
Skriv kladden til Foghs undskyldning til irakerne 111
Bookmaking.....111

At melde sig ind i et politiks parti 111
Indsamling til krigsskade-erstatning til Irak..... 112
Støt Fredsvagten 112
Foreningen Oprør 113
Leve kætterne – leve oprøret..... 115
Af Patrick Mac Manus.
Gaven i "Muhammedkrisen" 116
REDESIGN DENMARK..... 119
Lad hundreder sandheds-og forsoningskommissioner blomstre 120
Hjælp med at afskaffe den israelske statsterrorisme..... 122
Støt retssagen mod Fogh for grundlovsbrud 123
Humor til Fogh 123
Brok Jer til pressen 124
Gadeteater om Terror 125
Oppositionens koordinationskontor 127
Dokumentation mod magtens fortælling 127
Stop handelsrøveriet..... 127
Kunst for en retfærdig og humanistisk verden 127

22. Forsoning efter terror – forsoning i stedet for terror 129
Ud af voldshelvedet med tilgivelsens kraft 130
Af Jane Pihlmann Jensen
Kan folkedrab tilgives?..... 134
WITH Forgiveness projekt..... 134
Valget mellem at føde kærlighedens ulv eller frygtens ulv 134
Marius Fiil fra Hvidstegruppen tilgav tysk soldat 137
Atompiloten Claude Eatherly, bøddel og offer 138
Tilgivelse efter Vietnamkrigen 139
My Lai massakren..... 140
Parents Circle..... 141
Fortælling, der forsoner palæstinensere og jøder 142
Forældre til "9/11" ofre bryder hævn-spiralen 143
Jøder genopbygger palæstinensiske huse..... 144
Forældre til dræbt dansk soldat taler for tilbagetrækning
af tropperne 144
Tilgivelse efter terror i England 145
Tilgivelse – et synspunkt fra Islam. Manden der nægtede at hade.. 147
Lad os glemme hadet – 50 år som flygtning..... 148
Af Else Lidegaard
Julefreden ved vestfronten 1914 152
Slaget på øen i floden..... 153

23. Afrunding 155